

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΜΑΗΣ-ΙΟΥΝΗΣ 2013 ΑΡ. ΦΥΛ. 488 € 1,50

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΤΗΣ 21-06-2013

ΝΑ ΜΗΝ ΠΕΡΑΣΕΙ Η ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΦΙΜΩΣΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΗ ΤΗΣ ΕΡΤ

**Όχι στο ύπουλο παιχνίδι ΔΗΜΑΡ-ΠΑΣΟΚ
Καμιά απόληση μετά το πραξικόπημα**

Όχι στο καπέλωμα του αγώνα και την άλωση της ΕΡΤ από ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΜΕ

Από το βράδυ της 11 του Ιούνη η χώρα ζει το πρώτο, ωμό και ανοικτό βήμα ενός εξελισσόμενου φασιστικού πραξικόπηματος με κοινοβουλευτικό μανδύα. Με κατάφωρα αντισυνταγματικές εντολές μιας κυβέρνησης που συνεχίζει να έχει τη στήριξη του ΠΑΣΟΚ αλλά πολιτικά και της ΔΗΜΑΡ απολύθηκαν διαγγεληματικά όλοι οι δημοσιογράφοι, οι τεχνικοί και το διοικητικό προσωπικό του μεγαλύτερου ΜΜΕ της χώρας, και η αστυνομία έκλεισε τις κεραιές, και τις ιντερνετικές συνδέσεις του.

Ο ελληνικός λαός διαισθάνθηκε από την οδυνηρή πείρα του σε δικτατορίες ότι αυτό το πράγμα δεν είναι μια πράξη με κύρια οικονομικούς στόχους, αλλά μια πολιτική πράξη φίμωσης του τύπου, μια πράξη λογοκρισίας. Γι' αυτό αντιδράει αλλιώς από τον τρόπο με τον οποίο αντέδρασε όταν κανάλια, ραδιόφωνα και εφημερίδες έκλειναν για οικονομικούς λόγους. Γι' αυτό πλημμύρισε τους τηλεοπτικούς σταθμούς στην πρωτεύουσα και στην επαρχία για να διαμαρτυρηθεί. Αυτό το κατάλαβαν αυτόματα και οι δημοσιογραφικές ενώσεις, οι δημόσιες τηλεοράσεις, τα θεσμικά όργανα και ηγετικά πολιτικά στελέχη σε όλες τις δημοκρατικές ευρωπαϊκές χώρες και καταδίκασαν

την επαίσχυντη πράξη.

Όσοι λένε ότι η κυβέρνηση κλείνει την κρατική τηλεόραση για να τη δώσει σε ιδιώτες, υποβιβάζουν εντελώς το ζήτημα της πολιτικής φίμωσης και μετά του φασιστικού πολιτικού ελέγχου μέσω των απολύσεων και των επιλεκτικών επαναπροσλήψεων. Ειδικά σε μια χώρα που καμιά κυβέρνηση και κανένα κόμμα δεν θέλησε ποτέ να δίνονται άδειες στα υπάρχοντα ιδιωτικά κανάλια, όπου αυτά ποδηγετούνται μέσω του ΕΣΡ και της κρατικής διαφήμισης, το πρόβλημα δεν είναι η ιδιωτικοποίηση της ενημέρωσης αλλά ο βίαιος κρατικός έλεγχος της. Στην Ελλάδα τα κρατικοφασι-

στικά πραξικόπηματα επιβάλλουν φασιστική ενημέρωση και όχι οι ιδιώτες. Αν υπάρξουν τέτοιοι αυτοί θα είναι κρατικές διορισμένες μεγαλοβδέλλες, που δεν μπαίνουν σε καμιά λογική ελεύθερου καπιταλιστικού ανταγωνισμού και στη αντίστοιχη ελευθερία της γνώμης.

Το ερώτημα είναι γιατί αυτή η κυβέρνηση φίμωσε την ΕΡΤ και γιατί να θέλει μέσω των απολύσεων να την ελέγξει; Το θέλει γιατί με όλα τα στραβά της, δηλαδή τα ρουσφέτια, τις ρεμούλες της και τις διαρκείς κρατικοκομματικές παρεμβάσεις, η κυρίαρχη και πλειοψηφική πολιτική κουλτούρα των δημοσιογράφων, των καλλιτεχνών αλλά και των τεχνικών της ΕΡΤ, η γενική ιδεολογική ατμόσφαιρά του μέσου αυτού, είναι η δημοκρατική μεταπολιτευτική, η σχηματισμένη αντικειμενικά από την αντιχουντική εμπειρία. Αυτός ο αστικός δημοκρατισμός αν και στη μορφή είναι ευρωπαϊκός, είναι νεοελληνικού τύπου, είναι δηλαδή δηλητηριασμένος από τον ε-

θνοσοβινισμό και βεβαίως δεν είναι καθόλου λαϊκός και επαναστατικός δημοκρατισμός. Όμως, σήμερα δεν έχουμε κάποιο μαζικό επαναστατικό κίνημα που να το εμποδίζει η αστική δημοκρατία. Αντίθετα είναι η ώρα που η αστική δημοκρατία, και η πιο ατελής, κινδυνεύει από τους μεγάλους φασισμούς και τις ιμπεριαλιστικές δικτατορίες που εμφανίζονται με κλασικό φασιστικό ή με ψευτοαριστερό σοσιαλφασιστικό ή με ισλαμοφασιστικό πρόσωπο. Ειδικά στη χώρα μας η αστική δημοκρατία απειλείται σήμερα κύρια από τον πιο καθαρό, κτηνώδη και δολοφονικό ναζισμό, ενώ βάλλεται εδώ και χρόνια και από τον ψευτοαριστερό σοσιαλφασισμό.

Το ότι ο Σαμαράς κλείνει με φασιστικό τρόπο την τηλεόραση δεν είναι άσχετο με το ότι είναι ο πιο φιλοχρυσουαγίτης πολιτικός αρχηγός. Μόνο αυτός ονομάζει τη

συνέχεια στη σελ. 4

Η ΤΑΞΙΜ ΗΤΑΝ ΤΕΛΙΚΑ ΠΙΟ ΚΟΝΤΑ ΣΤΗΝ ΤΑΧΡΙΡ

Σε πρώτο σχετικό άρθρο μας στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ πριν τρεις βδομάδες χαιρετίσαμε το δημοκρατικό κίνημα της πλατείας Ταξίμ ενάντια στο φασιστικό καθεστώς Ερντογάν. Γράψαμε στη συνέχεια ότι υπάρχει κίνδυνος αυτό το κίνημα να προβοκαριστεί από το σοσιαλφασισμό που θα χωθεί μέσα του και θα επιχειρήσει να το διαλύσει, και ίσως να το μετατρέψει σε εφεδρεία του καθεστώτος.

Όσο παρακολουθούμε την εξέλιξη και την κατάληξη, τουλάχιστον σε πρώτη φάση, αυτού του κινήματος και κυρίως όσο μελετάμε τις βαθύτερες πολιτικές διεργασίες που προηγήθηκαν α-

πό αυτό και που το διαπερνάνε διαπιστώνουμε ότι πολλά δεν είχαμε καταλάβει και ότι τα πράγματα δεν είναι τόσο καλά, για την ακρίβεια είναι πολύ χειρότερα από όσο νομίζαμε στην αρχή. Το

κίνημα αυτό ως προς την καθοδήγηση ήταν από την αρχή ηγεμονευμένο από τη χειρότερη μερίδα του καθεστώτος, ήταν δηλαδή πολύ πιο κοντά σε ένα κίνημα τύπου Ταχρίρ, δηλαδή κίνημα της χειρότερης αντίδρασης, παρά σε ένα πορτοκαλί κίνημα δημοκρατικού τύπου της Ανατολής. Δηλαδή η ηγεσία του ισλαμοφασισμού χρησιμοποιεί τους δημοκράτες υπέρ του και μετά κυριολε-

συνέχεια στη σελ. 10

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Το φασιστικό κλείσιμο της ΕΡΤ σαν προβοκάτσια, σ.2
- “Χορεύοντας με τους λύκους”- Η ΟΑΚΚΕ στο πλερό των εργαζομένων της ΕΡΤ κόντρα στο σοσιαλφασισμό, σ.8
- Αποχώρηση Κουβέλη: Εκβιασμός της Ευρώπης και προστασία των ΔΗΜΑΡ-ΣΥΡΙΖΑ, σ.3
- Αασχηματισμός: Μια κυβέρνηση πιο δουλική για τα νέα αφεντικά, σ.5
- Αντιρατσιστικός: Μια δίδην σύγκρουση για την εξαπάτηση της Ευρώπης, σ.6
- Όλα για τον αγώγ ΤΑΠ ή γιατί έφυγε η Ρωσία από τη ΔΕΠΑ, σ.13
- Το Πακιστάν στη μέγγενη του ρωσικινέζικου άξονα και των ΗΠΑ αναζητεί σπινρίγματα στον Τρίτο Κόσμο, σ.16

Το φασιστικό κλείσιμο της ΕΡΤ σαν προβοκάτσια

Άρθρο που δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 12 Ιούνη

Η κύρια και βαθύτερη διάσταση του φασιστικού κλεισίματος της ΕΡΤ βρίσκεται σε αυτό που τον τελευταίο καιρό καταγγέλλουμε σαν γενική πολιτική εκφασισμού του κράτους μέσα από τις απολύσεις, τις επιστρατεύσεις και τον εκφοβισμό των δημοσίων υπαλλήλων. Αυτήν την πλευρά τονίσαμε και στη χθεσινή ανακοίνωση μας που είχε σαν κύριο στόχο να εκφράσει τη συμπάρασταση μας στους απολυμένους δημοσιογράφους, καλλιτέχνες, τεχνικούς και διοικητικούς υπαλλήλους της ΕΡΤ και στην ανάγκη ενός παλλαϊκού αγώνα για να ματαιωθεί το κλείσιμο της ΕΡΤ.

Όμως οι πραξικοπηματίες με αυτήν τους την κίνηση έχουν και έναν παράλληλο διπλό προβοκατόρικο στόχο, τον έναν εσωτερικό και τον άλλον, τον κυριότερο, εξωτερικό.

Ο εσωτερικός προβοκατόρικός στόχος τους είναι να παραδώσουν και μάλιστα ορμητικά την κατασπαργμένη υπαλληλία της ΕΡΤ και όλη την κρατική υπαλληλία, που από χθες έχει κυριολεκτικά παγώσει, στα καθαυτό ρώσικα κόμματα, δηλαδή στο ψευτοΚΚΕ, στο ΣΥΡΙΖΑ και στα εξωκοινοβουλευτικά τσιράκια τους. Έτσι από τη μια μεριά το κλείσιμο έγινε με τέτοιο τρόπο ώστε η ωμότητα να είναι απόλυτη, αφού παρόλα τα περίφημα κουσούρια του έκλεισε ένας λειτούργικα χρήσιμος ιστορικός δημόσιος οργανισμός και όχι κάποιες δημόσιες υπηρεσίες φαντάσματα, ενώ οι χιλιάδες εργαζόμενοι του απολύθηκαν στο λεπτό κτηνωδώς. Από την άλλη μεριά την ευθύνη αυτής της ωμότητας την ανέλαβε η Ευρώπη. Έτσι αυτόματα τα θύματα αυτής της βίας στρέφονται στα κατ'εξοχήν αντιευρωπαϊκά κόμματα που είναι μαζικά και κάνουν πως πρωτοστατούν στην «αντίσταση», αν και είναι αυτά που σάπισαν από τα μέσα την ΕΡΤ και όλο το δημόσιο με το συνδικαλισμό του παρασιτισμού και της αρπαχτής και τα οποία το μόνο που δεν θέλουν είναι η επιβίωση της ΕΡΤ με ανθρώπινους όρους. Με αυτό τον τρόπο κυνηγάνε οι λύκοι. Η μια ομάδα, η κυβερνητική «ευρωπαϊκή», επιτίθεται στα θηράματα ολομέτωπα, ενώ μια άλλη, η αντιπολιτευτική «λαϊκή» τα πλευροκοπά και όταν εξαντλούνται, τα τρώει. Για να μην έρθουν σε δύσκολη θέση οι κνιτοφασίστες και η «συμπάραστασή» τους φανεί σαν μη δημοκρατική οι ρωσόφιλοι άφησαν τη Χρυσή Αυγή απέξω, δηλαδή την έφεραν στο πλευρό του Σαμαρά. Το ίδιο ακριβώς είχαν κάνει με τους αγανακτισμένους.

Ο εξωτερικός προβοκατόρικός στόχος είναι νομίζουμε ο κυριότερος σε αυτήν την υπόθεση. Όλα δείχνουν ότι το κλείσιμο έγινε χωρίς την έγκριση των ΠΑΣΟΚ και ΔΗΜΑΡ ώστε να μπούμε σε μια κατάσταση ανολοκλήρωτης κυβερνητικής κρίσης που μπορεί να σέρνεται ακόμα και ως τις γερμανικές εκλογές για να μπορεί να εκτοξευθεί ο νεο-«γερμανός» Σαμαράς (με-

τά το νεο-«γερμανό» Γ. Παπανδρέου) την εξής απειλή στην ΕΖ και βασικά στη Γερμανία:

«Κύριοι έγινα τελικά δικός σας ενώ ξέρετε ότι αρχικά δεν ήμουν. Όταν έγινα πέτυχα για χάρη σας τα πάντα: Καθάρισα με επιστρατεύσεις όλες τις απεργίες στις ΔΕΚΟ, στα λιμάνια, στα σχολεία και όπου αλλού χρειάστηκε. Φορολόγησα όσο κανείς άλλος φτωχούς και μεσαίους. Τσάκισα όσο κανείς άλλος τις συντάξεις. Και ενώ τα έκανα όλα αυτά σταμάτησα και όλες τις εξεγέρσεις και τους εμπρησμούς, που σας προκαλούσαν απίστευτους πυρετούς στα επιτόκια και στα χρέη του Νότου. Επίσης μετά από 30 χρόνια ξεσπίτωση και τους αναρχικούς χωρίς να ανοίξει μύτη. Τελικά μόνος μου έδιωξα μέσα σε μια νύχτα 2.500 υπαλλήλους από ένα από τα πιο μεγάλα σύμβολα της εξουσίας

ανάσα, οπότε και κάποια φράγκα για τους φτωχομεσαίους της καταπροδομένης βάσης τους πριν αυτή εξαφανιστεί, δώστε τους δηλαδή ένα ακόμα κουρεματάκι του ελληνικού χρέους. Και δώστε το τώρα, δηλαδή δώστε το πριν από τις γερμανικές εκλογές και όχι μετά. Τώρα, γιατί τώρα πέφτω, αφού οι ρώσοι φύγανε και ούτε το ένα δις ευρώ δεν πήρα από τις αποκρατικοποιήσεις των ΔΕΠΑ-ΔΕΣΦΑ».

Σε αυτό το κουρεματάκι του ελληνικού χρέους επικεντρώνεται σήμερα ηρώσικη ευρωπαϊκή οικονομική πολιτική, που έχει γίνει πολιτική των ΗΠΑ του Ομπάμα, πολιτική του ΔΝΤ, πολιτική του ευρωπαϊκού Νότου, και εν μέρει της Κομισιόν και που πρακτικά σημαίνει, αν γίνει δεκτό από τη Γερμανία πριν τις γερμανικές εκλογές, ήττα της δυτικής Μέρκελ στις εκλογές και υποχρέωση της να συγκυβερνήσει αδυνατισμένη με τους ρωσόφιλους σοσιαλδημοκράτες. Αλλά ανεξάρτητα από τη Μέρκελ ένα νέο κούρεμα του ελληνικού χρέους σημαίνει μακροπρόθεσμα βάθαιμα της πιστωτικής αξιοπιστίας των χωρών της ΕΖ και όξυνση στο έπακρο

περάσει αυτή η πράξη, αλλά κάλιστα μπορεί η κυβέρνηση να κατεβάσει τελικά ένα άλλο προϊόν ενδοκυβερνητικών διαβουλεύσεων για το ποια θα είναι η νέα ΕΡΤ, ενδεχόμενα με το γερο-ρώσο Παπούλια να κάνει το διαιτητή, και με την παλιά ΕΡΤ πάντα κλειστή, ώστε ο Σαμαράς να συνεχίσει να διατηρεί την κολακευτική εικόνα του σκληρού αντεργάτη στους μονοπωλιστές της ΕΖ.

Σε κάθε περίπτωση, όποια και να είναι τα σχέδια των λύκων εντός και εκτός κυβέρνησης, και όποιοι αν είναι οι πολιτικοί-συνδικαλιστικοί συσχετισμοί, η έκβαση της μάχης της ΕΡΤ θα κριθεί και από τη στάση των ίδιων των εργαζομένων της και του λαού γενικά. Υπάρχει αυτή τη φορά μια βαθιά ανησυχία του δημοκρατικού κόσμου για αυτήν την πρωτοφανή κτηνωδία. Έτσι ίσως το μέτωπο εργαζομένων-λαού σε αυθόρμητο επίπεδο εξουδετερώσει ένα σημαντικό μέρος από το πλεονέκτημα που έχουν οι οργανωμένοι νεκροθάφτες του λαού, οι υποκριτές του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΡΙΖΑ να ηγεμονεύουν τέτοιες αντιστάσεις, να τις δηλητηριάζουν και να τις σκοτώνουν. Άλλωστε ο εργαζόμενος και ο δημοκρατικός κόσμος έχει τραβήξει πολλά από αυτούς για δεκαετίες ολόκληρες και δεν τους εμπιστεύεται. Η ΟΑΚΚΕ έχει να παίξει το ρόλο της στην πολιτική διαφώτιση των εργαζομένων και του λαού για να αποκαλυφθεί η τακτική του μαύρου μετώπου ώστε αυτοί να βγουν νικητές. Οι σοσιαλφασίστες προχωράνε γρήγορα αλλά και οι αντιστάσεις ίσως προχωρήσουν κάποια στιγμή με τα δικά τους απροσδόκητα ποιοτικά άλματα.

Ανακοίνωση της ΟΑΚΚΕ Όχι στη φασιστική φίμωση και κλείσιμο της ΕΡΤ Παλλαϊκή, δημοκρατική και πατριωτική αντίσταση στους φασίστες

Το εντελώς αιφνιδιαστικό κλείσιμο της ΕΡΤ και η απόλυση 2600 εργαζομένων, δημοσιογράφων, καλλιτεχνών και τεχνικών με ένα πραξικοπηματικό και φασιστικό διάγγελμα, αποτελεί την πιο χαρακτηριστική ως τώρα κυβερνητική πράξη της νέας εποχής της φασιστικοποίησης της χώρας. Σε αυτήν τα νέα ρωσοκινέζικα αφεντικά της χώρας και τα 7 κομματικά τσιράκια τους κρυμμένα πίσω από τους φιλελεύθερους ευρωπαίους μονοπωλιστές που παίρνουν και την πολιτική ευθύνη κάθε αθλιότητας, ξεκινάνε την πορεία για ένα δικό τους φασιστικό κράτος με απόλυτα εξασθενωμένους και απόλυτα υπόδουλους εργαζόμενους. Εκτός από μια μορφή άσκησης ωμής βίας ενάντια στους εργαζόμενους, που εγκαινιάστηκε με τις πρόσφατες επιστρατεύσεις στα μέσα μεταφοράς και στους εκπαιδευτικούς, εκτός από μια πράξη πρωτοφανούς παραγωγικού και πολιτιστικού βανδαλισμού, το πραξικοπηματικό κλείσιμο της ΝΕΤ είναι ΠΑΝΩ ΑΠ ΟΛΑ μια πράξη φίμωσης του τύπου καθώς η πλειοψηφία των δημοσιο-

γράφων της ΕΡΤ ήταν δημοκρατική στις διαθέσεις της. Δεν είναι τυχαίο ότι μόνο στην κρατική τηλεόραση μπορούσε κανείς να δει κλασικά αντιναζιστικά αφιερώματα, αντιρατσιστικές εκπομπές, και πολλές εκπομπές ιστορικής αναδρομής με δημοκρατικό περιεχόμενο, ενώ έφτιαξε ένα πολύτιμο και ανοιχτό σε όλους ιστορικό αρχείο.

Καλούμε όλους τους εργαζόμενους της χώρας, όλους τους δημοκράτες και πατριώτες να σταθούν δίπλα στους εργαζόμενους της ΕΡΤ και να αντισταθούν μαζί τους σε αυτήν την επίθεση και να τη ματαιώσουν. Όρος για τη νίκη αυτού του κινήματος είναι οι εργαζόμενοι της ΕΡΤ να βρεθούν στο κέντρο του, να συγκροτηθούν από τα κάτω και σε νέα μαχητική και δημοκρατική βάση χωρίς να υποταχθούν σε εκείνες τις παρατάξεις και κόμματα που με το συνδικαλισμό της γραφειοκρατικής λούφας και της αρπαγής την παράδωσαν αδύναμη στο μαχαίρι του δήμιου.

Τρίτη, 11 Ιουνίου 2013

των σπάταλων συντεχνιών. Όμως τώρα κινδυνεύω να πέσω. Δώστε λοιπόν κάτι στους συνεργάτες μου, στους επίσης όψιμους αυτοθυσιακούς δικούς σας, στο «σοσιαλδημοκράτη» σας Βενιζέλο και στον «αριστερό» σας Κουβέλη. Δώστε τους αυτό που ζητάνε εδώ και καιρό, δώστε τους μια δημοσιονομική

της αντίθεσης Βορρά-Νότου καθώς και των ενδογερμανικών πολιτικών αντιθέσεων.

Υπάρχει το ερώτημα πως είναι δυνατό να κλείσει η ΕΡΤ αφού ΠΑΣΟΚ και ΔΗΜΑΡ έχουν δεσμευτεί ότι δεν θα ψηφίσουν την πράξη νομοθετικού περιεχομένου που θα φέρει η ΝΔ; Έχουν δεσμευτεί να μην

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στη δ/ση Χαλκοκονδύλη 35, Αθήνα, Τ.Κ. 10432

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιήστε το λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο
Ελένη Κωνσταντινοπούλου
(Κωδικός 2988)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

ΑΠΟΧΩΡΗΣΗ ΚΟΥΒΕΛΗ: ΕΚΒΙΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΔΗΜΑΡ-ΣΥΡΙΖΑ

Η αποχώρηση Κουβέλη από την τρικομματική κυβέρνηση έγινε για δύο λόγους. Ο πρώτος λόγος, ο πιο άμεσος, ήταν να δυναμώσει η πίεση στην Ευρώπη και ιδιαίτερα στη Γερμανία, ενόψει κυρίως των γερμανικών εκλογών, για κούρεμα του ελληνικού χρέους. Ο δεύτερος λόγος, ο πιο μεσοπρόθεσμος, σχετιζόταν με το εσωτερικό πολιτικό μέτωπο και την πολιτική αυτοπροστασία της ΔΗΜΑΡ, αλλά βαθύτερα και την προστασία του ΣΥΡΙΖΑ.

Ο εκβιασμός της Ευρώπης μέσα από την αποχώρηση Κουβέλη και την «κατά περίπτωση» στήριξη της κυβέρνησης

Η αποχώρηση Κουβέλη από την κυβέρνηση είχε αμέσως εξωτερική επίπτωση. Οδήγησε το χρηματιστήριο σε «μίνι κραχ» (www.iefimerida.gr-21/6) και το σπρεντ της Ελλάδας εκτοξεύτηκε για άλλη μία φορά (www.reporter.gr-22/6). Η είδηση για την κυβερνητική κρίση στην Ελλάδα έσπειρε τον πανικό στην Ευρώπη. Γιατί όλα αυτά γίνονται τις παραμονές της αξιολόγησης από την τριτοκτα του ελληνικού προγράμματος από την οποία θα κριθεί η χορήγηση της επόμενης δόσης δανεισμού της χώρας τον Ιούλη. Μέσα σε αυτό τον ορυμαγδό, οι Σόιμπλε και Ντάισελμπλουμ (ο νέος πρόεδρος του Γιούρογκρουπ, διάδοχος του ρωσόφιλου Γιουνκέρ) άφησαν ανοιχτό το ενδεχόμενο να σβήσει από το ελληνικό χρέος ένα πολύ μεγάλο μέρος από τα 50 δισ. Ευρώ που δόθηκαν για την ανακεφαλαιοποίηση των ελληνικών τραπεζών μέσω του Ευρωπαϊκού Μηχανισμού Σταθερότητας (www.newsit.gr, 21/3). Αυτό σημαίνει την πρώτη επιβάρυνση απευθείας για τους γερμανούς φορολογούμενους. Γιατί μέχρι τώρα τα κούρεμα, δηλαδή το χάρισμα των χρωστούμενων στην Ελλάδα, γινόταν από τους ιδιώτες δανειστές της Ελλάδας, δηλαδή από αυτούς που αγόραζαν ελληνικά κρατικά ομόλογα. Τώρα θα πληρώνουν το ελληνικό χρέος τα ίδια τα ευρωπαϊκά κράτη και το 1/3 από αυτό η Γερμανία. Αν αυτό συμβεί πριν από τις γερμανικές εκλογές θα πρόκειται για ένα καίριο πολιτικό χτύπημα στη Μέρκελ που έχει υποσχεθεί ότι δεν θα πληρώσουν οι γερμανοί φορολογούμενοι ξένο χρέος. Αν η Μέρκελ δεχτεί τώρα κάτι τέτοιο είναι δύσκολο να βγει αυτοδύναμη στην Καγκελαρία. Αντίθετα μια Μέρκελ – που πάντως είναι και αυτή υφιστάμενη απέναντι στη Ρωσία – στα χέρια των σοσιαλδημοκρατών του Στρίνγκερ και των Πρασίνων δεν θα μπορεί να κάνει μια σχετικά ανεξάρτητη πολιτική απέναντι στο Κρεμλίνο. Γι αυτό το λόγο οι φιλορωσικές δυνάμεις στις ΗΠΑ, στο ΔΝΤ και στην ίδια την ΕΕ, απαιτούν από τη Γερμανία να δεχτεί τώρα άμεσα κούρεμα του ελληνικού χρέους. Τα ντόπια τσιράκια της Ρωσίας έχουν το δικό τους τρόπο να ζητάνε το κούρεμα: Φωνάζουν ότι η κυβέρνηση Σαμαρά, που στα μάτια της απελπιστικά εκτεθειμένης Μέρκελ είναι η μόνη ελπίδα ελληνικής μη χρεωκοπίας, θα πέσει χωρίς πρόσθετη ανακούφιση. Η ελληνική χρεωκοπία είναι για τη Μέρκελ χειρότερη από το κούρεμα γιατί θα κακοφορμίσει την κρίση όλου του ευρωπαϊκού νότου. Η αποχώρηση του ενός από τα τρία κόμματα που στήριζαν ως τώρα την κυβέρνηση ήταν ο καλύτερος τρόπος για να πει ο Σαμαράς στη Γερ-

μανία των Μέρκελ-Σόιμπλε το: «Πέφτω αν δεν μου δώσετε κι άλλα λεφτά». Άλλωστε υποτίθεται ότι και ο Κουβέλης φεύγει γιατί δεν μπορεί να εφαρμόσει μια τόσο σκληρή πολιτική πείνας, και φεύγει «μαλακά», δηλαδή με την υπόσχεση ότι αν μπορεί και «κατά περίπτωση» θα στηρίξει την κυβέρνηση. Αυτό το κατά περίπτωση σημαίνει ότι ο Σαμαράς δεν θα κυβερνά χωρίς να ενημερώνει και τον Κουβέλη, δηλαδή χωρίς ο Κουβέλης να συμμετέχει κατά κάποιον τρόπο στην κυβέρνηση μη συμμετέχοντας, δηλαδή χωρίς να επιβάλλει έμμεσα πολιτική. Από την άλλη με 153 βουλευτές και δυο τρεις άλλους «υπεύθυνους» πατριώτες τύπου Λοβέρδου η συμμορία θα κοψοχολιάζει την ΕΕ και όλο τον πλανήτη σε κάθε ψηφοφορία στη Βουλή, δηλαδή τα «πέφτω τώρα» δεν θα εξαρτούνται από κόμματα, αλλά από μεμονωμένους βουλευτές. Η ασταθής πολιτική κατάσταση στην Ελλάδα θα αποτελεί για τους ντόπιους κυβερνήτες ένα αποτελεσματικό εργαλείο πίεσης σε Ευρώπη-Γερμανία όχι βέβαια για να απαλλάξουν τη χώρα από το δυσβάσταχτο χρέος της – αφού αυτό το δυναμώνουν οι ίδιοι κάθε μέρα με το εντεινόμενο βιομηχανικό και γενικότερα το παραγωγικό και εξαγωγικό σμποτάζ – αλλά για να αποσθρώνουν οικονομικά και πολιτικά την ΕΕ, ιδιαίτερα το κέντρο της που είναι η Γερμανία.

Να γιατί η παραίτηση ήταν στημένη. Αν ο Κουβέλης διαφωνούσε πραγματικά με το φασιστικό και πραξικοπηματικό κλείσιμο της ΕΡΤ, τότε θα έφευγε από την κυβέρνηση άμεσα μετά από το πραξικόπημα, οπότε θα προκαλούσε ψήφο εμπιστοσύνης στη Βουλή, θα υποχρέωνε τον Παπούλια να μην υπογράψει το προεδρικό διάταγμα κλπ. Έφυγε όμως αφού έγινε στην ουσία της η βρωμοδουλειά και μάλιστα ο ίδιος αναγνώρισε τη δυνατότητα της «αναδιάρθρωσης εν λειτουργία» από τον ίδιο τον πραξικοπηματία πρωθυπουργό. Από την άλλη έπρεπε κανονικά οι Βενιζέλος - Σαμαράς να καταγγείλουν τον Κουβέλη τουλάχιστον σαν αφερέγγυο επειδή τινάζει στον αέρα μια κυβέρνηση με μία «κόκκινη γραμμή» που τοποθετεί εκ των υστέρων. Και όμως ήταν γεμάτοι αβρότητα και κατανόηση για τον Κουβέλη, με αποκορύφωμα τη δήλωση του Σαμαρά ότι η «εικόνα που έχει για το πρόσωπο του δεν αλλάζει». Ειδικά ο Βενιζέλος δεν μπορεί να εξηγήσει γιατί έσυρε τη χώρα σε διπλή εκλογή το 2012 όταν έλεγε ότι λόγω «υπευθυνότητας» δεν μπορούσε να μπει στην κυβέρνηση χωρίς τη ΔΗΜΑΡ, και τώρα μένει μέσα σε αυτήν χωρίς τη ΔΗΜΑΡ πάλι λόγω «υπευθυνότητας».

Οι εξελίξεις αυτές δικαιώνουν πλήρως την αρχική ανάλυση της ΟΑΚΚΕ, όταν ξεκίνησε το πραξικόπημα της ΕΡΤ, στο άρθρο της 12/6

που δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της (www.oakke.gr) με τίτλο «Το φασιστικό κλείσιμο της ΕΡΤ σαν προβοκάτσια»: «Ο εξωτερικός προβοκατόρικός στόχος είναι νομίζουμε ο κυριότερος σε αυτήν την υπόθεση. Όλα δείχνουν ότι το κλείσιμο έγινε χωρίς την έγκριση των ΠΑΣΟΚ και ΔΗΜΑΡ ώστε να μπούμε σε μια κατάσταση ανολοκλήρωτης κυβερνητικής κρίσης που μπορεί να σέρνεται ακόμα και ως τις γερμανικές εκλογές για να μπορεί να εκτοξεύει ο νεο-«γερμανός» Σαμαράς (μετά το νεο-«γερμανό» Γ. Παπανδρέου) την εξής απειλή στην ΕΖ και βασικά στη Γερμανία:

«Κύριοι έγινα τελικά δικός σας ενώ ξέρετε ότι αρχικά δεν ήμουν. Όταν έγινα πέτυχα για χάρη σας τα πάντα. Καθάρισα με επιστρατεύσεις όλες τις απεργίες στις ΔΕΚΟ, στα λιμάνια, στα σχολεία και όπου αλλού χρειάστηκε. Φορολόγησα όσο κανείς άλλος φτωχούς και μεσαίους. Τσάκισα όσο κανείς άλλος τις συντάξεις. Και ενώ τα έκανα όλα αυτά σταμάτησα και όλες τις εξεγέρσεις και τους εμπρησμούς που προκαλούσαν απίστευτους πυρετούς στα επιτόκια και στα χρέη του Νότου. Επίσης μετά από 30 χρόνια ξεσπίτωση και τους αναρχικούς χωρίς να ανοίξει μύτη. Τελικά μόνος μου έδιωξα μέσα σε μια νύχτα 2.500 υπαλλήλους από ένα από τα πιο μεγάλα σύμβολα της εξουσίας των σπάταλων συντεχνιών. Όμως τώρα κινδυνεύω να πέσω. Δώστε λοιπόν κάτι στους συνεργάτες μου, στους επίσης όψιμους αυτοθυσιακούς δικούς σας, στο «σοσιαλδημοκράτη» σας Βενιζέλο και στον «αριστερό» σας Κουβέλη. Δώστε τους αυτό που ζητάνε εδώ και καιρό, δώστε τους μια δημοσιονομική ανάσα, οπότε και κάποια φράγκα για τους φτωχομεσαίους της καταπροδομένης βάσης τους πριν αυτή εξαφανιστεί, δώστε τους δηλαδή ένα ακόμα κούρεματάκι του ελληνικού χρέους. Και δώστε το τώρα, δηλαδή δώστε το πριν από τις γερμανικές εκλογές και όχι μετά. Τώρα, γιατί τώρα πέφτω, αφού οι ρώσοι φύγανε και ούτε το ένα δις ευρώ δεν πήρα από τις αποκρατικοποιήσεις των ΔΕΠΑ-ΔΕΣΦΑ».

Σε αυτό το κούρεματάκι του ελληνικού χρέους επικεντρώνεται σήμερα η ρώσικη ευρωπαϊκή οικονομική πολιτική που έχει γίνει πολιτική των ΗΠΑ του Ομπάμα, πολιτική του ΔΝΤ, πολιτική του ευρωπαϊκού Νότου, και εν μέρει της Κομισιόν και που πρακτικά σημαίνει, αν γίνει δεκτό από τη Γερμανία πριν τις γερμανικές εκλογές, ήττα της δυτικής Μέρκελ στις εκλογές και υποχρέωση της να συγκυβερνήσει αδυνατισμένη με τους ρωσόφιλους σοσιαλδημοκράτες. Αλλά ανεξάρτητα από τη Μέρκελ ένα νέο κούρεμα του ελληνικού χρέους σημαίνει μακροπρόθεσμα βάθαιμα της πιστωτικής αξιοπιστίας των χωρών της ΕΖ και όξυνση στο έπακρο της αντίθεσης Βορρά-Νότου καθώς και των ενδογερμανικών πολιτικών αντιθέσεων».

Ο διπρόσωπος Κουβέλης με την έξοδο προφυλάσσει την ίδια τη ΔΗΜΑΡ αλλά και τον ΣΥΡΙΖΑ στο μεγάλο σάλτο των ρωσόδουλων στην κυβέρνηση.

Για να ζητάει όμως ο Σαμαράς ανταλλάγματα από τους ευρωπαίους, θα πρέπει να κάνει όλο και περισσότερες ανθρωποθυσίες που θα δείχνουν τις καλές του προθέσεις για περικοπή των δαπανών και μείωση των ελλειμμάτων, αφού η οικονομία θα πηγαίνει όλο και χειρότερα λόγω του συνεχιζόμενου παραγωγικού σμποτάζ. Ακόμα δηλαδή και αν ένα μέρος του χρέους θα κουρευτεί, η ανεργία θα δυναμώνει, και οι μισθοί θα τσεκουρεύονται παραπέρα καθώς και οι συντάξεις. Ο Κουβέλης θέλει να κρατήσει καθαρά τα χέρια του από όλα αυτά τα εγκλήματα για να διασωθεί σαν «αριστερός φιλοευρωπαϊκός πόλος» και να μπορεί να παίξει κυβερνητικό ρόλο αργότερα, πιθανά σε μια συγκυβέρνηση με το ΣΥΡΙΖΑ. Τα ποσοστά της ΔΗΜΑΡ εκμηδενίζονταν την τελευταία περίοδο βγάζοντας την εκτός Βουλής σχεδόν. Αλλά ο ΣΥΡΙΖΑ θα χρειάζεται, όταν αναπόφευκτα έρθει στην εξουσία μετά την υπερ-φθορά και αποκάλυψη του αναλώσιμου απατεώνα Σαμαρά, μια προστατευτική ασπίδα που να απορροφά κάπως τη λαϊκή οργή από τον ίδιο. Η ΔΗΜΑΡ μπορεί να αποκτήσει κυβερνητικές θέσεις σε μία επόμενη κυβέρνηση Τσίπρα, και να παίξει το ρόλο του μεσολαβητή μεταξύ των «αντιμνημονιακών» και των ευρωπαίων. Δεν είναι τυχαίο ότι στα τέλη Γενάρη ο γραμματέας της Κ.Ε της ΔΗΜΑΡ Λυκούδης, μίλησε για ενδεχόμενο συνεργασίας ΔΗΜΑΡ – ΣΥΡΙΖΑ, αρκεί ο τελευταίος να εγκαταλείψει τα περί καταγγελίας του μνημονίου (<http://www.lifo.gr/now/politics/22033>).

Αν η ΔΗΜΑΡ δεν διασωθεί σήμερα, τότε ο ΣΥΡΙΖΑ θα λιώσει αύριο πιο γρήγορα από ότι έλιωσε η ΔΗΜΑΡ μέσα στην κυβέρνηση Σαμαρά. Αλλά αν λιώσει ο ΣΥΡΙΖΑ, αυτός ο γεμάτος επιδέξιους πράκτορες της Ρωσίας πολιτικός χαμαιλέοντας, τότε θα μένουν να κυβερνήσουν, ως άφθαρτοι, μόνο οι διεθνώς αποκρουστικοί ναζιστές και οι εμφανιζόμενοι σαν απολίτικοι «αντικαπιταλιστές», δηλαδή οι εντελώς εύθραστοι σε κάθε άσκηση φανερά αστικής εξουσίας, ψευτοκομμουνιστές.

Στην πραγματικότητα μόνο σε μια λογική είναι όλοι τους συνεπείς: Κουβέλης, Σαμαράς, Βενιζέλος, Τσίπρας, Καμμένος, ψευτοΚΚΕ και οι ναζιστές της «ΧΑ» θέλουν να εξαθλιώσουν όσο μπορούν περισσότερο τον ελληνικό λαό, ρίχνοντας τις ευθύνες στην Ευρώπη, για να τον σύρουν υπόδουλο στη νεοναζιστική Ρωσία του Πούτιν. Η ΟΑΚΚΕ εδώ και καιρό τους ξεσκεπάζει με τη γραμμή της εξόδου από τη Ευρωζώνη με μεταβατικά μέτρα σε συνενόηση με την ΕΖ. Σήμερα, περισσότερο από ποτέ, οι δημοκράτες πρέπει να συσπειρωθούν γύρω από την ΟΑΚΚΕ για να μην περάσουν τα βρώμικα σχέδια των 7 κομματικών ηγεσιών.

ΝΑ ΜΗΝ ΠΕΡΑΣΕΙ Η ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΦΙΜΩΣΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΗ ΤΗΣ ΕΡΤ

συνέχεια από τη σελ. 1

δολοφονική αυτή ναζι-ρατσιστική συμμορία **ακραία** και μάλιστα τη θεωρεί ανοιχτά **τμήμα της εθνικής ενότητας**. Όμως οι δολοφονικοί ναζι-ρατσιστές δεν είναι στο **άκρο** που πολιτικού φάσματος, είναι **έξω** από την πολιτική σαν τέτοια και **έξω** από οποιαδήποτε εθνική ενότητα. Στην ουσία είναι **έξω** από τον πολιτισμό και δεν μπορεί να υπάρχει ενωμένο και πολιτισμένο έθνος που να αποκλείει από μέσα του ακόμα και να εξοντώνει ανθρώπους επειδή γεννήθηκαν με εθνικά «ξένο αίμα». Βέβαια ο καθένας που ψηφίζει τη ναζιστική συμμορία δεν είναι υποχρεωτικά ναζιστής αφού πολλοί δεν έχουν συνείδηση της αληθινής φύσης της. Αλλά αυτό δεν ισχύει για έναν πρωθυπουργό που αρνείται κάθε πραγματική αντιρατσιστική νομοθεσία, πράγμα που κάνει τη φίμωση της ΕΡΤ ανατριχιαστική. Όχι τυχαία η ίδια η ναζιστική συμμορία δήλωσε ότι θέλει το κλείσιμο της ΕΡΤ επικαλούμενη το γεγονός, το τιμητικό για την ΕΡΤ, ότι μόνο αυτή δεν έχει καλέσει ποτέ εκπρόσωπο της να μιλήσει.

Ο μεγάλος κίνδυνος από τις δήθεν «ενδιάμεσες» δυνάμεις ΔΗΜΑΡ-ΠΑΣΟΚ. Δύο σημεία αρχής, δύο προϋποθέσεις νίκης

Αλλά ο κίνδυνος δεν είναι μόνο από το Σαμαρά και τη «Χρ. Αυγή». Ένας πιο ύπουλος κίνδυνος προέρχεται από τη **ΔΗΜΑΡ και το ΠΑΣΟΚ που προσπαθούν να υπνωτίσουν το δημοκρατικό κόμμα έτσι ώστε να μην αντιδράσει σε βάθος στην εγχείριση στην ΕΡΤ**. Η φράση τους που αποκαλύπτει τα σχέδιά τους είναι η: **«Αναδιάρθρωση εν λειτουργία»**. Ο Βενιζέλος και ο Κουβέλης παίζουν δηλαδή το ρόλο του ενδιάμεσου ή και του καλού, αλλά μπορούν να τον παίζουν μόνο και μόνο επειδή ο Σαμαράς έπαιξε το ρόλο του απόλυτα κακού. Ο Κουβέλης διαχωρίζεται τώρα από τον Σαμαρά για την ΕΡΤ δέκα μέρες μετά το πραξικόπημα, αλλά, θεωρεί θετική την επαίσχυντη απόφαση του ΣτΕ υπέρ της κατάργησης της ΕΡΤ και πάνω από όλα **συνεχίζει να μιλάει για «αναδιάρθρωση εν λειτουργία»**. Αν μετά το πραξικόπημα επιτραπουν οι όποιες απολύσεις, της οποιας αναδιάρθρωσης σε μια «νέα ΕΡΤ» θα μπορεί το πολιτικό καθεστώς να διαλέξει τους πιο υπάκουους, τους πιο τρομοκρατημένους, τους λιγότερο δημοκράτες δημοσιογράφους και να προσλάβει καινούριους αντιδραστικούς με δεξιά ή τάχα «αριστερή» προβιά, για να φτιάξει μια νέα φασιστική και σοσιαλφασιστική ΕΡΤ.

Είναι γι αυτό δύο σημεία αρχής που πρέπει να βάλει αυτή τη στιγμή το δημοκρατικό κίνημα μπροστά του. **1ο Πλήρης κατάργηση της διυπουργικής απόφασης, καμιά «Νέα ΕΡΤ», 2ο Καμιά απόλυση μετά το πραξικόπημα Σαμαρά.**

Κάθε απόλυση, όσο εγκρίνεται το κλείσιμο της ΕΡΤ και η δημιουργία μιας άλλης, πρέπει αυτόματα να θε-

ωρείται πράξη πολιτικής εκκαθάρισης. Αυτό δεν ισχύει μόνο για τους δημοσιογράφους αλλά και για τους υπόλοιπους εργαζόμενους της ΕΡΤ. Γιατί κάθε απόλυση σήμερα σπάει το ενιαίο μέτωπο των εργαζομένων ενάντια στο φασιστικό κλείσιμο-φίμωση της ΕΡΤ. Γι αυτό πρέπει να δίνονται εγγυήσεις στο λαό από το κίνημα των εργαζομένων ότι τα έξοδα της ΕΡΤ μπορούν να μειωθούν χωρίς απολύσεις με το χτύπημα κάθε ρεμούλας και με το να αξιοποιηθούν οι ίδιοι με τον καλύτερο και πιο παραγωγικό τρόπο. Καμιά λοιπόν «αναδιάρθρωση» μέσω απολύσεων από οποιαδήποτε δημοκρατία. Αυτό είναι προφανές για κάθε δημοκρατικό άνθρωπο.

Το συμμαχικό μέτωπο Ρωσίας-Κίνας είναι η κρυμμένη πηγή του φασισμού που χτύπησε την ΕΡΤ

Εκείνο που δεν είναι προφανές είναι το ποια είναι η αληθινή πολιτική πηγή του φασισμού που χτύπησε την ΕΡΤ και που δίχως τη γνώση της είναι δύσκολη η άμυνα σε αυτόν. Ο μέσος πολίτης βλέπει σαν κύριο εχθρό της δημοκρατίας αυτόν που έχει διδαχτεί από το σύνολο του ελληνικού πολιτικού συστήματος να βλέπει και σαν κύριο υπαίτιο της οικονομικής καταστροφής του, δηλαδή τους δανειστές και βασικά τη Γερμανία. Τον καλούμε να εξετάσει έναν άλλο δρόμο ανάλυσης που τον προτείνει εδώ και χρόνια η ΟΑΚΚΕ και που εξηγεί πολύ πιο σφαιρικά και πειστικά τα φαινόμενα που ζούμε (δες τα κείμενά μας για την κρίση στο www.oakke.gr).

Εδώ μόνο κάνουμε τις εξής επισημάνσεις: **1.** Υπάρχουν τρεις μεγάλες δυνάμεις, που εμπλέκονται ισχυρά στην πολιτική και οικονομική ζωή της χώρας σε αυτή τη φάση: Η ΕΕ (κυρίως η Γερμανία), η Ρωσία και η Κίνα. Από αυτές η πρώτη, που είναι μόνο οικονομικά δυνατή αλλά όχι στρατιωτικό-διπλωματικά, να μην επιβάλλει τα μέτρα πείνας αλλά όλοι τη βρίζουν. Αντίθετα αυτές που επωφελοούνται από την καταστροφή και αγοράζουν με διακομματική ανοχή, σχεδόν τζάμπα τη χώρα, είναι οι δύο δεύτερες που κανείς δεν τις ενοχλεί. (Αυτές αγοράζουν λιμάνια, τράπεζες (Πειραιώς, Αγροτική), συνεταιριστικά εργοστάσια (ΔΩΔΩΝΗ, ΣΕΚΑΠ), φιλέτα τουριστικής γης, ποδοσφαιρικές ομάδες και ετοιμάζονται να αγοράσουν πολλά άλλα). Πριν από αυτές τις εξαγορές επί 3 δεκαετίες έχει σαμποταριστεί από τις αντιευρωπαϊκές και ουσιαστικά ρωσόφιλες πολιτικές δυνάμεις, ιδιαίτερα από την ψευτοαριστερά κάθε βιομηχανική επένδυση **και το σαμποτάζ αυτό οργιάζει ιδιαίτερα πάνω στην κρίση, πράγμα που είναι η βαθύτερη αιτία της απόλυτης ελληνικής καταστροφής**. Η λιτότητα που προωθούν οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις επιταχύνει αυτήν την ξεχωριστή ελληνική καταστροφική αποβιομηχανία, οπότε και ανεργία, αλλά από μόνη της δεν θα μπορούσε να την προκαλέσει όπως απέδειξε η πρίπτωση

των άλλων χωρών του ευρωπαϊκού Νότου. **2.** Στην Κίνα και στη Ρωσία κανένας παράγοντας με στοιχειώδη πολιτική ισχύ δεν βγήκε να καταγγείλει το πραξικόπημα κατά της ΕΡΤ, την ώρα που οι πιο ισχυρές διακρατικές θεσμικές δυνάμεις στην ΕΕ αντέδρασαν σε πολλά επίπεδα και μερικές, όπως η ένωση δημοσίων τηλεοράσεων (ΕΒΥ), στάθηκαν μαχητικά στο πλευρό της ΕΡΤ. **3.** Η χρυσαυγίτικη συμμορία, δηλαδή το απόσταγμα του φασισμού που όχι τυχαία υποστήριξε το κλείσιμο της ΕΡΤ, είναι τόσο φανατική στην υποστήριξη της Ρωσίας, ώστε κάλεσε το ρώσικο στρατό να έρθει να φυλάξει τους αγωγούς υδρογονανθράκων! (Κασιδιάρης στη Βουλή). Ο Σαμαράς είναι ο πρώτος προωθητής της στρατηγικής θεωρίας ότι η Ελλάδα πρέπει να μπει στο «ορθόδοξο τόξο» που είναι η θρησκευτική διατύπωση της ρώσικης στρατηγικής στα Βαλκάνια και στο εγγύς εξωτερικό της. Ο Κεδίκογλου είναι ειδικός προωθητής των πωλήσεων γης στη Ρωσία.

Όχι στον αποπροσανατολισμό, στο χαντάκωμα του αγώνα και στην άλωση της ΕΡΤ από ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΜΕ

Μόνο αν καταλάβει κανείς ποια είναι η κύρια πηγή του φασισμού σήμερα θα μπορεί να εξηγήσει γιατί είναι γενικά τόσο χλιαρή η αντίθεση όλου του πολιτικού κόσμου, δηλαδή όχι μόνο της κυβέρνησης και των φασιστών αλλά και της λεγόμενης «αριστεράς», στη γενική επιχείρηση εκφασισμού του κράτους τον τελευταίο καιρό. Αυτή περιλαμβάνει πρώτα απ όλα την πολιτική, νομοθετική, αστυνομική ανοχή και ατιμωρησία των ναζί, τις αλληπαλλήλες επιστρατεύσεις απεργών χωρίς μεγάλες και επίμονες πολιτικές κινητοποιήσεις των συνδικάτων, και τελικά τη διακυβέρνηση της χώρας με διατάγματα που δεν περνάνε από την Βουλή. **Η ραγδαία κίνηση σύσσωμης της πολιτικής ηγεσίας προς το ρωσοκινεζικό άξονα είναι η αιτία της διακομματικής και συνδικαλιστικής ανοχής στην απόλυτη κατάργηση των εργατικών συνδικαλιστικών δικαιωμάτων στο κρατικό κινεζικό κάτεργο της ΚΟΣΚΟ**. Η φιλία προς το νέο ρωσο-κινεζικό μέτωπο εξουσίας είναι η βαθύτερη πηγή της δηλωμένης ή αδήλωτης **κοινής αντιευρωπαϊκής πολιτικής** των 6 κομμάτων και της ναζιστικής συμμορίας. Δεν είναι τυχαίο ότι τα δύο πρώτα μεγάλα χτυπήματα απολύσεων στο δημόσιο, ήταν τα εκκαθαριστικά στον ισοδολογικό μηχανισμό του κράτους: στους καθηγητές και στην ΕΡΤ.

Στη βάση αυτού του σκεπτικού, οι εργαζόμενοι της ΕΡΤ πρέπει να αντιμετωπίσουν και εκείνες τις πολιτικές δυνάμεις που χτυπάνε τον αγώνα τους από τα μέσα και τον αποπροσανατολίζουν όταν λένε ότι ο κεντρικός εχθρός στην περίπτωση της ΕΡΤ είναι η ΕΕ και η φιλελεύθερη πολιτική υπέρ των ιδιωτικοποιήσεων και όχι ο ανατολικού τύπου κρατικοφασισμός που καταργεί την ελευθερία του τύπου. Γι αυτό δεν μιλάνε κύρια για λογοκρισία και φίμωση αλλά μιλάνε κύρια για απολύσεις-λιτότητα. Έτσι προ-

ώθησαν, στην ουσία επέβαλαν, μια παρατεταμένη απεργία στα ιδιωτικά ΜΜΕ που όχι μόνο δεν χτυπούσε τον εχθρό, αλλά τον ευνοούσε γιατί του επέτρεψε να λείπει από την υπόλοιπη ελεύθερη ενημέρωση. Το πιο ανησυχητικό είναι ότι **εξαφανίστηκε από την πρόσοψη της ΕΡΤ το πάνω που έγραφε: «thank you Europe» που βέβαια δεν ήταν ευχαριστώ στη Μέρκελ αλλά στο πανευρωπαϊκό δημοκρατικό ρεύμα καταδίκης και βασικά στην ΕΒΥ**. Μετά εμφανίστηκαν σε κάποιες εκπομπές της ΕΡΤ **ευρωπαϊκές σημαίες να καίγονται, ενώ οι αναφορές στην καίρια και αποφασιστική στήριξη της ΕΒΥ άρχισαν να σπανίζουν**. Στην ουσία παραμερίστηκε ο μεγαλύτερος στρατηγικός σύμμαχος του αγώνα, ενώ θα έπρεπε όλη η ΕΡΤ να είναι σε διαρκή επαφή και να συνεχίζει να δια φωτίζει και να ξεσηκώνει τις ευρωπαϊκές ενώσεις δημοσιογράφων, κόμματα, κυβερνήσεις, δημοκρατικές προσωπικότητες κλπ. Το πιο μεγάλο χτύπημα δόθηκε όμως από την ίδια την ΠΟΣΠΕΡΤ και το ΣΥΡΙΖΑ. Αυτοί αντί να καταδικάσουν την επαίσχυντη απόφαση του ΣτΕ (που Η ΠΟΣΠΕΡΤ προκάλεσε με την προσφυγή της) η οποία επικροτούσε την κατάργηση της ΕΡΤ και τις απολύσεις, μίλησαν για «πρώτη νίκη» και έτσι παραπλάνησαν τους εργαζόμενους και κυρίως τους φίλους τους στο εξωτερικό και στο εσωτερικό που άρχισαν να ζητάνε εφαρμογή της απόφασης του ΣτΕ ενώ έπρεπε να κατηγορούν τη δικαστική εξουσία για υποταγή στην κυβέρνηση, όπως συμβαίνει στις φασιστικές χώρες. Με αυτόν τον τρόπο απόπλισαν τον αγώνα στην πιο κρίσιμη φάση, ενώ διαρκώς τον εκθέτουν στην πολιτική απομόνωση με το να εμφανίζονται διαρκώς οι ίδιοι αυτοί αντιευρωπαίοι και σαμποταριστές κάθε αναπτυξης, σαν προστάτες του. Στόχος τους είναι να αξιοποιήσουν -μετά από μια ενδεχόμενη απομόνωση και ήττα του αγώνα- τις απολύσεις-εκκαθαρίσεις για να εμφανιστούν σαν πολιτικοί εκπρόσωποι των εργαζομένων και έτσι να πάρουν μέρος από θέση ισχύος στη διανομή της νέας ΕΡΤ.

Ο αγώνας για την υπεράσπιση της ΕΡΤ είναι πολύ καίριος για τη δημοκρατία για να επιτραπεί να πέσει στα χέρια πολιτικο-συνδικαλιστικών δυνάμεων που ο λαός δεν εμπιστεύεται. Οι εργαζόμενοι της ΕΡΤ πρέπει να μείνουν οι ίδιοι στο τιμόνι του αγώνα τους και, να μην εκχωρήσουν την πολιτική και συνδικαλιστική αυτονομία τους στις εξωτερικά ποδηγετούμενες ηγεσίες μιας παλιότερης περιόδου ρουτίνας και οπωσδήποτε όχι στους ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΜΕ. Τώρα πρέπει, κατά τη γνώμη μας, οι αποφάσεις τους να είναι πρώτα απ όλα αποφάσεις της βάσης, δηλαδή γενικών συνελεύσεων, και με **απεργιακά όργανα που θα έχουν εκλεγεί από αυτές τις συνελεύσεις**. Ο αγώνας της ΕΡΤ δεν πρέπει να χαθεί.

Αθήνα 21/6/2013

ΑΝΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ

Μια κυβέρνηση πιο δουλική για τα νέα αφεντικά, με νέους επίλεκτους σαμποτέρ και πρόθυμους «ντοματοφάγους»

Σε αυτήν τη κυβέρνηση οι ρωσόφιλοι παίρνουν και τα δύο στρατηγικής σημασίας υπουργεία που είναι και εντελώς πολιτικά ασφαλή για τους κατόχους τους. Στο Εξωτερικών έρχεται ένας πλήρης ρωσόδουλος, ο Βενιζέλος για να δουλεύει την ΕΕ, και από το Άμυνας φεύγει ο δυτικός Παναγιωτόπουλος και έρχεται ο φιλορώσος Αβραμόπουλος.

Οι πιο χαρακτηριστικές ωστόσο αλλαγές είναι στα παραγωγικά υπουργεία. Ο δυτικός, αν και πάντα εύκαμπτος και εξυπηρετικός στα νέα αφεντικά, Χατζηδάκης χάνει το μισό του υπουργείο Ανάπτυξης, τα Δίκτυα και τις Υποδομές, και τα παίρνει ο ρωσόδουλος Χρυσοχοϊδης, δηλαδή παίρνει ότι είναι να δοθεί στους ρωσοκινέζους και στους ανατολικούς ολιγάρχες: λιμάνια, αεροδρόμια, σιδηροδρόμους, δρόμους κλπ. Επίσης ο πρώην υφυπουργός της συνασπισμαίας Μπιρμπίλη που σαμπόταρε μαζί της τις μεγαλύτερες επενδύσεις της χώρας, ανάμεσά τους και τις έρευνες για τους υδρογονάνθρακες νότια της Κρήτης, ο Μανιάτης, παίρνει το ΥΠΕΚΑ από τον ανύπαρκτο Λιβιεράτο. Ο Μανιάτης είναι ο άνθρωπος που έχει πει ότι «Η Ελλάδα υποστηρίζει την υλοποίηση του αγωγού South Stream, που θα μεταφέρει ρωσικό αέριο στην Ευρώπη, καθώς θα συνεισφέρει στην ασφάλεια εφοδιασμού της Ευρώπης αλλά και της Ελλάδας». Είναι μαύρο ανέκδοτο η αναγνώριση του ρόλου του εγγυητή της ενεργειακής ασφάλειας της ΕΕ σε μια δύναμη που τόσες φορές έχει κλείσει τους διακόπτες παροχής φυσικού αερίου εκβιάζοντας πολιτικά την ΕΕ. Αυτός ο άνθρωπος γίνεται υπουργός ενέργειας της Ελλάδας! Δίπλα του σαν υφυπουργός θα συνεχίσει να είναι ο Ασ. Παπαγεωργίου που μόλις πριν τον ανασχηματισμό ματαίωσε 4 επενδύσεις γεωθερμίας. Τι πάρτυ για τους ρωσοκινέζους και τους ντόπιους ολιγάρχες τους, τι δυστυχία για όσους θέλουν πραγματικές παραγωγικές επενδύσεις.

Την ίδια ώρα οι ελάχιστοι σχετικά φιλο-αναπτυξιακοί των δυο κυβερνητικών κομμάτων, φιλελεύθεροι ή εθνικιστές πήραν τα υπουργεία «ντοματοφαγίας», δηλαδή θα τρώνε ντομάτες από τους διαδηλωτές και γενικότερα από την κοινή γνώμη. Έτσι δίπλα σε τύπους σαν τον υπουργό μείωσης συντάξεων Βρούτση, υπουργός Διοικητικής Μεταρρύθμισης ανέλαβε ο Κυρ. Μητσοτάκης, που σημαίνει ότι επιφορτίζεται να απολύσει τις μερικές χιλιάδες υπαλλήλους που δεν απέλυσε ο ΔΗΜΑΡΙ της Μανιτάκης. Μαζί του στο βάραθρο θα πάρει και την υφυπουργό του Εύη Χριστοφιλοπούλου που είναι αντι-ΣΥΡΙΖΑ στέλεχος του ΠΑΣΟΚ. Υφυπουργός Υγείας, που σημαίνει επιφορτισμένος να εξαθλιώσει τους ασφαλισμένους του ΕΟΠΥΥ και να ερειπώσει τα νοσοκομεία, τοποθετήθηκε από τον Σαμαρά ο Αδ. Γεωργιάδης.

Τέλος αποφασισμένος να γευτεί όλο το αίσχος και τη διεθνή κατακραυγή για το φασιστικό κλείσιμο της ΕΡΤ είναι και ο Παντ. Καψής. Εδώ έχουμε την

απόδειξη του ελεεινού, βαθιά αντιδημοκρατικού αλλά και εντελώς πολιτικά τυφλού χαρακτήρα της ελληνικής αστικής τάξης. Γιατί ο Καψής είναι άνθρωπος του Συγκροτήματος Λαμπράκη, οπότε η τοποθέτησή του στη συγκεκριμένη θέση σημαίνει ότι το Συγκρότημα όχι μόνο επικροτεί τη φασιστική φήμωση-απόλυση των δημοσιογράφων της ΕΡΤ αλλά ότι αναλαμβάνει να κάνει την πρώτη βρωμοδουλειά, δηλαδή τις πρώτες απολύσεις και διοικητικές αλλαγές της «αναδιάρθρωσης». Έτσι διευκολύνει αφάνταστα

τους ρωσόδουλους που θα κάνουν αργότερα την πιο χοντρή δουλειά του εκφασισμού. Κυρίως διευκολύνει τους πιο ύπουλους εχθρούς τους, τους δήθεν φίλους των εργαζομένων της ΕΡΤ, ΣΥΡΙΖΑ-ψευτοΚΚΕ κλπ, οι οποίοι μιλάνε για κίνδυνο ιδιωτικοποίησης της ΕΡΤ ενώ πρόκειται για κρατική λογοκρισία και εκφασισμό, και οι οποίοι κάνανε την προβοκατόρικη απεργία ενάντια στα ιδιωτικά κανάλια και στον τύπο στερώντας σε μεγάλο βαθμό τους εργαζόμενους της ΕΡΤ από την υποστήριξη των εργαζομένων εκεί. Το χειρότερο έγκλημα των Καψή - Συγκροτήματος Λαμπράκη, είναι ότι δίνουν ένα πολιτικό σήμα στην Ευρώπη ότι ο υποτιθέμενος δημοκρατικός και φιλοευρωπαϊκός τύπος συμφωνεί με το σφα-

γιασμό της ΕΡΤ. Το Συγκρότημα δεν θα αργήσει να εισπράξει τα επίχειρα της προδοσίας του ενάντια στην ελευθερία του τύπου, αφού ήδη το ΜΕΓΚΑ, στον οποίο έχει τον πρώτο λόγο, δοκιμάζεται οικονομικά.

Τέλος μια πολύ χαρακτηριστική αλλαγή, για τη φύση της νέας Κυβέρνησης και ειδικά του «αντιρατσιστή» Βενιζέλου, είναι αυτή στο υπουργείο Δικαιοσύνης όπου τη θέση του επίσης τζάμπα «αντιρατσιστή» Ρουπακιώτη πήρε ο νεοδημοκράτης Χ. Αθανασίου που ξεχώρισε για το σθένος με το οποίο υποστήριξε ότι δεν χρειάζεται νέος αντιρατσιστικός νόμος, δηλαδή υπεράσπισε το ατιμώρητο της «Χρ. Αυγής».

Κάτω η φασιστική απόφαση του ΣτΕ, παγίδα- λαιμητόμος για τους εργαζόμενους της ΕΡΤ

Έγκλημα της ηγεσίας της ΠΟΣΠΕΡΤ η προσφυγή στο ΣτΕ
Στο βρώμικο παιχνίδι Σαμαρά-Βενιζέλου-Κουβέλη και ο ΣΥΡΙΖΑ

Οι εργαζόμενοι μπορούν να αμυνθούν με επιτυχία αν δουν τον εσωτερικό εχθρό.

-Άρθρο που δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 18 Ιούνη 2013-

Η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας για την ΕΡΤ είναι ο ειδικός τρόπος με τον οποίο σύσσωμο το διακομματικό σύστημα εξουσίας θα μαχαιρώνει από δω και μπρος μαζικά, επιλεκτικά και με αγωνιώδη τρόπο τους εργαζόμενους της ΕΡΤ για να δημιουργήσει τη νέα ρωσόδουλη κρατική τηλεόραση

Η απόφαση του ΣτΕ ενισχύει το φασιστικό πραξικόπημα Σαμαρά, επιτρέπει στο ΠΑΣΟΚ και στη ΔΗΜΑΡ να κρύψουν κάπως την προδοσία τους* και πάνω απ' όλα ανοίγει το δρόμο στο ΣΥΡΙΖΑ να χρησιμοποιήσει τους κατελυμένους και χαντακωμένους από την ηγεσία της ΠΟΣΠΕΡΤ εργαζόμενους για την ουσιαστική άλωση του διάδοχου σχήματος της ΕΡΤ.

Η απόφαση αυτή αποτελεί μια μεγάλη πολιτική ήττα για τους εργαζόμενους της ΕΡΤ, καθώς αναγνωρίζει και δικαστικά την ουσία της φασιστικής Πράξης Νομοθετικού Περιεχομένου, αφού επιβεβαιώνει ότι η ΕΡΤ έχει καταργηθεί, ότι οι υπάλληλοί της είναι απολυμένοι και ότι βρίσκονται στην πλήρη διάθεση των ανοιχτών πραξικοπηματιών Σαμαρά, Στουρνάρα, Κεδίκογλου.

Το δικαστήριο γλύκανε το χάπι για τους εργαζόμενους γιατί φαίνεται σαν να αποδοκιμάζει την απότομη διακοπή του σήματος, καθώς απαιτεί την άμεση επανένταξη των εκπομπών. Αλλά αυτός είναι κυρίως ένας τρόπος για να καθησυχαστεί η Ευρώπη σχετικά με την πιο ωμή και αποκρουστική πλευρά του κυβερνητικού φασιστικού πραξικοπήματος. Η επιστροφή του τηλεοπτικού σήματος και κάποιων εκπομπών κάτω από τις συνθήκες της απόλυτης κυριαρχίας των πραξικοπηματιών δεν έχει καμιά απολύτως πρακτική αξία. Είναι μό-

νο μια επίφαση αθωώτητας τους και σαν τέτοια είναι χειρότερη από το έγκλημα το ίδιο.

Σε ότι αφορά το είδος του νέου προγράμματος, δηλαδή το ποιος θα το διευθύνει, ποιες θα είναι οι διαδικασίες και ποιος ο όγκος των εργαζομένων της σημερινής ΕΡΤ που θα το πραγματοποιεί καθόλου δεν προσδιορίζεται, ούτε ενδιαφέρει την απόφαση του ΣτΕ. Όλα αυτά θα γίνουν προφανώς το αντικείμενο ενός νέου γύρου ατέλειωτων παζαρεμάτων ανάμεσα στους τρεις κρυφοφασιστικούς πόλους εξουσίας που εμπλέκονται στο έγκλημα: του πόλου που λέγεται Σαμαρική ΝΔ (που τον υποστηρίζουν οι ναζί), του τάχα ενδιάμεσου πόλου Βενιζέλου -Κουβέλη, και του «λαικού» πόλου ΣΥΡΙΖΑ- ΠΑΜΕ-ΠΟΣΠΕΡΤ εκ μέρους τάχα των εργαζομένων για το μοίρασμα της λείας της νέας ΕΡΤ. Αυτοί οι τρεις πόλοι εξουσίας, που στην ηγεσία τους είναι απόλυτα ενοποιημένοι και συντονισμένοι στην κοινή λογική του εκφασισμού του κράτους σύμφωνα με τα ρωσοκινεζικά συμφέροντα, θα μπερδεύουν ασταμάτητα όλο τον κόσμο παίζοντας ταχυδακτυλουργικά με τρεις ΕΡΤ: την καταργημένη ΕΡΤ, την πραξικοπηματική ΝΕΡΙΤ, και τον μεταβατικό ανάμεσα στις δυο πρώτες ασύλληπτα αόριστο «δημόσιο φορέα» της απόφασης του ΣτΕ.

Βεβαίως ο στόχος αυτών των πόλων δεν είναι μόνο και δεν είναι τόσο να εκκαθαρίσουν τους δημοκράτες εργαζόμενους της ΕΡΤ και να την φασιστικοποιήσουν, αλλά

να δημιουργήσουν μια παρατεταμένη πολιτική αστάθεια που θα κρατάει με κομμένη την ανάσα όλη την βυθισμένη στην κρίση Ευρώπη και θα γονιμοποιεί την οικονομική και πολιτική της αποσύνθεση. Πάνω απ' όλα αυτή η τεχνητή και ελεγχόμενη αστάθεια θα οδηγεί σε απελπιστικά διλήμματα και θα συνθλίβει το φιλοευρωπαϊκό αλλά και μονοπωλιακό οικονομίστικο (και γι αυτό υφεσιακό προς τον ρωσοκινεζικό άξονα) δίδυμο των Μέρκελ - Σόιμπλε μέχρι τις γερμανικές εκλογές. Αυτό το τελευταίο θα επιτυγχάνεται με τη βοήθεια του ΔΝΤ καθώς οι ραδιούργοι, βυθίζοντας διαρκώς με το καλπάζον παραγωγικό τους σαμποτάζ την ελληνική οικονομία, θα ζητάνε νέα κουρέματα και νέες εξαιρέσεις κυρίως από το γερμανικό κράτος.

Βέβαια σ' αυτό το παιχνίδι οι δυνάμεις αυτές δεν προχωράνε πια χωρίς απώλειες. Οι ευρωπαίοι δημοκράτες έχουν αρχίσει να ανησυχούν σοβαρά για τα άθλια καμώματά τους με την υποστήριξη ή την ανοχή που δίνουν στους μοναδικούς στον κόσμο κοινοβουλευτικούς ναζιστές μαχαιροβγάλτες και τελευταία με την ξαφνική εξαφάνιση της δημόσιας τηλεόρασης.

Αλλά και με τους εργαζόμενους του δημόσιου τομέα και κατ' αρχήν της ΕΡΤ όλοι οι παραπάνω νομίζουμε ότι επίσης δεν θα έχουνε ένα ανώδυνο ξεμπερδέμα. Από αυτή την υπόθεση ήδη βγαίνει βαθιά εκτεθειμένη η ηγεσία της ΠΟΣΠΕΡΤ που καθοδηγημένη από τον ΣΥΡΙΖΑ έκανε προσφυγή στο ΣτΕ για να αντιμετωπίσει δικαστικά, δηλαδή να αλυσσοδέσει πίσω από ένα αντιδραστικό μέρος του κρατικού μηχανισμού, ένα μέγιστο πολιτικό ζήτημα

Αντιρατσιστικός νόμος: Μία δίδεν σύγκρουση για την εξαπάτηση της Ευρώπης

Μαγειρεύουν νόμο για να μένει νόμιμη η «Χρ. Αυγή»

(Άρθρο που δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 2/6/2013)

Σε μία χώρα που έχει τους ναζιστές στη Βουλή εδώ και ένα χρόνο, και άλλα 25 χρόνια νόμιμους, με τη συμφωνία όλων των κοινοβουλευτικών κομμάτων, ξέσπασε αιφνίδια «πολιτική κρίση» για τη θέσπιση ενός νέου νόμου που επιβάλλει απαγορεύσεις στη ρατσιστική προπαγάνδα που προκαλεί σε ρατσιστική βία και μίσος.

Ο «καυγάς» τους για το νέο αντιρατσιστικό νομοσχέδιο είναι τόσο υποκριτικός, όσο και γελοίος. Όταν υπάρχει μία ανοιχτή ναζιστική συμμορία στη Βουλή, όταν οι βουλευτές της έχουν επανειλημμένα συμμετέχει σε επιθέσεις ρατσιστικής βίας, όταν με δηλώσεις τους έχουν καλύψει τέτοιες επιθέσεις, όταν έχει γεμίσει το αστυνομικό δελτίο με συλλήψεις δραστών ρατσιστικών επιθέσεων που έχουν προπαγαδιστικά υλικά της «Χρυσής Αυγής», δηλ σε μία χώρα όπου αποδεικνύεται στην πράξη ότι ένας συγκεκριμένο κόμμα ασκεί ρατσιστική βία, γιατί ψάχνουν για ερμηνείες, και νομοθετικά μοντέλα; Γιατί δεν ασκούν εδώ και τώρα διώξεις στην ηγεσία της «Χ.Α» και στους βουλευτές της για ηθική αυτουργία σε ρατσιστική βία;

Η αλήθεια είναι ότι δεν τους ενδιαφέρει να προχωρήσει κανένα αντιρατσιστικό νομοσχέδιο και καμία εφαρμογή μέτρων κατά της ναζιστικής βίας. Για την ακρίβεια τις πολιτικές ηγεσίες των 6 κοινοβουλευτικών κομμάτων τις ενδιαφέρει ακριβώς το αντίθετο, δηλ να μην προχωρήσει κανένα αντιρατσιστικό νομοσχέδιο. Για αυτό βάζουν πλάτη ο ένας στον άλλο, με τις ψευδοκόντρες τους και τις διαφωνίες τους.

Οι πιέσεις της Ευρώπης προκάλεσαν την «πρωτοβουλία» ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ για τη θέσπιση του νέου αντιρατσιστικού νόμου

Ήταν κάτω από την πίεση της κοινής γνώμης και τελικά των θεσμικών οργάνων της Ευρώπης που δεν μπορούν να την παραβλέψουν, που το πολιτικό καθεστώς στριμώχτηκε αφόρητα και αναγκάστηκε να ασχοληθεί με την υπόθεση του αντιρατσιστικού νόμου. Αυτή η πίεση ήταν δεκαλάσια για το ΠΑΣΟΚ αλλά και για τη ΔΗΜΑΡ από ότι για το Σαμαρά. Έτσι το πιο έκθετο τμήμα τους φιλοναζιστικού καθεστώτος και της κυβέρνησης, δηλαδή το μέτωπο ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ ανέλαβε να εκστρατεύσει για τον αντιρατσιστικό νόμο της Ευρώπης, ενώ ο Σαμαράς ανέλαβε το ρόλο του αντιρρησία. Αν οι ΠΑΣΟΚ- ΔΗΜΑΡ έκαναν πραγματική σύγκρουση έπρεπε να καταγγείλουν το Σαμαρά σα φιλοχρυσουγίτη και να αποχωρήσουν από την κυβέρνηση. Αντίθετα, εμφανίζονται έτοιμοι για νέες συζητήσεις και διαπραγματεύσεις, δηλαδή θέλουν μια λύση μεταξύ Ευρώπης και Σαμαρά, που τελικά θα είναι στην πράξη ανώδυνη για τη «Χρ. Αυγή». Οι ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ προώθησαν δηλαδή έναν αντιρατσιστικό νόμο έτσι όπως τον ήθελε η Ευρώπη, μόνο για να τον προβοκάρουν, να τον πετσοκόψουν,

και τελικά να τον αχρηστεύσουν με τη βοήθεια του υπόλοιπου κυβερνητικού αλλά και του αντιπολιτευτικού θιάσου. Έτσι, μοιράστηκαν οι βασικοί ρόλοι, και από τότε προστίθεται και μία νέα πράξη με εντυπωσιακά κάθε φορά σκηνικά σε μία καλοστημένη θεατρική παράσταση που δοκιμάζει τις αντοχές μιας Ευρώπης η οποία σε ηγετικό επίπεδο βρίσκεται στα χέρια των σιχαμερών μονοπωλιστών της. Αυτοί για να τα έχουν καλά με τους φασίστες της Κίνας και της Ρωσίας αλλά και για να τσακίζουν οι ίδιοι τα μεροκάματα των λαών τους νοιάζονται ελάχιστα ή καθόλου για τη δημοκρατία.

Πάντως για την ώρα οι πιέσεις που ασκούνται από τα ευρωπαϊκά θεσμικά όργανα, που δέχονται με τη σειρά τους όπως είπαμε την πίεση της κοινής τους γνώμης, είναι αφόρητες για το πολιτικό καθεστώς. Είναι χαρακτηριστική η σκληρή τοποθέτηση του λιθουανού αντι-σοσιαλιστή επιτρόπου του Συμβουλίου της Ευρώπης, Μουίζνιεκς, στην τελευταία επίσκεψη του στην Ελλάδα για συνολική αδράνεια του πολιτικού κόσμου, και για απροθυμία της κυβέρνησης να εφαρμόσει τη Διεθνή Αντιρατσιστική Σύμβαση του ΟΗΕ, και τις ευρωπαϊκές οδηγίες. Πρόσφατα μίλησε για την κατεπείγουσα ανάγκη ψήφισης αποτελεσματικού αντιρατσιστικού νόμου στην Ελλάδα και η επίτροπος εσωτερικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, Μάλμστρομ. Πίσω από αυτές τις τοποθετήσεις βρίσκεται η αντίστοιχη πίεση που έχει ασκηθεί από διεθνείς οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων και κυρίως από τις εβραϊκές οργανώσεις. Ιδιαίτερη ανησυχία σε διεθνές επίπεδο προκάλεσε επίσης το γεγονός ότι η κυβέρνηση και όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα αρνήθηκαν να αποσύρουν τη Ζαρούλια από τα έδρανα του Συμβουλίου της Ευρώπης, παρά τις διαμαρτυρίες.

Το πολιτικό καθεστώς κάνει σήμερα έναν εκβιασμό και ένα τεστ στην Ευρώπη για το μέχρι που μπορεί να υποχωρήσει στο σκάνδαλο της νομιμότητας μίας δολοφονικής ναζιστικής συμμορίας που έχει κοινοβουλευτική ομάδα σε ένα κράτος-μέλος της. Ο εκβιασμός γίνεται με την απειλή της πτώσης της κυβέρνησης, αν δεν βάλουν όλοι «λίγο νερό στο κρασί τους». Οι οικονομικές συνέπειες από μια κυβερνητική ανωμαλία στην Ελλάδα κάνει τους σε βαθειά οικονομική και πολιτική κρίση ευρωπαίους μονοπωλιστές να τρέμουν σύγκορμοι. Από την άλλη το ελληνικό πολιτικό καθεστώς, που στρώνει κόκκινα χαλιά στον αρχισφαγέα Πούτιν και στη στρατηγική σύμμαχο του φασιστική Κίνα θα κάνει ότι μπορεί για να μείνουν νόμιμοι και ασύδοτοι οι ναζιστές της «ΧΑ». Η «ΧΑ» όχι μόνο θα χρησιμεύ-

σει σα δολοφονική συμμορία στην υπηρεσία του Πούτιν σε μία χώρα που μετατρέπεται όλο και περισσότερο σε ρωσο-κινέζικη αποικία αλλά κυρίως κάθε οπαδός του ευρασιατισμού, της νεοναζιστικής θεωρίας των Ντούγκιν-Πούτιν θα διεκδικεί τη νομιμοποίησή του στην ευρωπαϊκή πολιτική ζωή έχοντας σα σημείο αναφοράς την Ελλάδα.

Η πρόταση ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ

Η πρόταση ΠΑΣΟΚ – ΔΗΜΑΡ στις βασικές της διατάξεις σχεδόν αντιγράφει την απόφαση-πλαίσιο 2008/913/ΔΕΥ του Συμβουλίου της ΕΕ στο κείμενο του σχεδίου νόμου με το οποίο η Ελλάδα έπρεπε να είχε συμμορφωθεί έως τα τέλη του 2010. Δηλαδή, περιλαμβάνει α) την απαγόρευση του ρατσιστικού λόγου που προτρέπει σε μίσος και βία, β) την απαγόρευση της άρνησης και του εγκωμιασμού του Ολοκαυτώματος και των ναζιστικών εγκλημάτων όταν γίνεται με τέτοιο τρόπο ώστε να υποκινούν ρατσιστική βία και μίσος, και γ) την απαγόρευση της άρνησης και του εγκωμιασμού εγκλημάτων γενοκτονίας και εγκλημάτων κατά της ανθρωπότητας που αναγνωρίζονται σαν τέτοια σύμφωνα με το Καταστατικό του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου (όπως η γενοκτονία της Σρεμπρένιτσα), όταν γίνεται με τέτοιο τρόπο ώστε να υποκινούν ρατσιστική βία και μίσος. Αυτές οι απαγορεύσεις εφαρμόζονται υπό την προϋπόθεση ότι τα αντίστοιχα εγκλήματα έχουν αναγνωριστεί σαν εγκλήματα γενοκτονίας, πολέμου ή κατά της ανθρωπότητας με αμετάκλητη απόφαση εθνικού ή διεθνούς δικαστηρίου. Αυτό ακριβώς είναι και το κείμενο της οδηγίας. Στην ουσία ακρατάνε μόνο ότι είναι υποχρεωτικό σύμφωνα με την απόφαση-πλαίσιο. Αυτό το κείμενο έχει πολλές ελλείψεις για να το πει κανείς πραγματικά δημοκρατικό αλλά είναι συνολικά θετικό, δηλαδή δημιουργεί προβλήματα στους ναζιστές.

Γι' αυτό ΔΗΜΑΡ-ΠΑΣΟΚ συνεχίζουν το θέατρο των διαξιφισμών με ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ, ετοιμάζοντας διάφορες υποχωρήσεις, με στόχο να επιτευχθεί η πολυπόθητη συναίνεση σε ένα αλλοιωμένο κείμενο – έκτρωμα που θα προστατεύει τελικά τους ναζιστές. Εδώ πιθανά να παίζει ρόλο και το ξεχωριστό κείμενο του ΣΥΡΙΖΑ σα βάση για την «επαναδιατύπωση» του αντιρατσιστικού, και γι' αυτό ο ΣΥΡΙΖΑ καθυστερεί τόσο πολύ με την κατάθεσή του ενώ συμπεριφερόμενος βρώμικα δεν έχει τοποθετηθεί ακόμα με σαφήνεια για το τι ακριβώς νόμο θέλει.

Σε ότι αφορά το ψευτοΚΚΕ είναι το μοναδικό κόμμα που από τότε που τέθηκε ζήτημα νέου αντιρατσιστικού (2011) μέχρι σήμερα αντιτίθεται στην υιοθέτηση οποιουδήποτε αντιρατσιστικού νόμου καταγγέλλοντας οποιαδήποτε πρόταση σαν εργαλείο της καπιταλιστικής Ευρώπης για να βγάλει εκτός νόμου σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες τους κομμουνιστές!!! Έτσι βρίσκεται μόνιμα στο πλευρό των

ναζιστών της «ΧΑ» <http://www.oakke.gr/antifasism/2013-02-16-20-18-50/2013-02-16-20-23-24/item/>.

Πως αυτοαναιρείται μεθοδευμένα ο προτεινόμενος αντιρατσιστικός. Η μεγάλη παγίδα βρίσκεται στην αιτιολογική έκθεση της νομοθετικής πρότασης ΠΑΣΟΚ - ΔΗΜΑΡ

Όμως οι αντιναζιστικές στα λόγια και φιλοναζιστικές στην πράξη ηγεσίες των ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ έχουν προετοιμαστεί και για το μακρινό ενδεχόμενο η Ευρώπη να παραμείνει αταλάντευτη στις απαιτήσεις της οπότε θα αναγκαστούν να περάσουν το νόμο ως έχει.

Έτσι υπάρχει μία ειδική παράγραφος στην αιτιολογική έκθεση του νόμου που αντιπαραθέτει την ελευθερία της έκφρασης με τους περιορισμούς που περιλαμβάνονται στην πρόταση νόμου, και εξηγεί πως πρέπει να ερμηνεύονται, δηλαδή να εφαρμόζονται από τα δικαστήρια, αυτοί οι περιορισμοί: «κρίνεται σκόπιμο να ερμηνεύεται η προσηφορότητα κάθε συγκεκριμένης εκδήλωσης να παράγει άμεσο και επικείμενο κίνδυνο τόσο συνολικά για την ειρηνική και ομαλή κοινωνική συμβίωση, όσο και ειδικότερα για τα δικαιώματα της ομάδας ή του προσώπου κατά των οποίων στρέφεται». Αυτός ο ερμηνευτικός περιορισμός θα μπορούσε να κάνει ζημιά υπέρ των ναζι ακόμα και σε μία χώρα με δημοκρατικά δικαστήρια και ανεπτυγμένη αντιρατσιστική νομολογία. Στην Ελλάδα όμως με μία αποδειγμένα αντισημιτική και φιλοναζιστική δικαστική νομολογία σε ηγετικό επίπεδο, μια τέτοια ερμηνεία σημαίνει ακύρωση στην πράξη του νόμου.

Γιατί στην Ελλάδα υπάρχει ήδη μία και μόνη απόφαση σε επίπεδο Αρείου Πάγου για την εφαρμογή του αντιρατσιστικού, που νομιμοποιεί το ρατσιστικό λόγο, μετατρέπει το θύμα του ρατσισμού σε κατηγορούμενο, και προστατεύει το θύτη. Πρόκειται για την απόφαση που επικύρωσε την αθώωση του ναζιστή Κ. Πλεύρη, και σύμφωνα με την οποία το κάλεσμα για εξόντωση των Εβραίων εντός 24 ωρών στο εκτελεστικό απόσπασμα και για να ανοίξουν οι Έλληνες τάφους για να τους ρίξουν μέσα, δεν είναι κάλεσμα σε βία και μίσος. Το πιο σημαντικό όμως είναι ότι η απόφαση του Εφετείου που αθώωσε τον Κ. Πλεύρη και την οποία επικύρωσε σε όλο της το σκεπτικό ο Άρειος Πάγος, αποφαίνεται ότι όποιος κατηγορεί τους Εβραίους ως συνωμότες κατά της ανθρωπότητας για την παγκόσμια κυριαρχία, αφενός δεν είναι ρατσιστής, και αφετέρου νομιμοποιείται να ζητήσει την εξόντωσή τους. Αυτή την απόφαση και το σκεπτικό της δεν την κατάγγειλαν ποτέ ΠΑΣΟΚ – ΔΗΜΑΡ.

Ο αντιρατσιστικός νόμος 927/1979 που καταπάτησαν τα ελληνικά δικαστήρια δεν περιλάμβανε καμία ερμη-

νευτική εγκύκλιο στην αιτιολογική του έκθεση. Μία τέτοια ερμηνεία του νόμου έκανε για πρώτη φορά στη δίκη του Κ. Πλεύρη ο φιλοναζιστής εισαγγελέας Λαζαράκος, που αναγόρευσε σε κριτήριο εφαρμογής του νόμου το κατά πόσο θίγεται η δημόσια τάξη, όπως μεταφράζεται αλλιώς η ειρηνική και ομαλή κοινωνική συμβίωση των πολιτών, και έτσι καταρχήν πέταξε τους δικηγόρους των θυμάτων έξω από την αίθουσα. Αυτή την ερμηνεία την ακολούθησαν κατά γράμμα και τα επόμενα δικαστήρια που τελικά αποφάνθηκαν στην ουσία ότι τη δημόσια τάξη τη διασφαλίζουν οι Εβραίοι και όχι οι αντισημίτες. Πρόκειται για μία έξοδο κινδύνου όχι μόνο των ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ αλλά όλου του καθεστώτος για να διασωθεί το μοναδικό κοινοβουλευτικό ναζιστικό κόμμα της Ευρώπης.

Ο Σαμαράς και η «γενοκτονία των Ποντίων»

Το βασικό μπλοκάρισμα του αντιρατσιστικού νόμου έχει αναλάβει να το κάνει ο Σαμαράς. Το Σαμαρά δεν τον πειράζει να φωνάζουν οι ναζιστές υπέρ του Χίτλερ, ούτε όταν ο Άρειος Πάγος τους βαφτίζει «επιστήμονες». Γι' αυτό επιμένει ότι είναι καλός ο παλιός αντιρατσιστικός νόμος. Αυτός ο νόμος αν ήταν δημοκρατικά τα δικαστήρια θα ήταν αρκετός για να επιβληθούν απαγορεύσεις στους χρυσαυγίτες, παρόλο που έχει ασάφειες. Αλλά τα δικαστήρια τον κατάργησαν στην πράξη στηριγμένα με άφθαστη κακοπιστία και σε αυτές τις ασάφειες. Κι επειδή ο Σαμαράς δεν καταγγέλλει τα δικαστήρια που τον κατάργησαν, στην ουσία δεν θέλει κανέναν αντιρατσιστικό νόμο. Επειδή όμως έγινε κατάπτυστος στην Ευρώπη φέρνει τώρα σε αντιπαράθεση με ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ κάποιες τροποποιήσεις του παλιού αντιρατσιστικού σύμφωνα με την απόφαση-πλαίσιο. Αυτός ο νόμος μπορεί επίσης να προκαλέσει προβλήματα στους ναζιστές, αλλά σε αντάλλαγμα ο Σαμαράς απειλεί να στείλει στη φυλακή και τους δημοκράτες που αντιστέκονται στον εθνοσοβινισμό.

Έτσι ξαφνικά αναγόρευσε σε υψίστης σημασίας ζήτημα το σεβασμό των αποφάσεων της ελληνικής Βουλής για τις γενοκτονίες, οπότε και για τη γενοκτονία των Ποντίων (!) που μόνο η ελληνική Βουλή τη λέει γενοκτονία και καμιά άλλη χώρα, ενώ πολλοί Έλληνες δημοκράτες ανάμεσά τους κι εμείς βλέπουμε μια σφαγή αλλά όχι μια γενοκτονία. Πρόκειται για θράσος χιλίων παθήκων και για κουρέλιασμα της απόφασης-πλαίσιο που δεν μιλάει γενικά για ότι μπορεί το κάθε εθνικό κοινοβούλιο να θεωρήσει ως γενοκτονία, αλλά για το Ολοκαύτωμα, τα εγκλήματα του ναζισμού και τους ορισμούς του καταστατικού του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου.

Όλη η αντιρατσιστική νομοθεσία της Ευρώπης και η αντιρατσιστική σύμβαση του ΟΗΕ έχει τοποθετηθεί στο αντιναζιστικό στρατόπεδο, και είναι έκφραση της θέλησης όλων των λαών που πολέμησαν τη χιτλερική βαρβαρότητα. Το καταστατικό του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου είναι γέννημα-θρέμμα αυτής της αντιναζιστικής κληρονομιάς, και αφορά τα εγκλήματα που βασίστηκαν σε χιτλερικές γενοκτονικές πρακτικές και ασφαλώς έγιναν σε περίοδο μεταγενέστερη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Επειδή όμως, τα

πιο πρόσφατα γεγονότα, όπως για παράδειγμα η γενοκτονία της Σρεμπρένιτσα δεν είναι άμεση εμπειρία όλων των λαών των κρατών-μελών, η οδηγία αφήνει το περιθώριο στα κράτη να εφαρμόσουν τις απαγορευτικές διατάξεις για την άρνηση ή τον εγκωμιασμό τέτοιων εγκλημάτων υπό τον όρο της ύπαρξης απόφασης εθνικού ή διεθνούς δικαστηρίου.

Πουθενά όμως δεν νομιμοποιείται κανένα εθνικό κοινοβούλιο, και καμιά κυβέρνηση να επιβάλλει σε διεθνές επίπεδο την άποψη της για οποιοδήποτε ιστορικό γεγονός, οποτεδήποτε στο παρελθόν, το οποίο μπορεί να αμφισβητηθεί από εκατό πλευρές, για το οποίο μπορεί να υπάρχουν πολλές ιστορικές απόψεις, και το οποίο δεν έχει καμιά σχέση ούτε με το γράμμα ούτε με το πνεύμα της ευρωπαϊκής αντιρατσιστικής νομοθεσίας. Αυτά είναι και

νοφανείς και γελοίες ανακαλύψεις του Σαμαρά που αποτελούν μέθοδο για να σχετικοποιηθεί η άρνηση του Ολοκαυτώματος, οπότε και η ίδια η έννοια του ρατσιστικού εγκλήματος που η καρδιά και η κορωνίδα του είναι η μοναδική βιομηχανική, παγκόσμια και απόλυτη γενοκτονία, εκείνη των εβραίων.

Τέτοιες προτάσεις όπως αυτή για τη «γενοκτονία των Ποντίων», πρέπει να καταγγελθούν όπως και ο εμπνευστής τους σαν φιλοναζιστής και προβοκάτορας. Κι όμως οι ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ το καλύτερο που μπόρεσαν να πουν για το Σαμαρά είναι ότι ακολουθεί ψηφοθηρική πολιτική γιατί θέλει να πάρει ψήφους από τη «Χρυσή Αυγή»... Στο ίδιο κλίμα τον κατάργγειλε και ο Τσίπρας. Εν τω μεταξύ κρύφτηκαν από τα τηλεοπτικά παράθυρα όπου παρέλασε όλο το φαιό μέτωπο για

να πετrobολήσει τη μοιραία Μ. Ρεπούση την οποία άφησε ακάλυπτη και ο Κουβέλης (που πάντως σκουληκοειδώς διαχώρισε την «επιστημονική αλήθεια» από την «αλήθεια για το λαό»). Επίσης και η ίδια η Μ. Ρεπούση σκουληκοειδώς απέφυγε να υποστηρίξει τη θέση της για να μείνει στη ΔΗΜΑΡ.

Η ΟΑΚΚΕ καλεί για άλλη μια φορά τους δημοκράτες να συγκροτήσουν ένα ευρύ αντιφασιστικό μέτωπο που θα απαιτεί να τεθούν εκτός νόμου οι ναζιστές, να συμμορφωθεί η Ελλάδα με τις διεθνείς και ευρωπαϊκές υποχρεώσεις της με αληθινούς αντιρατσιστικούς νόμους που θα επιβάλλουν ουσιαστικά μέτρα κατά της ναζιστικής βίας, και να καταγγείλουν την καθεστωτική προστασία στη ναζιστική βία.

Κάτω η φασιστική απόφαση του ΣτΕ, παγίδα- λαιμητόμος για τους εργαζόμενους της ΕΡΤ

συνέχεια από τη σελ. 5

δημοκρατίας στο οποίο οι εργαζόμενοι της ΕΡΤ είχαν μαζί τους δεκάδες χιλιάδες κινητοποιήσιμους δημοκράτες και το 65% της κοινής γνώμης. Αυτόν όλο τον κόσμο η ΠΟΣΠΕΡΤ τον παρέδωσε σε ένα δικαστήριο που με τις αποφάσεις του -πάντα μετά από προσφυγές των «κινήματων κατοίκων» του ΣΥΝ και του ψευτοΚΚΕ εδώ και 30 χρόνια- έχει καταστρέψει και ματαιώσει τη βιομηχανική και τουριστική ανάπτυξη της χώρας. Έτσι το ΣτΕ έχει δώσει ένα πελώριο στρατηγικό χτύπημα στην ύπαρξη της εργατικής τάξης που εξαρτάται από αυτήν την ανάπτυξη. Τώρα το ΣτΕ νομοθετεί ανοιχτά και υπέρ του φασισμού.

Ο ΣΥΡΙΖΑ μίλησε για μια «πρώτη νίκη» όχι μόνο για να καθησυχάσει τους εργαζόμενους αλλά και για να κρύψει το έγκλημα που έκανε σε βάρος του αγώνα των εργαζομένων, οδηγώντας την ΠΟΣΠΕΡΤ στην λαιμητόμο του ΣτΕ. Ανάλογα έκανε και το ΠΑΣΟΚ και η ΔΗΜΑΡ- που προφανώς επίτηδες κανόνισαν την συνεδρίαση της τριμερούς τη Δευτέρα να συμπέσει με την απόφαση του ΣτΕ- τα οποία επίσης μίλησαν για νίκη. Εννοείται ότι ως το τέλος οι ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ θα μιλάνε για τις άλλες τάχα ευνοϊκές ερμηνείες που επιδέχεται η απόφαση του ΣτΕ. Βέβαια η απόφαση του ΣτΕ είναι επίτηδες έτσι διατυπωμένη ώστε να δίνει μια επίφαση, αλλά μόνο μια επίφαση δυνατότητας διαφορετικής ερμηνείας για να κρύβεται από πίσω της ο ΣΥΡΙΖΑ.

Αλλά αν οι εργαζόμενοι καταλάβουν την καταστροφική φύση της απόφασης του ΣτΕ και τις ευθύνες της ΠΟΣΠΕΡΤ και του

ΣΥΡΙΖΑ σε αυτήν και συνεχίσουν σθεναρά τον αγώνα τους και στηριχθούν στο λαό, θα έχουν τη δυνατότητα να αμυνθούν στους πολιτικούς και ταξικούς εκκαθαριστές τους, εχθρούς και ψεύτικους φίλους τους. Επαναλαμβάνουμε εδώ την πρόταση που διατυπώσαμε στην τελευταία ανακοίνωσή μας της 17 Ιούνη στο προαύλιο της ΕΡΤ: «Οι εργαζόμενοι της ΕΡΤ πρέπει να μείνουν στο κέντρο του αγώνα αυτού και να μην εκχωρήσουν την πολιτική και συνδικαλιστική αυτονομία τους στις δευτεροβάθμιες, κομματικά ποδηγετούμενες ηγεσίες μιας παλιότερης περιόδου ρουτίνας και οπωσδήποτε λιγότερο στους ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΜΕ. Τώρα πρέπει κατά τη γνώμη μας οι αποφάσεις τους να είναι πρώτα απ' όλα αποφάσεις της βάσης των εργαζομένων της ΕΡΤ δηλαδή γενικών συνελεύσεων και με απεργιακά όργανα που θα έχουν εκλεγεί από αυτές τις συνελεύσεις...».

* Στην ανακοίνωσή μας για την ΕΡΤ, που τη μοιράσαμε στις 15 του Ιούνη διαβλέποντας τον αληθινό κίνδυνο γράφαμε κάτω από τον υπότιτλο: Ο βαθύτερος κίνδυνος είναι από ΔΗΜΑΡ-ΠΑΣΟΚ. Δύο σημεία αρχής, δύο προϋποθέσεις νίκης, γράφαμε:

«Αλλά ο κίνδυνος δεν είναι μόνο από το Σαμαρά και τη «Χρ. Αυγή». Μάλιστα ο βαθύτερος κίνδυνος σήμερα είναι από τη ΔΗΜΑΡ και το ΠΑΣΟΚ που προσπαθούν να υπνωτίσουν το δημοκρατικό κόσμο έτσι ώστε να μην αντιδράσει στη εγχείριση στην ΕΡΤ. Η φράση τους που αποκαλύπτει τα σχέδιά τους είναι η φράση «Αναδιάρθρωση εν λειτουργία». Δηλαδή ο Σαμαράς κατεβάζει το διακόπτη και απολύ-

ει όλο το προσωπικό, ενώ οι άλλοι δύο του λένε: «Ανέβασε το διακόπτη και μη διώχνεις έτσι ωμά όλο τον κόσμο. Ας το κάνουμε γλυκά. Έλα να απολύσουμε, αλλά όχι όλους απότομα παρά μόνο όσους τελικά επιλέξουμε για τη Νέα ΕΡΤ και μέσα σε αυτή να στήσουμε νέες ηγετικές ομάδες και νέα συστήματα, ενώ στο μεταξύ θα εκπέμπουμε σήμα. Έλα να στήσουμε το νέο τέρας αλλά χωρίς ο λαός και προπαντός η Ευρώπη να θυμώσουν». Ο Βενιζέλος και ο Κουβέλης παίζουν δηλαδή το ρόλο του καλού, αλλά μπορούν να τον παίζουν μόνο και μόνο επειδή ο Σαμαράς έπαιξε το ρόλο του απόλυτα κακού.

Αν δηλαδή η ΕΡΤ ανοίξει και μετά αρχίσουν οι απολύσεις ή αν οι εργαζόμενοι αναγκαστούν να υποβάλουν οποιοσδήποτε αιτήσεις επαναπρόσληψης, η με κάποιο μικτό σχέδιο, θα μπορεί ο πραξικοπηματίας Σαμαράς και αυτοί που ανέχονται για μέρες τώρα το πραξικόπημα του, να διαλέξουν τους πιο υπάκουους, τους πιο τρομοκρατημένους, τους λιγότερο δημοκράτες, τους πιο φασίστες με δεξιά ή τάχα «αριστερή» προβιά, να φτιάξουν μια νέα φασιστική ΕΡΤ.

Είναι γι αυτό δύο σημεία αρχής που πρέπει να βάλει αυτή τη στιγμή το δημοκρατικό κίνημα μπροστά του. 1ο Άμεση επistroφή του σήματος και μάλιστα με το όνομα ΕΡΤ, που σημαίνει έμπρακτη καταδίκη της πρακτικής της φασιστικής φίμωσης και εκκαθάρισης. 2ο και το σημαντικότερο: Απόρριψη έστω και μιας απόλυσης όσο θα μένει στη θέση της μια κυβέρνηση Σαμαρά.

Όσο δηλαδή ο πραξικοπηματίας Σαμαράς είναι πρωθυπουργός, κάθε απόλυση από την ΕΡΤ, που είναι τώρα αγωνιζόμενη ΕΡΤ για τη δημοκρατία, πρέπει αυτόματα να θεωρείται πράξη πολιτικής εκκαθάρισης και αντεκδίκησης. Οι μόνοι που πρέπει να απολυθούν είναι οι εγκάθετοι διοικητές που πρόδωσαν την αποστολή τους και τους εργαζόμενους. Όλοι οι άλλοι πρέπει να μείνουν στις θέσεις τους, και τα έξοδα μπορούν να μειωθούν με το να αξιοποιηθούν με τον καλύτερο τρόπο. Δεν επιτρέπεται να υπάρξει οποιαδήποτε αναδιάρθρωση μέσω απολύσεων της ΕΡΤ από αποδειγμένους εχθρούς, από τραμπούκους, από ποδοπατητές της δημοκρατίας, από βιαστές των εργαζομένων της ΕΡΤ. Αυτοί δεν έχουν δικαίωμα να λειτουργήσουν ξανά σαν τέτοιοι, πράγμα προφανές για κάθε δημοκρατικό άνθρωπο.»

Τι έγινε εκείνος ο αντιρατσισμός;

Η διπροσωπία του Κουβέλη, αποκαλύπτεται από το ότι στήριξε και το μπλοκάρισμα από το Σαμαρά του αντιρατσιστικού νομοσχεδίου που θα έβαζε πολλά εμπόδια στους ναζιστές της «Χ.Α». Είναι χαρακτηριστικό ότι κατά την αποχώρησή του και τις δηλώσεις του για «κατά περίπτωση» στήριξη της κυβέρνησης, ο Κουβέλης δεν ανέφερε αυτήν την περίπτωση σαν έναν από τους λόγους που τον οδήγησαν προς την έξοδο. Και είναι φυσικό γιατί ο αντιρατσισμός των ΔΗΜΑΡ-ΠΑΣΟΚ είναι μόνο για τα μάτια της Ευρώπης. Βέβαια εδώ ο πρωταθλητής της διπροσωπίας είναι ο Βενιζέλος που είναι και ο πιο σταθερός φιλοσαμαρικός και ταυτόχρονα ο υποτιθέμενος πιο φανατικός αντιχρυσουαυγίτης, την ώρα που ο Σαμαράς είναι ό,τι πιο φιλοχρυσουαυγίτικο στο κοινοβουλευτικό στερέωμα. Οι δικολάβοι αυτοί δεν παίζονται. Η λογική αντίφαση στα λόγια και στις πράξεις τους είναι ο αέρας που αναπνέουν.

“ΧΟΡΕΥΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΛΥΚΟΥΣ”

Η ΟΑΚΚΕ ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΕΡΤ ΚΟΝΤΡΑ ΣΤΟ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟ

Σ’ ένα άρθρο μας στο ίντερνετ τις πρώτες ώρες του κλεισίματος της ΕΡΤ πριν ακόμα εκδηλωθεί με τόση ένταση η ευρωπαϊκή καταδίκη αυτού του κλεισίματος, γράψαμε ότι στην ΕΡΤ επιτέθηκε μια αγέλη λύκων με έναν ειδικό τρόπο με τον οποίο συχνά κυνηγάνε οι λύκοι. Αυτοί διαμοιράζονται σε δύο ομάδες, η μια ομάδα, στην προκειμένη περίπτωση η κυβερνητική «ευρωπαϊκή», επιτίθεται στα θηράματα ολομέτωπα, ενώ μια άλλη, η αντιπολιτευτική «λαϊκή» τα πλευροκοπά, τρέχει δίπλα τους, και όταν εξαντλούνται τρώει.

Η ΟΑΚΚΕ δεν μπορούσε παρά να βρεθεί αμέσως στο πλευρό των θηραμάτων και να παλέψει ενάντια και στις δύο ομάδες των λύκων. Μερικοί φίλοι της ΟΑΚΚΕ δεν συνέλαβαν αυτήν την εικόνα στην ουσία της και παραξενεύτηκαν που η οργάνωση βρέθηκε μέσα στον περίβολο της ΕΡΤ για πρώτη φορά δίπλα στους λύκους-σοσιαλφασίστες (με τον όρο «σοσιαλφασισμό» εννοούμε: σοσιαλισμό στα λόγια και φασισμό στην πράξη), δηλαδή στο ΣΥΡΙΖΑ, στο ΠΑΜΕ, και στις ουρές τους δηλαδή στον ΑΝΤΑΡΣΥΑ, στο ΕΠΑΜ, τους τροτσκο-ΜΛ, στους αναρχικούς κλπ.

Οι τρεις προκηρύξεις που μοίρασε η ΟΑΚΚΕ στο χώρο της ΕΡΤ (δύο 4σέλιδες και μία 2σέλιδη) και οι ζωντανές παρεμβάσεις με συντρόφους της σε συνελεύσεις των συμπαραστατών, αληθινών και ψεύτικων δεν αφήνουν καμιά παρεξήγηση σχετικά με το διαφορετικό πολιτικο-ιδεολογικό στρατόπεδο στο οποίο βρέθηκε η ΟΑΚΚΕ από εκείνο των άλλων πολιτικών δυνάμεων σε ηγετικό επίπεδο. Ωστόσο παραμένει ένα ερώτημα: Πως γίνεται και σήμερα υπάρχει μια τέτοια διάταξη δυνάμεων ώστε σε ένα κεντρικό πολιτικό ζήτημα να βρίσκεται η ΟΑΚΚΕ «δίπλα και απέναντι» και όχι «μακριά και απέναντι» από τους σοσιαλφασίστες;

Άλλη μια φορά για τη νέα φάση στους αγώνες της κρατικής υπαλληλίας

Το καινούργιο βρίσκεται στη φάση που διανύουμε. Ήδη η ΟΑΚΚΕ είχε βρεθεί πάλι πολιτικά «δίπλα» στους σοσιαλφασίστες, στην περίπτωση της επιστράτευσης των απεργών του μετρό και κυρίως στην περίπτωση της επιστράτευσης των απεργών καθηγητών. Σε τι συνίσταται η νέα φάση το έχουμε εξηγήσει ξανά. Επί 35 χρόνια περίπου, δηλαδή από την άνοδο του ΠΑΣΟΚ και πέρα στην εξουσία, ο σοσιαλφασισμός διείσδυσε στο παλιό κράτος και χρησιμοποιούσε την πελώρια υπαλληλία, την οποία διόγκωσε στο έπακρο, σαν εργαλείο οικονομικού συμποτάζ, δηλαδή σαν εργαλείο για τη σπατάλη ενός πελώριου μέρους του παραγωγικού κεφάλαιου, σε μίζες και σε πεταμένες εργατοώρες. Επίσης χρησιμοποιούσε και

ένα κομμάτι της για τη γραφειοκρατική παρεμπόδιση των παραγωγικών επενδύσεων. Από την άλλη χρησιμοποιήσε τα κομμάτια της κρατικής υπαλληλίας που διέφθειρε και εξάρτησε περισσότερο για να κατασκευάσει μια νέα κρατικοδίαιτη κλεπτοκρατική αστική τάξη μεσαία ή μεγάλη ολιγαρχική, ανατολικού τύπου.

Σε όλη αυτή την περίοδο ο σοσιαλφασισμός πρωτοστατούσε και έσπρωχνε τη δημοσιο-υπαλληλία σε αντιδραστικά κινήματα, κινήματα ενάντια στην αξιολόγηση, κινήματα για αχρείαστες προσλήψεις, κινήματα μισθολογικά έξω από κάθε εργασιακή δραστηριότητα και έξω από κάθε ενότητα με την εργατική τάξη η οποία βασανιζόταν μέσα στη σκληρή δουλειά και την ανασφάλεια με πολύ χειρότερα μεροκάματα. Αυτά

τα κινήματα σε ότι αφορούσε τη μορφή τους κρατούσαν το λαό σε ομηρία και αντάλλασαν την ελευθερία του με αυξήσεις, ενώ σαν τέτοια δε ρωτούσαν ποτέ τη βάση της δημοσιο-υπαλληλίας αλλά την έσερναν όπου ήθελαν από τα καπελωμένα δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια όργανα. Σε αυτά τα κινήματα η ΟΑΚΚΕ δεν συμμετείχε από το 1990 και πέρα και γι αυτό ποτέ δεν βρέθηκε μαζί με τους λύκους. Μόνο μια φορά βρέθηκε μαζί τους στα 2002 στις διαδηλώσεις ενάντια στη μείωση των συντάξεων από το Γιαννίτση και τότε βέβαια με το δικό της σκεπτικό και ανάλυση.

Αυτή την υπαλληλία και αυτές τις απεργίες τις έχει μισήσει ο λαός ιδιαίτερα η εργατική τάξη και εξαιτίας αυτών συμπαρατάσσεται με τους κυβερνητικούς φασίστες ενάντια στους δημοσίους υπαλλήλους που με το δικό τους και με την ψυχή τους αγωνίζονται τώρα για τη δημοκρατία και το

ψωμί τους. Όμως ο αγώνας τους είναι προβοκαρισμένος από την προηγούμενη μακρυνή περίοδο.

Αυτό που πολλοί άνθρωποι, συχνά καλοπροαίρετοι, δεν καταλαβαίνουν είναι ότι αυτή η περίοδος τελειώνει τώρα μπροστά στα μάτια μας επειδή ο σοσιαλφασισμός έγινε **πολιτικά** κυρίαρχος χάρη στη μεγάλη στρατηγική κρίση, που ο ίδιος την προκάλεσε και την παρόξυνε για να επιταχύνει το παραγωγικό συμποτάζ και την καταστροφή όλων των ντόπιας και δυτικής ιδιοκτησίας σημαντικών παραγωγικών δυνάμεων. Έγινε τόσο κυρίαρχος ώστε τώρα παραδίδει ανεμπόδιστα στα αφεντικά του όλα τα παραγωγικά νευρικά γάγγλια της χώρας και τη μετατρέπει δραστήρια σε αποικία. Τώρα τα νέα μεγαλα νεο-αποικιοκρατικά αφεντικά δεν χρειάζονται αυτόν το υπερδιογκωμένο γραφειοκρατικό μηχανισμό. Δεν τον χρειάζονται όχι μόνο γιατί τους κοστίζει ακριβά, αλλά **δεν τον θέλουν κυ-**

ριως επικαθήσει στο δημόσιο με τα αλεπάλληλα κύματα διορισμών επί δεκαετίες από τα δύο κάπως δημοκρατικά αστικά κόμματα, ΝΔ και ΠΑΣΟΚ ενώ αρκετοί νεώτεροι είχαν τοποθετηθεί από τους πολιτικά ουδέτερους μηχανισμούς του ΑΣΕΠ. Τα στρώματα αυτά διαφθάρθηκαν και παρασιτοποιήθηκαν κυρίως από τη σοσιαλφασιστική ψευτοαριστερά με την κατάργηση κάθε αξιολόγησης και λογοδοσίας, και με την ενθάρρυνση κάθε ρεμούλας, διαφθοράς και τεμπελιάς. Όμως η γενική τους πολιτική κουλτούρα ήταν η μεταπολιτευτική δημοκρατική με την κατάλληλη βέβαια δόση εθνοσοβινιστικού δηλητηρίου. Έτσι εξηγείται που η μεγάλη μάζα αυτής της υπαλληλίας έκανε και κάποιο έργο από πραγματική διάθεση, ειδικά σε τομείς με άμεση επαφή με το λαό: εκπαίδευση, υγεία κλπ.

Οι απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων σ’ αυτή τη φάση δεν εξυπηρετούν μόνο και μάλιστα δεν εξυπηρετούν τόσο το στόχο της μείωσης των εξόδων αλλά το στόχο του εξαναγκασμού των υπαλλήλων σε σιωπή και σε συμμόρφωση. Είναι μέθοδος πολιτικής τρομοκράτησης μέσω επιλεκτικών εκκαθαρίσεων. Δεν είναι τυχαίο που τις πρώτες μεγάλης κλίμακας επιθέσεις στη δημοσιο-υπαλληλία τις ξεκίνησαν οι ρωσόδουλοι κυβερνητικοί από δύο ιδεολογικούς μηχανισμούς του κράτους: 1. Από τη μέση εκπαίδευση όπου έκαναν προληπτική επιστράτευση στους απεργούς κα-

θηγητές με προαναγγελία άμεσης απόλυσης σε περίπτωση μη συμμόρφωσης (ενώ σε λίγο έρχονται αναγκαστικές μεταθέσεις παλιότερων και από κοντά περιμένει να τους «αποκεφαλίσουν» ένα νέος κώδικας δεοντολογίας) και 2. στο κατ’ εξοχήν όπλο της επίσημης κρατικής προπαγάνδας την ΕΡΤ, όπου οι δημοσιογράφοι έχουν στην κύρια πλευρά αστοδημοκρατική ευρωπαϊκού τύπου κατατομή. Η πλευρά της ομής φασιστικής πολιτικής δεν φάνηκε ακόμα καθαρά με τους καθηγητές αλλά φάνηκε με τους εργαζόμενους της ΕΡΤ. Και φάνηκε καθαρότερα στο εξωτερικό όπου οι ευρωπαίοι αστοδημοκράτες με επικεφαλής την ΕΒΥ, την ένωση των κρατικών καναλιών, και άλλες δημοσιογραφικές οργανώσεις και ηγετικά πολιτικά στελέχη, καταδίκασαν με χαρακτηριστικό δημοκρατικό α-ντανακλαστικό το κλείσιμο σαν αυτό που ήταν στην ουσία του: **μια πράξη φασιστικής λογοκρισίας**. Εδώ οι υ-

ριως γιατί δεν είναι τόσο δουλικός και τόσο διεφθαρμένος -αποκλειστικά υπέρ τους διεφθαρμένους- όσο αρμόζει στο νέο ρόλο του. Πρέπει κοντολογής να είναι τόσο φτηνός και τόσο βουβός όσο είναι οι σύγχρονοι δουλοπάροικοι εργαζόμενοι της ΚΟΣΚΟ και τόσο διεφθαρμένος όσο δεν ήταν ποτέ. Η βουβαμάρα, η ιδεολογική και συνδικαλιστική φίμωση και η γλοιώδης υποταγή των δημοσίων υπαλλήλων στα νέα αφεντικά και τα τσιράκια τους είναι το πιο σημαντικό στοιχείο αυτής της νέας πολιτικής. Γιατί παρ’ όλα τα κακά της η δημόσια υπαλληλία δεν είχε ως τα σήμερα καταπιεστεί πολιτικά παρά μόνο μέσα από τους σοσιαλφασίστες συνδικαλιστές και αυτό σε ορισμένους κλάδους (πχ εκπαίδευση), επίσης δεν είχε εκκαθαριστεί και δεν είχε απειληθεί πολιτικά με απόλυση από κανένα. Και δεν μπορούσε γιατί τα πολυπληθέστερα στρώματα της δημοσιο-υπαλληλίας εί-

ποτιθέμενοι αστοφιλελεύθεροι πρωτοστατούν σε κραυγές υπέρ αυτής της λογοκρισίας στο όνομα της κλασικής τους πάλης ενάντια στο «μεγάλο σπάταλο κράτος». Όμως τώρα παρόλο που το κράτος έχει φτωχύνει στο έπακρο τους υπαλλήλους του, αυτοί θέλουν παραπέρα ανθρωποθυσίες. Στην πραγματικότητα αποδείχτηκε πως πάνω απ' όλα μισούν το προλεταριάτο, και όπως το θέλουν υπόδουλο στην κάθε ΚΟΣΚΟ θυμώνουν που δεν βρίσκεται στην ίδια θέση ακριβώς και η μισοπρολεταριακή δημοσιο-υπαλληλία. Η πολιτική δημοκρατία και η εθνική ανεξαρτησία δεν τους νοιάζει καθόλου, πράγμα που αποδεικνύεται από την ευκολία με την οποία προσχώρησαν στη φιλοναζιστική θεωρία του Σαμαρά ότι η Χρ. Αυγή είναι απλά ένα **άκρο**, (την ώρα που οι ναζί είναι **έξω** από κάθε **άκρο** πολιτικής και κάθε πολιτισμού), οπότε σαν τέτοια τη θέλουν νόμιμη και αποδεκτή στην αστική δημοκρατία όπως κάθε άλλο άκρο, επαναστατικό ή αντεπαναστατικό. Το δίχως άλλο είναι πάντα παρούσα σε πολλούς από αυτούς οι ειδικές ταξικές τους αναμνήσεις, όπου σαν αντικομμουνιστές ήταν πάντα πολύ πιο κοντά στους ναζί –ταγματασφαλίτες, παρά στην όποια επαναστατική και αντιιμπεριαλιστική δημοκρατία.

Η πάλη ενάντια στο σοσιαλφασισμό στη νέα φάση

Σ' αυτή λοιπόν τη νέα περίοδο η ΟΑΚΚΕ δε θα μπορούσε παρά να είναι μπροστά στον αγώνα ενάντια στον εκφασισμό του κράτους και στην εξαθλίωση των δημοσίων υπαλλήλων. Και θα είναι όχι μόνο ενάντια στους κυβερνητικούς φασίστες που διεξάγουν τα πογκρόμ αλλά και ενάντια στους σοσιαλφασίστες που έχουν ένα νέο ρόλο: να μπαίνουν μέσα στα νέα δημοκρατικά και ταξικά κινήματα και να τα υπονομεύουν και να τα οδηγούν στην ήττα και κυρίως να νέμονται τη λεία που θα είναι συνέπεια αυτής της ήττας. Δηλαδή ξανακάνουν τώρα τη δουλειά υπονόμευσης της αντιφασιστικής και αντιιμπεριαλιστικής πάλης που κάνανε επί χούντας και τα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης, πριν περάσουν στους τριαντάχρονους «ταξικούς αγώνες» υπέρ του παραγωγικού σαμποτάζ, της διαφθοράς, της πάχυνσης της νέας κρατικο-ολιγαρχίας και πάνω απ' όλα υπέρ της υποδούλωσης στο νεοναζιστικό ρωσοκινεζικό άξονα.

Τώρα πια αυτοί δεν θα είναι υπερεπαναστάτες που θα κηρύσσουν αγώνες ερήμην των ιδίων των εργαζομένων και εναντίον του λαού, αλλά θα είναι ξανά οι πωλημένοι εργατοπατέρες που πνίγουν λαϊκούς αγώνες. Έτσι θα συναντιούνται από δω και μπρος οι επαναστάτες και οι συνεπείς δημοκράτες με τους σοσιαλφασίστες ξανά στους αληθινούς αγώνες στην πάλη για το μεγάλο ξεκαθάρισμα: ποια είναι η αληθινή και ποια η ψεύτικη κόκκινη σημαία. Και σε τέτοιες περιστάσεις η βασική

δουλειά των πρώτων είναι ήρεμα, υπομονετικά και **μέσα από την ίδια την πείρα των εργαζομένων και όλου του δημοκρατικού λαού** να αποκαλύπτουν το αληθινό ρόλο και τους σκοπούς των δεύτερων. «Μέσα από την πείρα» σημαίνει ότι πρέπει να αποκαλύπτεται ο εχθρός με τη μέθοδο της κριτικής βήμα-βήμα πατώντας στα γεγονότα του ίδιου του αγώνα. Αυτό λέγεται «χορεύοντας με τους λύκους». Σημειώνουμε εδώ ότι στους λύκους δεν μετράμε τους αριστερούς και δημοκρατικούς ανθρώπους που βρίσκονται στη βάση των ΣΥΡΙΖΑ-ψευτοΚΚΕ και της εξωκοινοβουλευτικής ουράς τους.

Γι αυτό βρεθήκαμε από την πρώτη στιγμή στο Μέγαρο της ΕΡΤ, δίπλα στους εργαζόμενους και υποχρεωτικά δίπλα στους σοσιαλφασίστες που παρίσταναν τον συμπαραστάτη. Ακόμα και αν αυτοί ήταν λίγοι και εμείς πολλοί πάλι θα έπρεπε να ακολουθήσουμε την ίδια τακτική: Να αποκαλύψουμε μέσα από την πράξη ότι αυτοί δεν είναι πραγματικοί συμπαραστάτες και να βοηθήσουμε τους εργαζόμενους να αποφύγουν τις θανάσιμες παγίδες που αυτοί βάζουν στο δρόμο τους.

Αυτό δεν το έχουμε καταφέρει ακόμα. Και τούτο όχι τόσο λόγω των συντριπτικών σε βάρος μας οργανωτικών συσχετισμών, αλλά γιατί οι πολιτικές ιδέες των ιδίων των εργαζομένων με τις οποίες πρέπει να αντισταθούν στο κεραινοβόλο χτύπημα του εξωτερικού εχθρού, που λέγεται κυβέρνηση Σαμαρά, δεν μπορούν εύκολα να βγουν έξω από το πλαίσιο των πολιτικών ιδεών του εσωτερικού εχθρού, δηλαδή των δήθεν συμπαραστατών ΣΥΡΙΖΑ-ψευτοΚΚΕ και της ουράς τους. Γιατί αυτές είναι στην ουσία ακόμα οι κυρίαρχες πολιτικές ιδέες της κοινωνίας. Δηλαδή είναι πολύ δύσκολο να γίνει δεκτή απ' την αρχή από τους εργαζόμενους μια πολιτική πλατφόρμα αντίστασης στην φίμωση και τις απολύσεις που να είναι αντίθετη στην πλατφόρμα των ΣΥΡΙΖΑ-ψευτοΚΚΕ, και που μόνη αυτή θα μπορούσε να είναι νικηφόρα. Αυτή την πλατφόρμα αντίστασης προτείνει η ΟΑΚΚΕ από την πρώτη στιγμή με τις αναρτήσεις της στην ιστοσελίδα της, τις προκηρύξεις της επι τόπου και τις ζωντανές παρεμβάσεις της σε κάποιες εκδηλώσεις συμπαραστάσης.

Ο πυρήνας της πλατφόρμας του σοσιαλφασισμού στην ΕΡΤ και η θέση της ΟΑΚΚΕ

Ποιός είναι ο πυρήνας της πλατφόρμας των «συμπαραστατών», δηλαδή της ηγεσίας των ΣΥΡΙΖΑ-ψευτοΚΚΕ; Είναι ότι ο βασικός στόχος του κλεισίματος της ΕΡΤ είναι οικονομικός, δηλαδή ότι η κυβέρνηση ήθελε να μειώσει τον όγκο των μισθών και γενικά τα έξοδα της ΕΡΤ και γι αυτό κυρίως την έκλεισε, με στόχο να τον δώσει σε ιδιώτες. Αυτό ακριβώς ισχυρίζεται και η κυβέρνηση. Και το ισχυρίζεται και προς το λαό και προς τους πιστωτές. Η

διαφορά της κυβέρνησης με τους «συμπαραστάτες» είναι ότι η πρώτη αποδέχεται αυτόν τον στόχο και οι «συμπαραστάτες» όχι. Έτσι όμως ο αγώνας χαντακώνεται γιατί η υποστήριξη του άνεργου λαού στην μονιμότητα της κρατικής υπαλληλίας είναι σήμερα ελάχιστος για τους λόγους που εξηγήσαμε. Το κίνημα άλλωστε που υπήρξε υπέρ της ΕΡΤ ειδικά τις πρώτες μέρες ήταν πολύ πλατύ επειδή υπήρξε η εξαφάνιση, η φίμωση, η πολιτική βία εναντίον της ΕΡΤ και αυτό ήταν που έκανε και τις ωμές, απότομες, ντεφάκτο απολύσεις τερατώδεις. Ήταν η πολιτική κτηνωδία σε όλα τα επίπεδα που ανησύχησε και ξεσήκωσε τις δημοκρατικές μάζες. Ήταν αυτό, που όπως είπαμε ξεσήκωσε κυρίως τη δημοκρατία στην Ευρώπη η οποία έδωσε και ακόμα δίνει το πιο σκληρό πολιτικό χτύπημα στην κυβέρνηση αλλά και μια μεγάλη ηθική συμπαραστάση και μια υλική συμπαραστάση στους αγωνιζόμενους εργαζόμενους της ΕΡΤ, καθώς παρέχει παγκόσμιες συχνότητες αναμετάδοσης στις εκπομπές της. Είναι ασύλληπτο πόσο λυσσαλέα πάλι δώσανε από την πρώτη στιγμή οι ΣΥΡΙΖΑ και Σία, **τα συνδικαλιστικά τους όργανα και τα κινήματα τους μέσα στην ΕΡΤ για να κάνουν τους εργαζόμενους να υποβιάσουν σταδιακά τη δημοκρατική πλευρά της φίμωσης και λογοκρισίας και να σηκώσουν σιγά σιγά και να κάνουν πρώτη την πλευρά των απολύσεων της ΕΡΤ σαν οικονομικού φαινομένου**. Είναι γεγονός ότι κάθε απόλυση στο δημόσιο και παντού αλλού είναι σήμερα ζωτική για όλη την τάξη γιατί γίνεται μέσα στο δολοφονικό ψύχος της πελώριας ανεργίας. Όμως στην περίπτωση της ΕΡΤ με τον ισχυρισμό περί κύρια οικονομικών απολύσεων έχουμε συνειδητή κάλυψη του ύψιστου ταξικού εχθρού που είναι ο φασισμός. Κυρίως όμως οι οικονομικές απολύσεις χρησιμοποιούνται για την υπόδειξη σαν κύριου εχθρού μιας δύναμης που στην προκειμένη περίπτωση είναι φιλική στον αγώνα. Αυτό που κάνουν δηλαδή είναι ότι ταυτίζουν με τις απολύσεις στην ΕΡΤ τις απολύσεις στον ιδιωτικό τομέα και όλες αυτές τις αποδίδουν βασικά στην Ευρώπη και όχι στο παραγωγικό σαμποτάζ που σύσσωμο το πολιτικό καθεστώς διεξάγει. Έτσι την ώρα που ανεβαίνει η ναζιστική ρωσόδουλη Χρ. Αυγή και οι ρώσοι και κινεζοί φασίστες αγοράζουν τζάμπα στη χώρα και την ώρα που μόνο από την Ευρώπη έρχεται αληθινή συμπαραστάση στον αγώνα της ΕΡΤ, αυτοί θέλουν σώνει και καλά να επιβάλουν στους εργαζόμενους, τον δικό τους κύριο εχθρό και μελλοντικό θύμα του νεοναζιστικού ρωσοκινεζικού άξονα, δηλαδή την Ευρώπη.

Έτσι φτάσανε στο σημείο να κατεβάσουν το πανώ, μέσω των ανθρώπων τους στην ΕΡΤ, που είχαν κρεμάσει οι εργαζόμενοι τις πρώτες μέρες και δέσποζε στην πρόσοψη του κτιρίου της

Αγ. Παρασκευής, το οποίο έγραφε: THANK YOU EUROPE. Αυτό το πανώ έπρεπε προφανώς να πεθάνει, όπως και μερικά σποτάκια στο ζωντανό πρόγραμμα της ΕΡΤ που έγραφαν επίσης THANK YOU EUROPE, γιατί αν οι εργαζόμενοι έδιναν μεγάλο βάρος στο να ξεσηκώσουν τη δημοκρατική συμπαραστάση στο εξωτερικό, και να κάνουν διεθνείς εκπομπές ο αγώνας θα αποκτούσε πελώρια πολιτικά και υλικά ερείσματα. Χάρη και μόνο στις προσπάθειες της ΕΒΥ και της υπόλοιπης διεθνούς συμπαραστάσης η ΕΡΤ απόχτησε ένα κοινό με το απίστευτο νούμερο των 3 εκατομμυρίων τηλεθεατών. Επίσης από εσωτερική πολιτική άποψη αυτό το πανώ ήταν η απόλυτη ακύρωση μιας δουλειάς 40 χρόνων του κνιτισμού, που πάει να πείσει το λαό ότι η Ευρώπη και όχι οι ρωσοκινεζοί ναζί είναι το κέντρο του παγκόσμιου κακού, οπότε και του κλεισίματος και των απολύσεων της ΕΡΤ. Οι σύντροφοί μας καταγγείλαν σε ανοιχτή συζήτηση στο χώρο της ΕΡΤ αυτό το κατέβασμα για να πάρουν την απάντηση ότι «δεν ξέρουν ποιος το κατέβασε».

Το χειρότερο που έκαναν οι «συμπαραστάτες» είναι ότι προσπάθησαν, και αν κρίνουμε από το αποτέλεσμα κατάφεραν σε αρκετό βαθμό, να περάσουν τη θέση ότι η πολιτική γραμμή των ειδήσεων ήταν μια αντιδραστική φιλοτρόικα γραμμή, και έβαλαν σαν ένα στόχο τους να διώξουν την παρουσία των ειδήσεων που ήταν η Στάη. Η θέση αυτή ήταν στην κατεύθυνση της φίμωσης «απ' τα αριστερά». Αυτή ήταν η λογική της «νέας ΕΡΤ του λαού» που οι συνασπισμαίοι προσπάθησαν να πετύχουν σε συνεργασία και με κάποιους αναρχικούς σε Συνελεύσεις, που διοργανώθηκαν στο προαύλιο και στις οποίες οι Συριζαίοι παίζαν ρόλο αυτοδιορισμένου συντονιστή. Εκεί αυτοί έβαλαν το ζήτημα της «συνδιαμόρφωσης» του προγράμματος της ΕΡΤ και από τους εργαζόμενους και από τους συμπαραστάτες! Οι σύντροφοί μας κατήγγειλλαν αυτή τη γραμμή λέγοντας ότι κανείς δεν έχει το δικαίωμα να επιβάλλει οτιδήποτε στους εργαζόμενους. Μόνο μπορεί να τους προτείνει. Η θέση αυτή είχε σημαντική απήχηση στις συνελεύσεις.

Γενικά σ' αυτή την τακτική της άλωσης από τα μέσα απάντησε η ΟΑΚΚΕ με τις ανακοινώσεις και προκηρύξεις της. (Δες σχετικές δημοσιεύσεις σε αυτό το φύλλο της Νεας Ανατολής) Το ίδιο απάντησε και στο άλλο μεγάλο χτύπημα που έδωσαν οι ΣΥΡΙΖΑ - ΠΑΜΕ μέσω της ΠΟΣΠΕΡΤ (Δευτεροβάθμιο όργανο των εργαζομένων της ΕΡΤ που σε όλα τα βασικά έχει τις συριζικές θέσεις).

Αναφερόμαστε στην προσφυγή της ΠΟΣΠΕΡΤ στο ΣτΕ, το οποίο έβγαλε μια άθλια απόφαση που στην ουσία της επικύρωσε το φασιστικό κλείσιμο και

Η ΤΑΞΙΜ ΗΤΑΝ ΤΕΛΙΚΑ ΠΙΟ ΚΟΝΤΑ ΣΤΗΝ ΤΑΧΡΙΡ

συνέχεια από τη σελ. 11

κτικά τους πουλάει. Η διαφορά με τα κινήματα Ταχρίρ είναι ότι η μεγάλη, η συντριπτικά μεγαλύτερη πλειοψηφία από τη μάζα που κινητοποιήθηκε αρχικά ενάντια στο φασιστικό καθεστώς Ερντογάν, ήταν και σε ένα βαθμό είναι ακόμα δημοκρατική, παρά το οργανωτικό και πολιτικό αδυνάτισμα αυτού του κινήματος.

Το κίνημα αυτό δεν είναι αυθόμητο όπως γράφαμε. Έχει ηγεσία και η ηγεσία του σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις βρίσκεται από την αρχή στα χέρια της πιο αντιδραστικής, της πιο ισλαμοφασιστικής και της πιο ρωσόφιλης πτέρυγας του καθεστώτος Ερντογάν. Της πτέρυγας που θέλει να χτυπήσει τον Ερντογάν όχι από τα αριστερά, αλλά από τα δεξιά και να γίνει αυτή απόλυτα κυρίαρχη μέσα στον κρατικό μηχανισμό. Αυτή η πτέρυγα επειδή είναι μειοψηφική μέσα στο μπλοκ εξουσίας του κόμματος του Ερντογάν, του ΑΚΠ, δεν μπορεί να έρθει στην εξουσία αν δεν συμμαχήσει με τις πλατειές κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις που είναι έξω από το μπλοκ εξουσίας του ΑΚΠ, δηλαδή με δυνάμεις που είναι στη βάση τους κοσμικές και δημοκρατικές. Στην καρδιά των τελευταίων βρίσκεται η δημοκρατική νεολαία και ο προοδευτικός καλλιτεχνικός κόσμος που απεχθάνονται το ΑΚΠ, γιατί έχει δώσει ήδη πελώρια πλήγματα στις δημοκρατικές ατομικές ελευθερίες και θέλει να δώσει πολύ περισσότερα. Αυτός ο κόσμος σε μεγάλο βαθμό εκφράζεται από το Ρεπουμπλικανικό Λαϊκό Κόμμα (ΡΛΚ) του οποίου όμως η ηγεσία, σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις, σέρνεται σήμερα πίσω από τη χειρότερη τάση του ισλαμοφασισμού, δηλαδή έχει προδώσει τις δημοκρατικές και πατριωτικές τάσεις του κεμαλισμού.

Με λίγα λόγια και στην Ταξίμ έχουμε τελικά ένα φαινόμενο τύπου Ταχρίρ, δηλαδή η δημοκρατία στη βάση βοηθάει άθελά της τον ισλαμοφασισμό να ανεβεί στην εξουσία. Μα θα πει κανείς: Καλά στην Τουρκία δεν είναι ήδη ο ισλαμοφασισμός στην εξουσία; Ναι είναι, αλλά δεν είναι το ίδιο φασιστικές όλες οι φράξιες και η χειρότερη δεν έχει μπορέσει να εφαρμόσει όλο της το πρόγραμμα. Και δεν το έχει εφαρμόσει γιατί δεν έχει ελέγξει απόλυτα το κράτος. Αποδεικνύεται σήμερα μάλιστα ότι δεν έχει ελέγξει ούτε το ίδιο το ισλαμοφασιστικό κόμμα, το ΑΚΠ, που αρχηγός του είναι ο Ερντογάν. Μόνο πρόσφατα και μέσα από την τελευταία αυ-

τή πολιτική σύγκρουση ήρθε στο φως η βαθειά σύγκρουση που διαπερνά αυτό το κόμμα, στο οποίο από τη μια μεριά στέκεται η ηγετική σήμερα φράξια Ερντογάν στην οποία πιθανά ανήκει και ο Νταβούτογλου, και στην άλλη η μειοψηφική, αλλά οργανωτικά και πολιτικά πανίσχυρη φράξια του προέδρου της χώρας Γκιουλ- και του αντιπροέδρου του ΑΚΠ Αρίντς. Αντίθετα από τα φαινόμενα η πιο φασιστική φράξια είναι η δεύτερη, και σύμφωνα με τα στοιχεία που έχουμε και που συνάγουμε από την πολιτική μας ανάλυση αυτή είναι η πιο φιλο-ρώσικη, πιθανότατα ρωσόδουλη.

Η φράξια Γκιουλέν στο ΑΚΠ

Η φράξια Γκιουλ-Αρίντς ανήκει σε ένα ισλαμοναζιστικό τζιχαντιστικό πολιτικό ρεύμα, συνωμοτικό και εισοδιστικό στη λειτουργία του και πολιτιστικό στη μορφή του, που έχει επικεφαλής του έναν χομεινικού τύπου Φύρερ, τον Φετουλάχ Γκιουλέν. Το δίκτυο ονομάζεται Χιζμέτ, που σημαίνει «υπηρεσία»

και δουλεύει στην επιφάνεια του στο ιδεολογικό προπαγανδιστικό επίπεδο επενδύοντας περισσότερο στη δημιουργία σχολείων που συνδυάζουν την ισλαμική διδασκαλία με μια καλή εκπαίδευση στις θετικές επιστήμες και παράγουν στελέχη της διοικητικής και τεχνικο-διοικητικής ελίτ. Υπολογίζεται σήμερα ότι η Χιζμέτ έχει 5-6 εκατομμύρια μέλη, διαχειρίζεται κεφάλαια γύρω στα 25 δισεκατομμύρια δολάρια, έχει στην ιδιοκτησία της πάνω από 1000 εκπαιδευτικά ιδρύματα, από σχολεία έως πανεπιστήμια στην Τουρκία και στον υπόλοιπο τον κόσμο και ελέγχει μια σειρά εφημερίδες και κανάλια ανάμεσά τους και τη μεγαλύτερη σε κυκλοφορία εφημερίδα της Τουρκίας και του ΑΚΠ, τη Ζαμάν. Η αληθινή ωστόσο ισχύς των γκιουλενιστών βρίσκεται στο μακρόχρονο κρατικό εισοδισμό τους μέσω του οποίου ελέγχουν το μεγαλύτερο στελεχικό όγκο της αστυνομίας και των δικαστηρίων. Δεν έχουν όμως καταφέρει να ελέγξουν την τουρκική ΚΥΠ, την γνωστή ΜΙΤ, και ακόμα λιγότερο τον ακόμα συντριπτικά δυτικόφιλο στο στελεχικό επίπεδο κεμαλικό στρατό. Ο Γκιουλέν ξεκίνησε να σχημα-

τίζει το δίκτυό του στις αρχές της γκορμπατσοφικής περιόδου, στα 1985, και το είχε γιγαντώσει μέχρι τη στιγμή που σε συμμαχία με τον Ερντογάν, που βγήκε μέσα από το ρεύμα του ισλαμοφασίστα Ερμπακάν, οδήγησε το ΑΚΠ στην εξουσία.

Μελετώντας όσο μπορέσαμε τις δύο γραμμές στο ΑΚΠ, που καμιά τους δεν εκδηλώνεται ανοιχτά, διαπιστώνουμε ότι η γραμμή Ερντογάν είναι αυτή που θέλει, ή μάλλον φαντασιώνεται, μια Τουρκία νεο-ιμπεριαλιστική δύναμη στον ασιατικό χώρο, με καλές σχέσεις με τη Ρωσία αλλά όχι υποταγμένη σε αυτήν. Αυτή η γραμμή θέλει χαρακτηριστικά ανάπτυξη του τούρκικου καπιταλισμού, ιδιωτικού και κρατικού, σε συνεργασία με το δυτικό κεφάλαιο ώστε να

μόνα στον μεσανατολικό και βορειο-αφρικανικό χώρο με ιδεολογικοπολιτικό όχημα το σουνίτικο ισλαμ. Αυτό είναι σε χοντρές γραμμές το νεο-οθωμανικό όνειρο της Τουρκίας του Ερντογάν.

Από την άποψη του περιεχόμενου του ο φασισμός του Ερντογάν μοιάζει με εκείνον του Καμενεϊ στο Ιράν, ή του Σανταμικού στο Ιράκ, είναι δηλαδή ο με περιφερειακές ηγεμονικές φιλοδοξίες σοβινισμός του νέου καπιταλιστικά ανεπτυγμένου, ή ενεργειακά ισχυρού τριτοκοσμικού κράτους. Παρατηρούμε ότι αυτό το όνειρο τσακίζεται ως τώρα ασταμάτητα και παντού όπου σηκώνει κεφάλι, από το τείχος που προβάλλουν απέναντί του ενωμένες οι δύο ηγεμονιστικές υπερδυνάμεις, ανοιχτά οι ΗΠΑ, και πολύ πιο ύπουλα η Ρωσία. Η μόνη χώρα που της έχει επιτραπεί να φτάσει σε αυτό το νέο-ιμπεριαλιστικό και παγκόσμιο στάτους είναι η γιγαντιαία καπιταλιστικά παλινορθωμένη Κίνα, η οποία όμως έχει σε μεγάλη βαθμό δεχτεί σαν αντάλλαγμα για αυτήν της την οικονομικό-διπλωματική άνοδο τη ρώσικη πρωτοκαθεδρία στο διπλωματικό, στρατηγικό και ενεργειακό επίπεδο.

Η γραμμή Γκιουλέν αντίθετα έχει δεχτεί από την αρχή τη ρώσικη ηγεμονία στα πλαίσια της ευρασιατικής στρατηγικής του Πούτιν, που την υιοθετεί ανοιχτά συνεργαζόμενη μάλιστα με το «θεωρητικό» της πουτινικής στρατηγικής Ντούγκιν. Πρόκειται για τη στρατηγική «θεωρία» που θέλει κύριο εχθρό όλων των κρατών του κόσμου τις ΗΠΑ, κύριο κοινωνικο-οικονομικό εχθρό τους φιλελεύθερους καπιταλιστές, και κύριο ιδεολογικό εχθρό τον κλασσικό διαφωτισμό. Παγκόσμιο ηγέτη της πάλης εναντίον όλων των παραπάνω η «θεωρία» αυτή τοποθετεί τη Ρωσία. Οι Γκιουλενικοί είναι αντίθετοι στο νεο-οθωμανισμό σε όσο βαθμό αυτός ο τελευταίος σημαίνει ανεξαρτησία ή αν χρειαστεί και σύγκρουση με τη Ρωσία. Η μη εθνική, στην ουσία η εξαρτημένη ιμπεριαλιστική φύση του ρεύματος αυτού αποκαλύπτεται σήμερα στο ζήτημα κλειδί, που είναι η πάλη του ενάντια στην ανάπτυξη του σύγχρονου καπιταλισμού και γενικά των παραγωγικών δυνάμεων στην Τουρκία.

Σε άρθρο που δημοσιεύεται στην επίσημη ιστοσελίδα του Φετουλάχ Γκιουλέν, έχει γραφτεί από τον Erkam Tufan Aytan γενικό γραμματέα της Πλατφόρμας Διαλόγου για την Ευρασία, οργάνωσης του δικτύου της κοινότητας Γκιουλέν, και αρχισυντάκτη του περιοδικού Διάλογος για την Ευρασία (DA) και έχει δημοσιευτεί στην εφημερίδα Ζαμάν του Γκιουλέν στις 04.12.2007 (<http://en.fgulen.com/press-room/columns/2537-it-is-time-to-embrace-eurasia>) διαβάζουμε ανάμεσα σε άλλα: «Ενώ οι ταπεινωτικές συμπεριφορές της Δύσης απέναντί μας τρόχισαν την όρεξη των συντηρητικών μας για το οθωμανικό μας παρελθόν, έστρεψαν τους εθνικιστές προς την Ευρασία. Δυστυχώς όμως δεν είμαστε μια ομάδα ανθρώπων που θα μπορούσαμε να δούμε την Ευρασία από μια ρεαλιστική και υγιή πλευρά. Βλέποντας την Ευρασία από την πλευρά της εχθρότητας προς τη Δύση, δηλαδή από την άποψη του παν-τουρκισμού, ή από την πλευρά της εχθρότητας με τη Ρωσία, έχουμε αποτύχει να αναπτύξουμε τις σχέσεις με την Ευρασία στην απαιτούμενη έκταση. Σήμερα η μεγαλύτερη δύναμη στην Ευρασία είναι η Ρωσία. Δεν μπορούμε να βασίζουμε τις σχέσεις μας με αυτή τη χώρα σε προκαταλήψεις που προέρχονται από την ιστορία (εννοεί τη στρατηγική σύγκρουση του τσαρισμού με το οθωμανικό κράτος). Είναι αδύνατον να εγκαθιδρύσουμε ισχυρούς δεσμούς με την περιοχή παραμελώντας τη Ρωσία». Εδώ φαίνεται μέσα σε λί-

γες γραμμές η κριτική που απευθύνει ένα ρωσόδουλο ρεύμα στους νέο-οθωμανούς και τους εθνικιστές πα-
τουρκιστές.

Μέχρι πριν τις εκλογές του 2011, που σήμαναν την πολιτική κυριαρχία του μετώπου Γκιουλέν-Ερντογάν πάνω στη δυτικόφιλη και κοσμική Τουρκία, δεν φαινόταν κανένα ρήγμα ανάμεσα στα δυο ρεύματα που συναποτελούν το ισλαμοφασιστικό ΑΚΠ. Και αυτό δεν είναι τυχαίο. Μέχρι τότε τα δύο ρεύματα ήταν ενωμένα πάνω στο ζωτικό στρατηγικό καθήκον τους να εξουδετερώσουν την πηγή ισχύος του κοσμικού και γενικά δυτικόφιλου και πιο προοδευτικού τμήματος του εθνικού κράτους που ήταν ο κεμαλικός στρατός. Τη βασική μάχη για αυτήν την εξουδετέρωση την έδωσαν οι γκιουλενικοί που ειδικεύονται στην προβοκάτσια μέχρι που φυτεύουν ενοχοποιητικά στοιχεία σε βάρος των αντιπάλων τους: <http://balyozdavasivegercekler.com/2011/12/24/how-gulenists-were-caught-planting-forged-documents-and-then-framed-the-prosecutor-who-unmasked-them/> και που κερδίζουν όλες τις δικαστικές μάχες χάρη στον έλεγχο των δικαστηρίων και της αστυνομίας. Είναι αυτοί που με πλαστά στοιχεία και με μια παράλληλη συκοφαντική καμπάνια με κέντρο την εφημερίδα Ζαμάν οργάνωσαν δύο εκκαθαριστικά σκάνδαλα, πολύ ανώτερα και από αυτά που έχουμε συνηθίσει από τους ρωσόδουλους στη χώρα μας. Πρόκειται για τις περίφημες υποθέσεις Βαριοπούλα και Εργκενέκόν μέσα από τις οποίες το μέτωπο Ερντογάν-Γκιουλενικών εξασφάλισε τη φυλάκιση εκατοντάδων ηγετικών στελεχών του τουρκικού στρατού (350 είναι σήμερα στις φυλακές), την αποστράτευση εκατοντάδων άλλων, και μαζί τους, τη φυλάκιση εκατοντάδων δημοσιογράφων μεγάλου κύρους και άλλων.

Αυτή η στρατηγική εκκαθάριση άνοιξε το δρόμο στους γκιουλενικούς να αμφισβητήσουν την πολιτική πρωτοκαθεδρία των Ερντογανικών στο κόμμα και στο κράτος, ιδιαίτερα στη ΜΙΤ. Έτσι πριν ένα χρόνο γκιουλενικοί εισαγγελείς προσπάθησαν να εκκαθαρίσουν τον αρχηγό της ΜΙΤ Χακάν Φιντάν, άνθρωπο του Ερντογάν κατηγορώντας τον για προδοσία στο ΡΚΚ. Ο Ερντογάν τους εμπόδισε και αντεπιτέθηκε. Αυτή η αντεπίθεση κορυφώθηκε λίγο πριν λίγες μέρες, στις 20 του Μάη του 2013, όταν με μια ξαφνική κίνηση ο Ερντογάν έδωσε τον επικεφαλής της Τουρκικής Υπηρεσίας Πληροφοριών στη Γενική Διεύθυνση Ασφαλείας, Ομέρ Αλτιπαρμάκ, βασικό πρωταγωνιστή των υποθέσεων της Εργκενέκόν και της Βαριοπούλας, καθώς και 10 άλλους αξιωματικούς της Αστυνομίας. Σύμφωνα με την εφημερίδα Cumhuriyet

οι αξιωματικοί που τοποθετήθηκαν στη θέση των απολυμένων, είχαν στο παρελθόν δηλώσει επιφυλακτικοί για τις δίκες των υποθέσεων Εργκενέκόν και Βαριοπούλας. Η απομακρυνση τους συνδέεται με την προσπάθεια να σταματήσει η επιρροή της ομάδας Φετουλάχ Γκιουλέν στο Σώμα της αστυνομίας

Στην ουσία με αυτήν την κίνηση κατά των γκιουλενικών ο Ερντογάν βρέθηκε σε αντικειμενική συμμαχία με τους νικημένους κεμαλιστές του στρατού.

Η απάντηση των ρωσόφιλων ήταν η πολιτική έκρηξη του πάρκου Γκεζί. Η αστυνομία, με προβοκατόρικη λογική ή από κλασικό αυταρχισμό χτύπησε μια ειρηνική διαδήλωση και από κει άρχισε η εξέγερση και της μεγάλης μάζας των δημοκρατών εναντίον του Ερντογάν.

Η ηγετική γραμμή κρίνει το μέλλον και τελικά την ουσία ενός κινήματος

Η βασική δουλειά των γκιουλενικών και γενικά όλων των ρωσόδουλων ήταν μία: Να εξασφαλίσουν το πιο πλατύ πολιτικό μέτωπο, κυρίως με τους δημοκράτες ενάντια στον Ερντογάν αλλά να μη χάσουν ποτέ τον οργανωτικό και πολιτικό έλεγχο μέσα σε αυτό το κίνημα, που στην αυθόρμητη και πλατεία βάση του τους είναι εχθρικό. Αυτή ήταν αρχικά, στην πιο μαζική στιγμή του κινήματος, και η βασική διαφορά με την αιγυπτιακή Ταχρίρ. Στην Ταχρίρ οι ισλαμοφασίστες, τροτσκιστές και εθνοφασίστες, δηλαδή το αντιδυτικό μέτωπο είχε από την αρχή την πλειοψηφία σε σχέση με τους δημοκράτες και φιλελεύθερους που ακολούθησαν τους πρώτους ενάντια στον αντι-ισλαμοφασίστα εθνικό αστό Μουμπάρακ κάτω από την καθοδήγηση του ρωσόφιλου προβοκάτορα Ομπάμα και των υφιστακτών απέναντι στη Ρωσία και πολιτικά τυφλών ευρωπαίων φιλελεύθερων ιμπεριαλιστών. Στην Ταξίμ αντίθετα ο κύριος όγκος του κινήματος, τουλάχιστον σε πρώτη φάση πριν αρχίσει το προβοκάρισμα και η φθορά του, είναι η πελώρια δημοκρατική αντιισλαμοφασιστική μάζα που από την πρώτη στιγμή ξέριε τι σκοτάδι της ετοιμάζει ο Ερντογάν και εξεγείρεται ενάντι του. Αυτή η μάζα βέβαια από μόνη της, όπως και οι δυτικοί φιλελεύθεροι γενικά δεν είναι εύκολο να ξέρουν ποιος ακριβώς είναι ο Γκιουλέν. Γιατί αυτός έχει ξεπλυθεί καθώς έχει εγκατασταθεί στις ΗΠΑ του Κλίντον από το 1998 για να ξεφύγει από τους κεμαλικούς που τον κυνηγούσαν σαν σκληρό ισλαμοφασίστα. Ούτε οι αρχές ασφαλείας των ΗΠΑ τον εμπιστευόνταν και του αρνούνταν τη βίσα. Ο Πούτιν για να

τον διευκολύνει έκλεισε τα γραφεία των ιδρυμάτων του Γκιουλέν στη Ρωσία το 2006 με το επιχείρημα ότι είναι φιλοCΙΑ. Όμως αργότερα νομιμοποιήθηκε εκεί από τον Ομπάμα, και διαθέτει πια ένα μεγάλο δίκτυο σχολείων και εταιριών στις ΗΠΑ. Τώρα ειδικά παριστάνει όσο ποτέ άλλοτε το δυτικόφιλο και το μετριοπαθή ισλαμιστή, δημοκράτη και πλουραλιστή.

Αν το κοσμικό δημοκρατικό ρεύμα τραβούσε με συνέπεια ενάντια στον Ερντογάν υπήρχε περίπτωση να βγει έξω από τον έλεγχο των γκιουλενικών και να ανατρέψει και αυτόν και όλο το ισλαμοφασιστικό μπλοκ των νεοοθωμανών και ευρασιατιστών.

Ενάντια σε αυτό το ενδεχόμενο οι ρωσόδουλοι έχουν από την πρώτη στιγμή μια ασφαλιστική δικλείδα, ότι στην ηγεσία του κινήματος της Ταξίμ έχουν εγκαταστήσει μια δικιά τους ομάδα που έχει τη μορφή της Ομάδας κατάληψης του πάρκου Γκεζί ή της ακόμα ευρύτερης της Πλατφόρμας αλληλεγγύης της Ταξίμ, που τώρα αναφέρεται σαν Πλατφόρμα Ταξίμ. Οι ηγέτες αυτής της ομάδας είναι πρόεδροι των επιμελητηρίων των πολεοδόμων και αρχιτεκτόνων της Κωνσταντινούπολης. Δεν ξέρουμε ποια είναι ακριβώς η σχέση τους με τον Γκιουλέν και το δίκτυο του, αλλά αμέσως μετά το μαζικό ξεσηκωμό ενόθησαν στενά με τους ισλαμοφασίστες και με τους κνιτοειδείς σοσιαλφασίστες που εγκαταστάθηκαν στην πλατεία Ταξίμ. Είναι η ίδια η γραμμή τους και τα αιτήματά τους που μαρτυράνε την αληθινή πολιτική φύση τους. Πρόκειται για την ίδια ακριβώς γραμμή με εκείνη των σαμποταριστών τύπου ΣΥΡΙΖΑ και ψευτοΚΚΕ που όχι τυχαία ενόθησαν αμέσως και μόλις τώρα στη χώρα μας για να υποστηρίξουν ένα αντι-Ερντογάν κίνημα ενώ τόσα χρόνια που δυνάμωνε ο Ερντογάν και ο ισλαμοφασισμός δεν βρήκαν λέξη να πουν εναντίον τους και ποτέ δεν υποστήριξαν αλλά χτύπησαν το κοσμικό αντι-ισλαμικό κίνημα. Η πρώτη γραμμή της Πλατφόρμας της Ταξίμ ήταν η ακύρωση όλων των μεγάλων έργων υποδομής που είναι απαραίτητα για την επιβίωση της Κωνσταντινούπολης σαν σύγχρονης πόλης, δηλαδή ενός μεγάλου αεροδρόμιου, δύο υπέργειων και υποθαλάσσιων διαβάσεων που θα ενοποιήσουν την πόλη κυκλωρικά, τα πυρηνικά και υδροηλεκτρικά έργα που θα την καλύψουν ενεργειακά και σε επίπεδο υδροδότησης. Γι' αυτό θα δει κανείς ότι στο κέντρο του κινήματος της Ταξίμ είναι το συνηθισμένο σοσιαλφασιστικό μπλοκ ψευτοκομμουνιστών, κάθε λογής ψευτοαριστερών και τελευταία των ισλαμιστών-αντικαπιταλιστών, που κρατάνε την αντικαπιταλιστική σημαία όχι από την αριστερή πλευρά

του επαναστατικού προλεταριάτου που θεωρεί την παραγωγική ανάπτυξη βάση κάθε επαναστατικής εξουσίας αλλά από την πλευρά του αντιδραστικού μικροαστικού αντικαπιταλισμού που θέλει την καταστροφή των μεγάλων κλίμακας σύγχρονων παραγωγικών δυνάμεων. Αυτός ο μικροαστικός αντικαπιταλισμός χρησιμοποιείται από τους ρώσους σοσιαλμπεραιοφασίστες για να εμποδίσουν την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων σε όλες τις χώρες που θέλουν να υποδουλώσουν και να καταστρέψουν. Δεν είναι τυχαίο που οι καταληψίες του πάρκου Γκεζί επιμένουν πάνω απ' όλα στην αντι-νεοφιλελεύθερη αντικαπιταλιστική γραμμή την ώρα που ο Ερντογάν χτυπάει σήμερα τα πιο στοιχειώδη δημοκρατικά ατομικά δικαιώματα του λαού, ιδιαίτερα των γυναικών και επιβάλλει τις ισλαμικές αλυσίδες στον τρόπο με τον οποίο θα ντύνονται, θα διασκεδάζουν και θα ερωτεύονται.

Η διπλή τακτική των ηγετών της Πλατφόρμας Ταξίμ

Στην πρώτη φάση η Πλατφόρμα Ταξίμ για να μαζέψει τους δημοκράτες και την κοσμική Τουρκία γενικά έβαζε τα ζητήματα αυτά, αλλά τα χαρακτήριζε μαζί με τους γκιουλενικούς και τη Ζαμάν σαν ζητήματα «λάιφ στάιλ». Έτσι τα απεκάλεσε και ο Γκιουλ ο ίδιος. Η έκφραση «λάιφ στάιλ», που σημαίνει «στυλ ζωής» ή τρόπος ζωής είναι ο περιφρονητικός τρόπος με τον οποίο οι συντηρητικοί και σοσιαλφασίστες σε όλο τον κόσμο αντιμετωπίζουν τις αστοδημοκρατικές ατομικές ελευθερίες ταυτίζοντας τις επίτηδες με τη σπάταλη, επιδεικτική ή και παρακμιακή ζωή της δυτικής αστικής τάξης. Μόλις το κίνημα πήρε το πελώριο εύρος του και μπήκαν σε αυτό και οι ισλαμοφασίστες μουσουλμάνοι «αντικαπιταλιστές», άρχισαν στην πλατεία Ταξίμ να γιορτάζουν και τις μουσουλμανικές γιορτές με κατάλληλα φαγητά διαίτας κλπ, ενώ τη μέρα της θρησκευτικής γιορτής Μιράς Καντίλι το κίνημα, δηλαδή η κρυφή όπως πάντα ηγεσία (τύπου ΣΥΡΙΖΑ στους «αγανακτισμένους»), άρχισε μέσα από το Τουίτερ να καλεί η πλατεία Ταξίμ να γίνει το βράδυ της μέρας εκείνης χώρος χωρίς Αλκοόλ, ώστε να κερδίσει τάχα σε εύρος το κίνημα (Χουριέτ, 6 Ιούνη). Αλλά η κατάργηση της κατανάλωσης του αλκοόλ το βράδυ ήταν το βασικό από τα μέτρα του Ερντογάν που ξεσήκωσε τον κόσμο και οι δημοκράτες δεν θα είδαν με καθόλου καλό μάτι μια τέτοια απαγόρευση από τα μέσα. Τις επόμενες μέρες ο δήθεν καλός Γκιουλ, που σεβόταν «όλα τα λάιφ στάιλ» έδωσε μια

Η ΤΑΞΙΜ ΗΤΑΝ ΤΕΛΙΚΑ ΠΙΟ ΚΟΝΤΑ ΣΤΗΝ ΤΑΧΡΙΡ

συνέχεια από τη σελ. 11

ακόμα μαχαιριά στο κίνημα όταν υπέγραψε το νόμο του Ερντογάν για τη βραδυνή ποτοαπαγόρευση χωρίς οι επικεφαλής της Πλατφόρμας -που σύντομα έφτασε τις 100 οργανώσεις και μαζικούς φορείς- να τον καταγγείλουν.

Στην ουσία το αίτημα για το λάιφ στάιλ εγκαταλείφθηκε μετά από λίγες μέρες από τα επίσημα και βασικά αιτήματα της Πλατφόρμας της Ταξίμ. Έτσι στις συζητήσεις με τον Ερντογάν στις 13 του μήνα οι εκπρόσωποι της Πλατφόρμας βάλανε κυρίως το ζήτημα να μη γίνουν έργα στην Ταξίμ και ο Ερντογάν έκανε εκεί την υποχώρηση να τους πει ότι αν το δικαστήριο βγάλει απόφαση κατά των έργων θα τη σεβαστεί. Ενώ αν βγάλει υπέρ των έργων τότε θα κατεβάσει την απόφαση σε δημοψήφισμα στην Κωνσταντινούπολη. Έβαλαν και το ζήτημα της έρευνας και τιμωρίας των αστυνομικών που έκαναν τις ακρότητες και δέχτηκαν μια άοριστη υπόσχεση του Ερντογάν. Το βασικό όμως ήταν το ζήτημα των έργων και οι αντιπρόσωποι της πλατφόρμας δέχτηκαν να σταματήσουν τις κινητοποιήσεις. Όμως είπαν ότι έπρεπε αυτήν την παύση να τη δεχτούν και οι άλλοι φορείς της Πλατφόρμας. Οι υπόλοιποι φορείς δεν το δέχτηκαν. Αυτή η ανακολουθία δεν ήταν μια διάσπαση βάσης-εκπροσώπων. Ήταν η διπλή πολιτική των γκιουλενικών. Από τη μια ήθελαν σαν ηγεσία της Πλατφόρμας Ταξίμ να πάρουν από τον Ερντογάν τη διακοπή των έργων, που ήταν το βαθύτερο αίτημά τους, και οι ίδιοι να φανούν νομοταγείς και φίλοι της τάξης εντός του ΑΚΠ. Αλλά από την άλλη ήθελαν τη συνέχιση των κινητοποιήσεων για να συνεχίσουν τη διεθνή πίεση στον Ερντογάν. Έτσι ο Γκιουλ βγήκε να καλέσει τους διαδηλωτές να σταματήσουν, αλλά η Ζαμάν συνέχισε με αρκετά πλάγιο και διακριτικό τρόπο να τους υποστηρίζει.

Το κίνημα αλλάζει γραμμή και πουλάει τους δημοκράτες. Ο βρώμικος ρόλος του Κιλιντζάρογλου του ΡΑΚ.

Και οι κινητοποιήσεις συνεχίστηκαν μετά τις 13 του μήνα και μάλιστα με καλέσματα από την ηγεσία της Πλατφόρμας Ταξίμ που στο μεταξύ καθιερώθηκε σαν εκπρόσωπος όλου του κινήματος. Αλλά το κίνημα συνεχίστηκε σαν κίνημα μειοψηφίας γιατί το πούλημα είχε γίνει από δυο πλευρές:

Από τη μια το σοσιαλφασιστικό μέτωπο αφαίρεσε τη δημοκρατική και μαζική αιχμή του αγώνα που ήταν η ακύρωση της ισλαμοφασιστικής

«ποτοπαγόρευσης» και των άλλων περιορισμών στη ζωή του λαού, ιδιαίτερα των γυναικών. Μπορούσε κανείς να διαβάσει στη Ζαμάν ότι το σπουδαίο αυτού του κινήματος ήταν ότι ένωνε τη μαντήλα με τη «μίνι Ζιπ» και γενικά ένωνε το ισλάμ με τους κοσμικούς ενάντια στον αυταρχισμό του Ερντογάν. Γι αυτό έβλεπε κανείς το σύνθημα ελευθερία σταδιακά να πνίγει το σύνθημα δημοκρατία όπως έγινε στις διάφορες ισλαμοφασιστικές «Ανοιξείς». Είναι το ανάλογο φαινόμενο με τους αγανακτισμένους στους οποίους ενώθηκε η «αριστερά» με τους εθνικοφασίστες ενάντια στο δυτικό μνημόνιο, που ήταν αποτέλεσμα και όχι αιτία της ανατολικής πολιτικής του σαμποτάζ.

Από την άλλη πλευρά όσο μείωνε το μαζικό χαρακτήρα του στο πολιτικό επίπεδο η ηγεσία του κινήματος έριχνε στο δρόμο τις ομάδες των λούμπεν σπασιματιών και τις άλλες φαντασμαγορίες του αριστερού οππορτουνισμού και του ψευτοαριστερού σοσιαλφασισμού. Αυτό μας θύμιζε την τακτική στην οποία καταφεύγουν τόσο τακτικά και οι δικοί μας ρώσοφιλοι ψευτοαριστεροί όταν δεν μπορούν να φτιάξουν μια μαζική εικόνα κινήματος και καταφεύγουν σε πετροπόλεμο, κάψιμο και σπάσιμο, για να φτιάξουν τη διεθνή εικόνα μιας λαϊκής εξέγερσης, ενώ έτσι κάθε γνήσια πλευρά λαϊκής και δημοκρατικής εξέγερσης που υπάρχει πάντα στις εξαπατημένες μάζες που διαδηλώνουν, την υπονομεύουν.

Δεν θα μπορούσε να υπάρχει πιο προβοκατόρικη πολιτική από αυτήν από την ώρα μάλιστα που ο Ερντογάν αντιτέθηκε όχι τόσο στους γκιουλενικούς όσο στους κοσμικούς δημοκράτες οργανώνοντας πολύ μαζικές διαδηλώσεις των οπαδών του, τους οποίους συσπείρωνε με το σύνθημα: «όχι στους βανδάλους και στους πλιατσικολόγους», ενώ υποσχόταν ότι δεν θα εγκαταλείψει τις αρχές του ισλάμ στη διακυβέρνηση της χώρας..

Θα μπορούσε κανείς να υποθέσει ότι τουλάχιστον το δυνάμωμα της βάσης του Ερντογάν θα είχε το καλό, ότι κόπηκαν τα φτερά των γκιουλενικών, δηλαδή ότι νικήθηκαν οι πιο ισλαμοφασιστικές και ρωσόδουλες τάσεις του ισλαμοφασισμού, ότι δηλαδή η πλευρά Ταρχίρ της εξέγερσης κατά Ερντογάν νικήθηκε.

Νομίζουμε όμως ότι μέχρι τώρα εκείνο που καταρχήν νικήθηκε ήταν μόνο το κοσμικό δημοκρατικό στρατόπεδο στη βάση του, γιατί δεν μπόρεσε να αυτονομηθεί πολιτικά από τους γκιουλενικούς, αλλά υποτάχθηκε σε αυτούς. Φαίνεται ωστόσο ότι αυτό το στρατόπεδο έχει προ-

δοθεί από τη σημερινή ηγεσία του Ρεπουμπλικανικού Λαϊκού Κόμματος (ΡΑΚ) που έχει αρχηγό τον Κιλιντζάρογλου. Η μαζική συμμετοχή των δημοκρατών στο κίνημα της Ταξίμ κάτω από ξένη σημαία οφείλεται στη συμμετοχή του ΛΡΚ από την πρώτη στιγμή στην Πλατφόρμα Ταξίμ με τους μεσοβέζικους όρους της. Ο Κιλιντζάρογλου δείχνει να έχει περάσει σήμερα σε συμμαχία σε όλη τη γραμμή με τους γκιουλενικούς, και σε μια σιχαμερή ανοχή στο δήθεν λάιτ ισλαμοφασισμό των γκιουλενικών. Έτσι εξηγούνται οι ύμνοι στη στάση του Γκιουλ παρά την υπογραφή από την πλευρά του της ποτοαπαγόρευσης. Μάλιστα είναι εντυπωσιακό ότι ο Κιλιντζάρογλου σε ανύποπτο χρόνο, το Γενάρη του 2012, δήλωσε ότι μπορεί να στηρίξει Γκιουλ έναντι του Ερντογάν στις επερχόμενες προεδρικές - χωρίς να εξηγήσει γιατί δεν κατεβάζει κεμαλικό υποψήφιο. Επίσης υπάρχουν δύο πολύ χαρακτηριστικά στοιχεία μιας γενικά αντιδυτικής και αντικεμαλικής στρατηγικής του Κιλιντζάρογλου. Το ένα είναι ότι έχει ακόμα πιο αντι-Ισραηλινή γραμμή από τον Ερντογάν, όταν οι κεμαλιστές είχαν στρατηγική συμμαχία με το Ισραήλ στη βάση του φιλοδυτικισμού και του αντι-ρωσικού, αντι-ιρανικού και αντισυριακού μετώπου. Το άλλο είναι ότι έχει φιλο-Άσαντ γραμμή κόντρα στον Ερντογάν κομπάζοντας ότι χαρη σε αυτή τη γραμμή η Τουρκία έρχεται πιο κοντά στη Ρωσία, στην Κίνα, και στο Ιράν (Αγκυρα 10/10.2012, www.champress.net/index.php?q=en/Article/view/9066).

Αυτή η κατάληξη της ηγεσίας του βασικού κεμαλικού κόμματος δεν είναι κάτι που θα μπορεί να έχει συμβεί έτσι απλά και αυθόρμητα. Δεν μπορούμε να μην συσχετίσουμε την άνοδο του Κιλιντζάρογλου στην ηγεσία του ΡΑΚ με την εκκαθάριση μέσω σεξουαλικού σκανδάλου του προηγούμενου αρχηγού του ΡΑΚ, του Μπαικάλ που ήταν πολύ μαχητικά και ανυποχώρητα υπέρ του κοσμικού κράτους και της φιλοδυτικής πορείας της Τουρκίας.

Από την ώρα που ο Ερντογάν δεν καταφέρεται ανοιχτά ενάντια στον Γκιουλ αυτός έχει κερδίσει σήμερα τη θέση του μετριοπαθούς συμφιλιοτή του έθνους. Το ίδιο και ο Αρίντς δεν φαίνεται να έχει χάσει τη δύναμη του στο εσωτερικό του ΑΚΠ. Από την άλλη οι έστω άμαζες σημερινές διαδηλώσεις δεν θα κοπάσουν ποτέ εντελώς όσο ο Ερντογάν συμπεριφέρεται έτσι κι αλλιώς με αστυνομική βία και διαρκείς απαγορεύσεις, οπότε αρκετοί κοσμικοί δημοκράτες αν και υπό εχθρική σημαία πάντα θα αντιδρούν. Είναι χαρακτηριστικό ότι δεν τιμωρήθηκε ο αστυνομικός που σκότωσε το νεα-

ρό διαδηλωτή του ΛΡΚ. Κυρίως όμως οι διαδηλώσεις απέναντι στον Ερντογάν ακόμα και αν δεν είναι μαζικές, ακόμα και αν δεν αντιπροσωπεύουν πια τις διαθέσεις των πιο πλατειών μαζών, ακόμα και αν καταφεύγουν στην λούμπεν βία, ακόμα και αν συμμετέχει σε αυτές και η πιο φασιστική εθνικιστική αντιπολίτευση τύπου Μπαχτσελί και ισλαμοφασιστών, αυτές υποστηρίζονται πια με επεμβατικό ιμπεριαλιστικό τρόπο από όλη τη Δύση απειλώντας την κυβέρνηση με πολιτικά, διπλωματικά και οικονομικά μέτρα αποκλεισμού τύπου Ταχρίρ. Το αποτέλεσμα αυτής της υποστήριξης είναι ότι όλο το ΑΚΠ και οι συντηρητικές μάζες που το ακολουθούν και ο ο ίδιος Ερντογάν μετακινούνται προς όλο και πιο φιλορωσικές θέσεις, δηλαδή δουλεύει και εδώ στην εντέλεια η ρώσικη στρατηγική: δυτική σκούπα- ανατολικό φαράσι. Γι αυτό άλλωστε ο Γκιουλ φροντίζει να βρίσκεται στις ΗΠΑ τώρα που χτυπάει τον Ερντογάν. Δεν πάει καιρός που ο Ερντογάν δήλωσε πως εφόσον τον πιέζει η Δύση αυτός θα κινηθεί προς το σύμφωνο της Σαγκάης. Όταν το δυτικό ιμπεριαλιστικό σφυρί χτυπάει με τόσο έντονο τρόπο λίγοι δίνουν σημασία στο ότι και ο Πούτιν χτυπάει την κυβέρνηση Ερντογάν. Γιατί ποτέ η Ρωσία δεν χτυπάει το θύμα της όσο η Δύση.

Δυστυχώς οι λαοί που παλεύουν για δημοκρατία δεν έχουν φτιάξει ακόμα τα πολιτικά τους κόμματα με τα οποία θα μπορούν να αποφεύγουν τις στρατηγικές παγίδες που τους στήνουν οι πιο έμπειροι ιμπεριαλιστές, που μετατρέπουν αυτά ακριβώς τα κινήματα στο αντίθετό τους, δηλαδή σε εργαλεία ανόδου τους στην εξουσία μιας χώρας. Έχουμε και εμείς επίσης να μάθουμε πολλά ακόμα, ιδιαίτερα σε ότι αφορά τη στρατηγική των νέων τσάρων σε άλλες χώρες. Δεν είναι η πρώτη φορά που μας αιφνιδιάζει μια μεγάλη εσωτερική σύγκρουση γιατί δεν έχουμε μελετήσει προηγούμενα σε βάθος την πολιτική κατάσταση μιας χώρας, αλλά την ξέρουμε σε χοντρές γραμμές. Έτσι τώρα δεν ξέραμε για την ύπαρξη μιας στρατηγικής αντίθεσης μέσα στο ισλαμοφασιστικό μπλοκ και ότι ο Ερντογάν εκπροσωπούσε τον πιο «εθνικό» πόλο ανάμεσα στους δύο πόλους αυτής της αντίθεσης. Είναι γεγονός ότι επειδή έχουμε μια γενικά σωστή παγκόσμια στρατηγική ανάλυση οι λαθεμένες μας εκτιμήσεις είναι πολύ λίγες και γρήγορα τις διορθώνουμε. Όμως σε κάθε περίπτωση δεν χρειάζεται να βιαζόμαστε όπως κάναμε στην Ταξίμ.

Όλα για τον αγωγό ΤΑΠ ή γιατί «έφυγε» η Ρωσία από τη ΔΕΠΑ

Γιατί λοιπόν έφυγε η Ρωσία από το διαγωνισμό για ΔΕΠΑ-ΔΕΣΦΑ, αποσύροντας σε μία μέρα και τις δύο εταιρείες της Γκάζπρομ και Σιντέζ, ύστερα από μήνες διαπραγματεύσεων, και ενώ είχαν διαφημίσει το υποτιθέμενο υψηλό τίμημα που θα έδιναν σα δήθεν φίλοι της υπό πτώχευση Ελλάδας; Πως έγινε κι έχασε η Ρωσία, το νέο μεγάλο αφεντικό της χώρας, τη ΔΕΣΦΑ από το φιλοδυτικό Αζερμπαϊτζάν;

Η Ρωσία δεν έχασε τίποτα το ουσιαστικό. Απλά έδωσε τη ΔΕΠΑ και το ΔΕΣΦΑ, (πιθανά μόνο μεσοπρόθεσμα), για να κερδίσει στρατηγικά το μέγιστο: Να καταστρέψει το Nabucco West (Δυτικό Ναμπούκο), δηλαδή την ενεργειακή ανεξαρτησία της Ευρώπης και να επιβάλλει στη θέση του τον ΤΑΡ (Transadriatic Pipeline- αδριατικός αγωγός), έναν αγωγό που περνάει από ελληνικό έδαφος τον οποίο θα μπορεί να ελέγχει μέσω των πρακτόρων της που κυβερνάνε τη χώρα μας, όπως ελέγχει και κάθε αγωγό που περνάει από ρώσικο έδαφος.

Τη Ρωσία δηλαδή την ενδιέφερε όλο αυτόν τον καιρό πάνω απ όλα ένας άλλος διαγωνισμός που βρισκόταν σε εξέλιξη παράλληλα με αυτόν της ΔΕΠΑ-ΔΕΣΦΑ. Αυτός ο διαγωνισμός αφορούσε τον αγωγό που θα μετέφερε το αζέρικο αέριο στην Ευρώπη, στο λεγόμενο νότιο διάδρομο των αγωγών. Την ενδιέφερε συγκεκριμένα να απορριφθεί ο Ναμπούκο Γουέστ που περνάει από τις γενικά δυτικόφιλες χώρες Βουλγαρία, Ρουμανία, την ταλαντευόμενη Ουγγαρία και φτάνει στην Αυστρία και να εγκριθεί ο μοναδικός ανταγωνιστής του, ο ΤΑΠ, που στο μεγαλύτερο μέρος του, μετά το Αζερμπαϊτζάν, τη Γεωργία και την Τουρκία, περνάει από την Ελλάδα, και μέσω της Αλβανίας καταλήγει στην Ιταλία.

Η Ρωσία ήταν τόσο αποφασισμένη να σταματήσει το Ναμπούκο Γουέστ που έχει επιχειρήσει χίλια τερτίπια για να τον εμποδίσει ακόμα και να αγοράσει μεγαλύτερες ποσότητες φυσικού αερίου από το Αζερμπαϊτζάν ώστε να μην υπάρχει αρκετό απόθεμα για να περνάει από το Ναμπούκο! (<http://www.eurodialogue.org/energy-security/Putin-Looks-Sour-Loser-On-Nabucco>). Όταν όλα τα ρώσικα τερτίπια ενάντια στον Ναμπούκο απέτυχαν τότε αυτή προώθησε όσο μπορούσε πιο αθόρυβα έναν δεύτερο αγωγό στον οποίο όχι τυχαία πρωταγωνιστεί η Ελλάδα, τον ΤΑΠ (αδριατικός αγωγός). (Για να επιβάλει τον ΤΑΠ σε μεσαία λύση, η

Ρωσία είχε προηγουμένα προωθήσει σαν ακραία λύση έναν πιο δικό της αγωγό, το Σάουθ Στριμ, που θα μετέφερε ρώσικο αέριο μέσω της Μαύρης Θάλασσας στην Ευρώπη περνώντας από το νότιο διάδρομο). Ο ΤΑΠ έχει σαν πιο μικρός αγωγός επιπλέον πλεονεκτήματα, δηλαδή είναι πιο εύκολη τεχνικά η κατασκευή του και είναι πιο οικονομικός. Το αληθινό και καίριο του μειονέκτημα βέβαια είναι ότι δεν εξασφαλίζει καμιά απολύτως ενεργειακή ανεξαρτησία της Ευρώπης από τη Ρωσία αφού περνάει από την Ελλάδα. Αυτό όμως δεν το ξερει η Ευρώπη, που ανησυχεί ελαφρώς, αλλά δεν πιστεύει κιόλας ότι η Ελλάδα είναι εντελώς διαβρωμένη από τη Ρωσία.

Για να αποδείξει η Ελλάδα την ανεξαρτησία της από τη Ρωσία σκηνοθέτησαν από κοινού την αρχική προσφορά και την αποτυχία της εξαγοράς των ΔΕΠΑ και ΔΕΣΦΑ τη στιγμή ακριβώς που παιζόταν στην Ευρώπη το δίλημμα: Ναμπούκο ή ΤΑΠ. Λίγο δηλαδή πριν κριθεί το δίλημμα, η Ρωσία απέσυρε την προσφορά με έκφραση δυσφορίας προς την Ελλάδα και η Ελλάδα διέρρευσε ότι η ευθύνη της διακοπής ήταν στη Ρωσία. Έτσι φάνηκε να αποτρέπεται ο κίνδυνος ο ΤΑΠ να γίνει ρώσικος μέσω του ρώσικου ελέγχου των ΔΕΠΑ-ΔΕΣΦΑ, ενώ και η ανησυχία για μεγάλη ρώσικη επιρροή στην Ελλάδα κατευνάστηκε. Έτσι και οι δυτικοί άρχισαν να καλοβλέπουν την υπόθεση του φτηνού ΤΑΠ, ενώ το Αζερμπαϊτζάν είναι καταχαρούμενο που η Ελλάδα του έδωσε και ένα μεγάλο δώρο αν προτιμούσε τον ΤΑΡ, που είναι ο έλεγχος του ΔΕΣΦΑ.

Νομίζουμε μάλιστα ότι η ρώσικη προσφορά για τη ΔΕΠΑ θορύβησε την ΕΕ και ειδικά τη Γερμανία ανεξάρτητα από το Ναμπούκο. Δηλαδή, ακόμα και αν προτιμούσαν ο Ναμπούκο από την ΕΕ και το Αζερμπαϊτζάν, μια Ρωσία που θα ελέγχει τα ελληνικά δίκτυα θα δημιουργούσε προβλήματα στον ενεργειακό εφοδιασμό της ΕΕ από τα ισραηλινά, κυπριακά, και τα κοιτά-

σματα της Νότιας Κρήτης. Σε αυτό ακριβώς το σημείο είναι πιθανό οι Ρώσοι να εκβίασαν την Ευρώπη και ιδιαίτερα τη Γερμανία να πάρει ουδέτερη θέση απέναντι στους δύο αγωγούς με αντάλλαγμα να αποχωρήσουν οι Γκάζπρομ-Σίντεζ από το διαγωνισμό της ΔΕΠΑ. Αυτή είναι μια εξήγηση γιατί ξαφνικά η Γερμανία αποχώρησε στα μέσα Απριλίου από το Ναμπούκο Γουέστ πουλώντας το ποσοστό της στην αυστριακή OMV (<http://www.rferl.org/content/nabucco-rwe-sells-omv/24957233.html>). Σημειώνουμε ότι για καιρό η Γερμανία ταλαντευόταν μεταξύ Ναμπούκο Γουέστ και ΤΑΠ. Η αποχώρηση της Γερμανίας ήταν ένα πολύ ισχυρό πλήγμα για το Ναμπούκο Γουέστ, ενώ εμφανίστηκαν μία σειρά ρεπορτάζ ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει πλέον ουδέτερη στάση για τους δύο αγωγούς. Έμειναν να υποστηρίζουν φανατικά το Ναμπούκο Γουέστ η Αυστρία, η Βουλγαρία και η Ρουμανία που όμως έχουν μικρότερο οικονομικό ρόλο και ελάχιστη πολιτική επιρροή. (http://www.upi.com/Business_News/Energy-Resources/2013/06/17/Central-European-presidents-back-Nabucco-West-over-TAR-rival/UPI-60321371441780/).

Μέσα στο Μάη, λίγο πριν την υποβολή της δεσμευτικής προσφοράς της, η Γκάζπρομ εμφάνισε πλήθος προσκόμματα στην ελληνική πλευρά, ζητώντας επίμονα την αλλαγή μίας σειράς όρων του διαγωνισμού όπως το ύψος της εγγυητικής επιστολής που θα έδινε, και η χορήγηση εξασφαλίσεων για τα χρέη των ελληνικών βιομηχανιών. Η Ρωσία τελικά αποχώρησε επειδή δεν δόθηκαν επαρκείς εγγυήσεις από την ελληνική πλευρά όπως είπε επιδεικτικά στην ανακοίνωσή της η Γκάζπρομ, την ώρα που η Ελλάδα της έκανε όλα τα χατίρια με συγκινητική εθνική ομοψυχία. Αξίζει να σημειωθεί εδώ ότι η ελληνική κυβέρνηση είχε προηγουμένα φροντίσει με αλληπάλληλες παρατάσεις του διαγωνισμού για ΔΕΠΑ-ΔΕΣΦΑ να συμπέσει η τελική του φάση με την κρίσιμη στιγμή της επιλογής ενός από τους δύο αγωγούς.

Έτσι ματαιώθηκε ο διαγωνισμός για τη ΔΕΠΑ και έμεινε μόνη της η αζέρινη Socar να διεκδικεί το ΔΕΣΦΑ. Η ελληνική κυβέρνηση συνεργάστηκε μαζί της δίνοντας της το ΔΕΣΦΑ και δίνοντας στο Αζερμπαϊτζάν το κίνητρο που του έλειπε για να γείρει η πλάστιγγα υπέρ του

ΤΑΠ. Δηλαδή, η ανάδειξη της Socar σαν αναδόχου του διαγωνισμού για τον ΔΕΣΦΑ έγινε η ταφόπλακα του Ναμπούκο Γουέστ.

Με αυτές τις μεθοδεύσεις προκρίθηκε τελικά ο ΤΑΠ αντί του Ναμπούκο Γουέστ για την προμήθεια του αζέρικου αερίου στην Ευρώπη. Αυτή ήταν μία τεράστια νίκη για τη Ρωσία που δεν χρειάζεται να έχει ονομαστικούς τίτλους στη ΔΕΠΑ, αφού την ελέγχει μέσω της μονοπωλιακής εξάρτησης που έχει η ΔΕΠΑ από το ρώσικο φυσικό αέριο, ενώ η απώλεια του ΔΕΣΦΑ είναι μικρό τίμημα για τη ματαίωση του Ναμπούκο Γουέστ.

Εννοείται ότι η Ευρώπη ανακουφίστηκε επειδή αποχώρησαν οι Γκάζπρομ-Σίντεζ από το διαγωνισμό. Λες και η Ρωσία χρειαζόταν το διαγωνισμό αυτό για να ελέγξει τη χώρα μας, λες και δεν ελέγχει τις πολιτικές ηγεσίες όλων των κοινοβουλευτικών κομμάτων που για λογαριασμό των ρώσικων συμφερόντων έχουν οδηγήσει τη χώρα σε κατάρρευση μέσω του παραγωγικού σαμποτάζ. Αυτές είναι οι αυταπάτες της Ευρώπης που πιστεύει μέχρι σήμερα ότι η Ελλάδα είναι σε ότι αφορά την πολιτική ηγεσία της μία δυτική ευρωπαϊκή χώρα και δεν βλέπει -και δε νοιάζεται από γνήσια αντιδημοκρατική αδιαφορία- ότι σε όλα τα μεγάλα βαλκανικά θέματα η Ελλάδα πάντα στήριζε και στηρίζει τις ρώσικες θέσεις. Χώρα που δίνει σε ανθρώπους της Ρωσίας τις τράπεζες της (Πειραιώς, Αγροτική), τις βιομηχανίες της (Δωδώνη, ΣΕΚΑΠ), ετοιμάζεται τώρα να τους δώσει το σιδηρόδρομο, και στη σύμμαχο της Κίνα τα λιμάνια της. Την ίδια ώρα που ο Σαμαράς φέρνει τον ΤΑΠ στην Ελλάδα, συναντιέται με την Κόσκο για να της δώσει ολόκληρο το λιμάνι του Πειραιά, και τη Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη.

Στο μεταξύ οι σαμποταριστές που κυβερνάνε τη χώρα θα βρουν χίλιους τρόπους για να υπονομεύσουν τον ελεγχόμενο από αυτούς ΤΑΠ, που θα περνάει από ελληνικό έδαφος.

Ουσιαστικά ο διαγωνισμός ΔΕΠΑ-ΔΕΣΦΑ αποτέλεσε το έδαφος για να στηθεί ένα θέατρο εκβιασμών και εξαπάτησης της Ευρώπης για να υποχωρήσει αυτή από το Ναμπούκο Γουέστ και να υποθηκεύσει ακόμα περισσότερο το ενεργειακό της μέλλον στη Ρωσία με πρωταγωνιστή το δούρειο ίππο της Ρωσίας στην Ευρώπη, τη ρωσόδουλη ελληνική πολιτική ηγεσία.

ΤΟ ΠΑΚΙΣΤΑΝ ΣΤΗ ΜΕΓΓΕΝΗ ΤΟΥ ΡΩΣΟΚΙΝΕΖΙΚΟΥ ΑΞΟΝΑ ΚΑΙ ΤΩΝ ΗΠΑ ΑΝΑΖΗΤΕΙ ΣΤΗΡΙΓΜΑΤΑ ΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟ ΚΟΣΜΟ

συνέχεια από τη σελ. 16

νεώνεται. Προκειμένου να καταλάβει κανείς όμως την επικουρική στάση απέναντι στον άξονα της προβοκατόρικης πολιτικής του διδύμου Ομπάμα-Κλίντον αρκεί να παρατηρήσει ότι ενώ ο αμερικανός γεροϋσιαστής Τζον Κέρι στα μέσα Μαΐου ως επικεφαλής της ειδικής επιτροπής της αμερικανικής Γερουσίας για την εξωτερική πολιτική πέτυχε συμφωνία με το Ισλαμαμπάντ να συνεργάζονται οι ΗΠΑ με το Πακιστάν για κάθε επιχείρησή τους εντός της χώρας και να μην παραβιαστεί ξανά η εδαφική της ακεραιότητα με ενέργειες σαν κι αυτές που οδήγησαν στη δολοφονία του Μπιν Λάντεν, ο Ομπάμα λίγες μέρες αργότερα από την επίτευξη αυτής της συμφωνίας δηλώνει δημόσια ότι θα ξανάκανε παρόμοιες ενέργειες παραβίασης χωρίς να ζητήσει την έγκριση του Πακιστάν και χωρίς καν να το ενημερώσει.

Είναι ανάγκη να ειπωθεί στο σημείο αυτό παρενθετικά ότι η τάση Τζον Κέρι στις ΗΠΑ δεν εκφράζει μια αντισοσιαλισμπεριαλιστική διπλωματία καθώς θέλει να περιορίσει την εξουσία του αντιισλαμοφασιστικού και γενικά εθνο-ανεξαρτησιακού στρατού που το 2008 εμπόδισε τον ισλαμοφασίστα πρόεδρο του ανώτατου ομοσπονδιακού δικαστηρίου Σοντράν να ελέγξει την εξουσία και το στρατό για λογαριασμό του άξονα. Επιδιώκει επιπλέον να αποδυναμώσει οικονομικά το στρατό και σ' αυτό οι Ζαρνταρί-Κλίντον-Κέρι-Ομπάμα συντάσσονται προωθώντας αποκρατικοποιήσεις σε επιχειρηματίες για τους οποίους θα συναινούν και οι ισλαμοφασίστες και αποδυνάμωση της βιομηχανίας του Πακιστάν για τη θέση της σε καθεστώς αυξανόμενης επιρροής από το σοσιαλισμπεριαλισμό και επιπλέον καταληκτικά σε πολιτικές παραχωρήσεις προς τους ισλαμοφασίστες. Το δε πιο ισχυρό τμήμα της αστικής τάξης στο Πακιστάν που όπως και στην Τουρκία είναι οι ανώτατοι στρατιωτικοί και κύρια οι απόστρατοι στρέφουν τώρα πλέον τη στήριξή τους στον πρωθυπουργό Γκιλανί. Εννοούμε ότι ως εθνικιστές αστοί δεν τάσσονται υπέρ της πρόσδεσης της χώρας τους στο άρμα του ιμπεριαλισμού ή σοσιαλισμπεριαλισμού δουλικά αλλά κινούνται ανάμεσα στις υπερδυνάμεις νομίζοντας ότι θα εξισορροπήσουν τη μια με την άλλη. Γι' αυτό και υποστηρίζουν σχετικά και τα ανοίγματα προς τον άξονα.

Η κυβέρνηση Ζαρνταρί αμέσως διατύπωσε αίτημα για μη παραβίαση της εθνικής κυριαρχίας του Πακιστάν προς το νέο ειδικό απεσταλμένο της προεδρίας των ΗΠΑ για το Αφγανιστάν-Πακιστάν Marc Grossman έλαβε την 19-5-11 την απορριπτική απάντηση που έλεγε ότι οι ΗΠΑ θα επεμβαίνουν κατά την κρίση τους μονομερώς και χωρίς προσυνεννόηση με το Ισλαμαμπάντ.

Τι σημαίνει η ωμή παραβίαση της εδαφικής ακεραιότητας του Πακιστάν

Οι προβοκατόρικες δηλώσεις Ομπάμα και Κλίντον αποτελούν τη πλέον α-

ξιοποιήσιμη ευκαιρία από την ρωσόφιλη αντιπολίτευση με το Σαρίφ που είναι ο αρχηγός στην πακιστανική ομοσπονδιακή βουλή της Μουσουλμανικής Λίγκας να ζητούν την παραίτηση του προέδρου Ζαρνταρί και του πρωθυπουργού Γκιλανί. Την ίδια στρατηγική ακολουθεί και ο ως τώρα σταθερά ρωσόφιλος Κάμερον της Βρετανίας που μόνιμα ρίχνει γέφυρες για την ενίσχυση της «ειρηνικής» τάχα ισλαμοφασιστικής γραμμής Σαρίφ προπαγανδίζοντας στο εσωτερικό της χώρας του και διεθνώς ότι το Πακιστάν παίζει διπλό παιχνίδι στον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας και ότι την εξάγει από το έδαφός του, δηλαδή το προβάλλει ως κράτος τρομοκράτη. Μια ακόμη ωμή απόδειξη ότι η δολοφονία Λάντεν στοχεύει στο να πλήξει και να παραδώσει το Πακιστάν κυρίως στον άξονα είναι η δήλωση του εκπροσώπου των Πακιστανών Ταλιμπάν στο πρακτορείο Ρόιτερ ότι στόχος από εδώ και πέρα των βομβιστικών επιθέσεων τις οποίες θα πραγματοποιούν θα είναι κατά κύριο λόγο η ηγεσία του Πακιστάν και ο στρατός- δηλαδή ο σκληρός πυρήνας της εξουσίας- και μετά οι ΗΠΑ. Στην πράξη οι στόχοι που πλήττονται αυτοί τη στιγμή από τις ισλαμοφασιστικές τρομοκρατικές δολιοφθορές είναι πακιστανικοί και όχι τόσο αμερικανικοί. Προς επίρρωση της παραπάνω θέσης αλλά και της επιθετικότητας προς το Πακιστάν από τους ρωσόφιλους που παριστάνουν τους φιλοαμερικάνους είναι η πολύνεκρη επίθεση που δέχτηκε ο πακιστανικός στρατός την 19-7-2011 με 20 όλμους και με πραγματικά πυρά από στρατιώτες μέσα από το Αφγανιστάν σε φυλάκιά του στη βορειοδυτική μεθόριο στην περιοχή Νότιο Βαζιριστάν του Πακιστάν.

Χάρη σ' αυτή την πολιτική το Πακιστάν σπρώχνεται στην αγκαλιά του Ρωσοκινεζικού άξονα και του συμμαχικού τους Ιράν που φιλοξένησε τον πρόεδρο Ζαρνταρί στις 25-6-2011 και συμφώνησε μαζί του όπως και με μια σειρά άλλες χώρες στα πλαίσια αντιτρομοκρατικής συνόδου ότι το Πακιστάν θα συνεργαστεί με το Ιράν στην πάταξη της τρομοκρατίας (!) λέγοντας μάλιστα στους συνέδρους ότι την τρομοκρατία στην Μέση Ανατολή τη δημιούργησε η Δύση. Μια δεύτερη επίσκεψη του Ζαρνταρί στο Ιράν πραγματοποιήθηκε την 17-7-2011 για εμπορικούς λόγους αποδεικνύοντας περίτρανα το μεταξύ τους συγκλισιακό κλίμα που οδήγησε μάλιστα τον Αγιατολάχ Καμενεί να πει στο Ζαρνταρί σε συνάντησή τους ότι πρέπει ο ίδιος να τηρεί τις ισλαμικές αρχές, δηλαδή να συγκυβερνά περισσότερο με τα ισλαμοφασιστικά φιλοαξονικά στοιχεία στη χώρα του καθώς και ότι πρέπει να απαλλαγεί από τους εχθρούς του -Δύση, ΗΠΑ, Εβραίους- για να έχει εθνική ενότητα εντός του Πακιστάν. Αυτό το τελευταίο σημαίνει σε τελική ανάλυση ευθεία συμπάρταξη με την αξονική στρατηγική για να μην υπάρξει τάχα η επαπειλούμενη και εκβιαστική εμφύλια διαμάχη και πιθανός διαμελισμός ή συρρίκνωση της εδαφικής επικράτειας χώρας.

Η διάσπαση της συμμαχίας με τη Σαουδική Αραβία και η

απομόνωση των δύο χωρών

Βασικό μέρος του σχεδίου για να κατασπαραχθεί αμαχητί το Πακιστάν είναι και η διατάραξη των σχέσεών του με τη Σαουδική Αραβία με την υποβοηθητικά λειτουργική μάλιστα δολοφονία του Σαουδάραβα διπλωμάτη και επικεφαλής του προξενείου στο Ισλαμαμπάντ Χασάν Αλ Καχάνι στα μέσα Μαΐου, με ανάληψη ευθύνης από τους Ταλιμπάν του Πακιστάν, οι οποίοι ανέφεραν ότι η ενέργεια συνιστά αντίποινα για τις σφαγές που διαπράττουν αμερικανικά στρατεύματα στα βορειοδυτικά σύνορα εναντίον τους. Άλλος χτυπάει και άλλος την πληρώνει δηλαδή.

Μια πρόσφατη προσέγγιση του επίσημου Πακιστάν και της Σαουδικής Αραβίας (που είναι η μόνη χώρα που καταλαβαίνει τι γίνεται και εφαρμόζει στην περιοχική τριτοκοσμική πολιτική) έχει θορυβήσει τον άξονα. Ένα μήνα περίπου πριν τη δολοφονία Λάντεν ο επικεφαλής της σαουδαραβικής εθνικής ασφάλειας Price Bandar απέστεισε από μέρους του Πακιστάν υπόσχεση υπέρ της Σαουδικής Αραβίας για διπλωματική στήριξη και αποστολή στη χώρα του ακόμη και επιπλέον πακιστανικών στρατευμάτων σε συνδυασμό με πυρηνική προετοιμασία αν χρειαστεί, σε περίπτωση που εκδηλωθεί εξέγερση στο εσωτερικό της χώρας του (τύπου ανοιξιάτικων ισλαμοφασιστικών πραξικοπημάτων), η οποία θα αποτελούσε μέσο πίεσης από μέρους του διδύμου Ομπάμα-Κλίντον με σκοπό να προσεγγίσει η Σαουδική Αραβία τον άξονα Ρωσίας-Κίνας-Ιράν και να δεχτεί παραχωρήσεις υπέρ των εξεγερμένων φιλοαξονικών δυνάμεων που θα υποστηρίζονταν και από τις ΗΠΑ και τη Δύση γενικότερα. Σύμφωνα με τη βρετανική *Guardian* ο πρίγκιπας Τουρκί Αλ Φαιζάλ, πρώην αρχηγός των σαουδαραβικών μουσικών υπηρεσιών και πρεσβευτής της Σαουδικής Αραβίας σε Λονδίνο και Ουάσινγκτον, διμήνυσε προειδοποιητικά στα τέλη του περασμένου Ιουνίου προς αξιωματούχους του ΝΑΤΟ σε συνάντηση μαζί τους σε βρετανική αεροπορική βάση ότι το Ιράν δεν πρέπει να ενισχύσει τη θέση του στη Μέση Ανατολή και κυρίως να αποκτήσει πυρηνικά όπλα κάτι που θα ήταν καταστροφικό. Σε αντίθετη περίπτωση και εφόσον οι ΗΠΑ όπως πράττουν είναι ανεκτικοί απέναντί του τότε η χώρα του θα αναπτύξει και αυτή πυρηνικά όπλα. Όλα τα παραπάνω επιβεβαιώνουν τη διπλωματική προς το παρόν οξυδέρκεια του Ριάντ και τη γενικά αντιυπερδυναμική του εξωτερική πολιτική παρά την καθυστερημένη και δικτατορική παπαδιστική εξουσία στο εσωτερικό του. Δεν είναι μάλιστα διόλου παράξενο ότι συγκεκριμένα τον Μουμπάρακ, παρείχε άσυλο στον έκπτωτο Μπεν Άλι, υποστηρίζει τον πρόεδρο Σάλεχ της Υεμένης απέναντι στους ισλαμοφασίστες και υποστήριξε από τον προηγούμενο Μάρτιο το εμιράτο του Μπαχρέιν απέναντι στους ίδιους ομοίως φιλοαξονικούς σίτες που κάνουν εθνοδιαμελιστική ιρανόφιλη πολιτική. Επίσης χτυπούσε και χτυπά την φιλοσοσιαλισμπεριαλιστική και ισλαμοφασιστική αλλαγή στο μεσανατολικό και μεσογειακό τόξο. Αυτή τη στιγμή ενισχύει το οπλοστάσιό της μάλιστα με το να κα-

ταφέρει αυτό που δεν κατάφερε εδώ και τριάντα χρόνια. Να επιτύχει στις αρχές του μήνα συμφωνία με τη Γερμανία για την αγορά 200 τανκς Leopard 2 η οποία χτυπιέται από τις ρωσόφιλες φιλοαξονικές τάσεις των σοσιαλδημοκρατών (SPD) και των πρασίνων που θέλουν την ακύρωσή της. Τη διπλωματία αυτή προσπαθεί ψευτοκεντρικά και δήθεν συμφιλιωτικά να κάμψει ο ισλαμοφασίστας-ψευτοειρηνοποιός Νταβούτογλου της Τουρκίας που πραγματοποίησε κύκλο επαφών σε ταξίδια του προσφάτως σε Σαουδική Αραβία, Μπαχρέιν και Ιράν. Στο Μπαχρέιν ιδιαίτερα έκανε νύξεις προς τον ομόλογό του υπουργό εξωτερικών Αχμάντ Αλ Χαλίφα για την προστασία που δέχεται η χώρα από το Ριάντ με αφορμή και τη στρατιωτική στήριξη του περασμένου Μάρτη εξειδικεύοντας ότι δεν πρέπει η Σαουδική Αραβία να εισβάλλει σε μια ξένη χώρα και να επεμβαίνει και να το δέχεται αυτό το Μπαχρέιν. Έχουμε ξαναγράψει ότι η κάθοδος της Ρωσίας στις θερμές θάλασσες του Ινδικού με στρατό εδράζεται στον έλεγχο του Πακιστάν αλλά και του Αφγανιστάν. Για την ολοκλήρωση όμως του ελέγχου των εμπορικών θαλάσσιων διαύλων από ανατολή προς Δύση και για να υπάρχει ακώλυτη εμπορική ναυσιπλοΐα είναι απαραίτητος και ο έλεγχος του στενού Υεμένης-αφρικανικού κέρατος (Σομαλία) και Σουέζ (Αίγυπτος) δηλαδή όλων εκείνων των σημείων όπου στις χώρες που τα προσεγγίζουν γεωγραφικά εκδηλώνονται τα ισλαμοφασιστικά πραξικοπήματα και πειρατείες εκβιασμού για αναδιανομή των περιοχών αυτών υπέρ του άξονα με βάση τον αλλαγμένο συσχετισμό δύναμης διεθνώς έπειτα από την οικονομική κρίση και αποδυνάμωση των βασικότερων και ισχυρότερων μονοπωλίων που ελέγχουν και καθορίζουν την κρατική πολιτική των ΗΠΑ και της Δύσης ευρύτερα.

Ο κινεζικός δούρειος ίππος παίρνει τη λεία του

Η Κίνα απολαμβάνει ήδη στο Πακιστάν τους καρπούς της αμερικανικής προκλητικότητας και εντασιακής στρατηγικής και προσεγγίζει τον Πακιστανό πρωθυπουργό Γκιλανί τον οποίο καλεί σε επίσκεψη στο Πεκίνο και υπογράφει μαζί του συμφωνίες που ενισχύουν τις επενδυτικές και τραπεζικές της διεισδύσεις στο Πακιστάν και εντείνουν τη στρατιωτική συνεργασία μεταξύ των δύο χωρών παραδίδοντάς του δωρεάν τελευταίου τύπου κινεζικά μαχητικά αεροσκάφη. **Το πρώτο δεκαήμερο του Μαΐου επίσης εγκαινιάζεται ο πυρηνικός σταθμός στην περιοχή Τσάσμα στην κεντρική επαρχία Παντζάμπ που κατασκευάστηκε με κινεζική οικονομική και τεχνική βοήθεια.** Η Κίνα ενισχυμένη από αυτές τις τελευταίες συμφωνίες και την πιο πριν από αυτές πυρηνική συνεργασία ζητά επίσημα από τις ΗΠΑ να σεβαστούν την εδαφική ακεραιότητα του Πακιστάν δια του εκπροσώπου τύπου του κινεζικού υπουργείου εξωτερικών Jiang Yu την 19-5-2011 και διαρρέει στους Times της Ινδίας ότι η ίδια διαθέτει 66 διηπειρωτικούς πυραύλους και συζητά μυστικά ότι σκέφτεται και μπορεί αν χρειαστεί να πλήξει το έδαφος των ΗΠΑ ανά πάσα στιγμή, καθώς επίσης ότι θε-

ΤΟ ΠΑΚΙΣΤΑΝ ΑΝΑΖΗΤΕΙ ΣΤΗΡΙΓΜΑΤΑ ΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟ ΚΟΣΜΟ

ωρεί πως επίθεση των ΗΠΑ εναντίον του Πακιστάν συνιστά επίθεση εναντίον της ίδιας της Κίνας. Στους ίδιους τόνους διεξήχθη το πρώτο δεκαήμερο του Μαΐου, λίγες μέρες δηλαδή νωρίτερα, ο αμερικανοκινεζικός διάλογος στην Ουάσιγκτον για θέματα υψηλής στρατηγικής των δυο χωρών, οικονομικά και στρατιωτικά κατά κύριο λόγο. Η ισλαμοφασιστική και φιλοαξονική αντιπολίτευση στο ομοσπονδιακό πακιστανικό κοινοβούλιο είχε δηλώσει με ψήφισμά της πριν την επίσκεψη Γκιλάνι στην Κίνα ότι ο στρατός και το έθνος θα αντεπιτεθούν κατάλληλα για την υπεράσπιση της πατρίδας απέναντι σε μια φανερή ή μυστική επίθεση εναντίον του πυρηνικού τους οπλοστασίου. Αυτό επειδή ο Ομπάμα έχει διακηρύξει φανερά και για άλλη μια φορά προβοκατόρικα ότι στοχεύει, χωρίς προηγούμενη άδεια και ενημέρωση της πακιστανικής κυβέρνησης να κατασχέσει και να καταστρέψει το κινητό πυρηνικό οπλοστάσιο του Πακιστάν σε περίπτωση που αυτό πιθανολογείται έστω να κινδυνεύσει να πέσει στα χέρια της Αλ Κάιντα. Η Αλ Κάιντα όμως δημιουργεί ήδη τις προϋποθέσεις για να μπει σε εφαρμογή αυτό το σχέδιο με τις πολύνεκρες και συνεχείς βομβιστικές επιθέσεις στο εσωτερικό του Πακιστάν.

Γιατί αμέσως μετά τη δολοφονία του Μπιν Λάντεν πραγματοποιήθηκαν άφθονες βομβιστικές επιθέσεις στο Πακιστάν με νεκρούς πολλούς αμάχους και στρατιωτικούς έτσι ώστε να προκύψει πραγματικό πρόβλημα εσωτερι-

κής τρομοκρατίας την οποία δήθεν δεν μπορεί να ελέγξει η κυβέρνηση και άρα πρέπει να αναλάβει σοβαρές πρωτοβουλίες τύπου αντιτρομοκρατικής προσέγγισης με το Ιράν. Αυτό γιατί απ' τη μία οι βομβιστές-δολοφθορείς επικαλούνται ότι ο λόγος των επιθέσεων είναι οι αμερικανικές επιχειρήσεις και η υποτακτικότητα του στρατού προς τις επιταγές των ΗΠΑ με την αύξησή τους το τελευταίο μετά Λάντεν χρονικό διάστημα. Απ' την άλλη όμως αφού η ισλαμοφασιστική αντιπολίτευση καλλιεργεί τον αντιαμερικανισμό με προμετωπίδα τις επεμβάσεις των ΗΠΑ η μόνη αντιτρομοκρατική λύση που προτείνει είναι το Ιράν και όχι οι ΗΠΑ που τροφοδοτούν τον εξτρεμισμό όπως ισχυρίζεται και καταληκτικά δεν είναι δυνατόν κανείς να απευθύνεται εκεί πλέον για την επίλυση του προβλήματος της εσωτερικής ασφάλειας.

Ο πραγματικός λόγος της μέχρι τώρα διστακτικότητας και η ιστορροπία στη σύγκρουση με την Ινδία

Η απροθυμία του Πακιστάν μέχρι τώρα να συνεχίσει τις εκκαθαριστικές επιχειρήσεις που αυτή τη στιγμή έχει εξαπολύσει στα βορειοδυτικά σύνορα οφείλεται στο ότι θα πρέπει να εγκαταστήσει στην περιοχή στρατιωτικές δυνάμεις που θα συναντούσαν την αντίδραση των τοπικών φυλάρχων που ζητούν αυξημένες εξουσίες και αυτό θα τους έσπρωχνε μόνιμα στα δίχτυα της

Αλ Κάιντα και μαζί στους πακιστανούς ισλαμοφασίστες Ταλιμπάν συμμάχους της. Ένας σημαντικότερος λόγος όμως που ο στρατός δεν επιθυμούσε μέχρι τώρα και μετά από πίεση υπέκυψε να χτυπήσει τους Ταλιμπάν και την Αλ Κάιντα είναι ότι θεωρεί κύριο εχθρό και μεγαλύτερο πολεμικό μέτωπο την Ινδία στη διαμάχη του μαζί της για το Κασμίρ. Δεν επιθυμεί να στρέψει στρατηγικά το πολεμικό μέτωπο στα πακιστανοαφγανικά σύνορα, και η τωρινή επέμβαση των ΗΠΑ που το απαιτεί φουντώνει το σοβινισμό στο εσωτερικό του Πακιστάν αφού αυτός υποψιάζεται στήριξη των Κλίντον-Ομπάμα στις ινδικές διεκδικήσεις πάνω στο Κασμίρ και αντιπερισπασμό των δυνάμεων σε λάθος σημείο. Για να φέρει σε ακόμα δυσκολη θέση το Πακιστάν και να το εκθέσει στις ΗΠΑ η Ινδία διεξήγε πρόσφατα μεγάλης κλίμακας άσκηση προσομοίωσης επίθεσης ενάντια στο Πακιστάν στο βόρειο Ρατζαστάν από το ειδικά εκπαιδευμένο για το σκοπό αυτό Β Σώμα Στρατού. Το Πακιστάν τώρα επειδή δε θέλει να έχει πολλά ανοιχτά μέτωπα προσπαθεί τουλάχιστον τακτικά να κλείσει το μέτωπο με την Ινδία. Σε εφαρμογή αυτής της τακτικής την 27-7-2011 οι υπουργοί εξωτερικών του Πακιστάν και της Ινδίας Χίνα Ραμπανί Χαρ και Κρίσνα αντίστοιχα αναγνώρισαν σε διμερή συνάντησή τους δημόσια ότι οι σχέσεις τους πρέπει να εξομαλυνθούν με το να επιλύσουν δραστικά αν όχι οριστικά και ολοκληρωτικά το ζήτημα του Κασμίρ που α-

ποτελεί παράγοντα της μεταξύ τους απομάκρυνσης και να ενισχύσουν την μεταξύ των συνόρων τους ελεύθερη κυκλοφορία εμπορευμάτων και προσώπων με το να μειώσουν τα σχετικά εμπόδια. Μια ακόμη ένδειξη ότι υπάρχει πρόθεση σύγκλισης μεταξύ Πακιστάν-Ινδίας είναι ότι μετά την πολύνεκρη τριπλή βομβιστική επίθεση στις 14-7-2011 που στόχο είχε να υποδείξει πάλι το Πακιστάν ως επιτιθέμενο τρομοκράτη εξτρεμιστή απέναντι στην Ινδία και να ματαιώσει την πρόσφατη προσέγγιση των δύο κρατών, ο υπουργός εσωτερικών της Ινδίας δεν κατέδειξε ως ύποπτη μια οργάνωση που υποστηρίζει δήθεν το Πακιστάν για να μη δηλητηριαστεί το φιλοπρόοδο κλίμα. Σε αντίθεση αυτής της τοποθέτησης καθίσταται επιβεβλημένο να υπενθυμίσουμε ότι μια ανάλογη προσέγγιση το 2010 είχε διακοπεί έπειτα από τις διαλυτικές για τις καλές σχέσεις των δύο χωρών τρομοκρατικές επιθέσεις στην Βομβάη που είχαν ως αποτέλεσμα να κατονομαστεί συκοφαντικά το Πακιστάν ότι η οργάνωση Λασκάρ Ε Τάιμπα, που τη διενήργησε, υποστηριζόταν από αυτό.

Αν η Ινδία και το Πακιστάν καταφέρουν να τα βρουν έστω για λίγα χρόνια Η Ρωσία η Κίνα και ιδιαίτερα οι προβοκατόρες αμερικανικοί φίλοι τους Ομπάμα και Κλίντον θα έρθουν σε πολύ δύσκολη θέση. Χωρίς ένα αποτελεσματικό διαίρει και βασίλευε, ιδιαίτερα στον τρίτο κόσμο οι σοσιαλφασίστες δεν θα μπορούσαν να κάνουν ούτε ένα βήμα.

“ΧΟΡΕΥΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΛΥΚΟΥΣ”

Η ΟΑΚΚΕ ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΕΡΤ ΚΟΝΤΡΑ ΣΤΟ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟ

συνέχεια από τη σελ. 9

φίμωση της ΕΡΤ. Αυτή την απόφαση, πιασμένοι από ένα εσκεμμένα διαφορούμενο δευτερεύον σημείο της, η ΠΟΣΠΕΡΤ και ο ΣΥΡΙΖΑ την ερμήνευσαν σα νίκη των εργαζομένων. Αυτό αποπροσανατόλισε και καθησύχασε και τους εργαζόμενους και το χειρότερο απονεύρωσε τη διεθνή συμπαραστάση γιατί έδειχνε σαν ο αγώνας να έβαινε προς τη νίκη. Αρχικά είδαμε την πολύ καλή ανακοίνωση του συντονιστικού των δημοσιογράφων που δημιουργήθηκε εκείνες τις ώρες η οποία καταδίκαζε την απόφαση του ΣΤΕ κόντρα στη γραμμή της ΠΟΣΠΕΡΤ. Μετά από αυτήν την απάτη άρχισε ταυτόχρονα το άδειασμα του χώρου από τους στρατούς συμπαραστάσης, ενώ άρχισαν οι ανοιχτές συζητήσεις με τα μικρόφωνα να τα ελέγχουν οι άνθρωποι των «κινήματων» των ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΜΕ χωρίς να δίνεται χρόνος για τοποθετήσεις στους παριστάμενους, παρά μόνο για ερωτήσεις. Λίγες μέρες μετά το ίδιο συντονιστικό των δημοσιογράφων εμφανίστηκε με νέα γραμμή, που στην ουσία της αποδέχεται την αναδιάρθρωση εν λειτουργία, δηλαδή τι απολύσεις από την κυβέρνηση των πραξικοπηματιών χωρίς να βάζει τον πιο βασικό πολιτικό όρο

ενός αγώνα φημιωμένων και απολυμένων δημοσιογράφων που είναι η επαναφορά χωρίς όρους του σήματος και όλων ανεξαιρέτα των απολυμένων στη δουλειά τους.

Στο μεταξύ όσο περνάνε οι μέρες η γραμμή του ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΜΕ περνάει στα μικρόφωνα που ακούγονται από το κτίριο και η ΠΟΣΠΕΡΤ βγαίνει όλο και πιο μπροστά σαν οργανωτής των πάντων. Η πρόθεσή τους είναι να κάνουν την ΕΡΤ κέντρο του σοσιαλφασιστικού αντι-ευρωπαϊκού μετώπου. Δηλαδή να καλούν εκεί όλα τα εργοστάσια που βοήθησαν οι κνίτες και οι συριζαίοι να κλείσουν, φωνάζοντας ότι δεν φταίει η κυβέρνηση του σαμποτάζ, δηλαδή του πιο ακριβού φυσικού αερίου, πετρελαίου και ηλεκτρικού και φορολογίας στον κόσμο, του πιο στραγγαλισμένου τραπεζικού δανεισμού, της απόλυτης καταστροφής της εσωτερικής ζήτησης και των πιο διαλυμένων εξαγωγικών οργανισμών, αλλά φταίνει οι ίδιοι οι χρεωκοπημένοι βιομήχανοι καπιταλιστές, και ότι ο καλύτερος τρόπος να κερδίσουν οι εργάτες το δίκιο τους είναι να μην δεχτούν καμιά απόλυση και να απεργούν μέχρι θανάτου χωρίς να νοιάζονται να τσακίσουν το σαμποτάζ. Θέλουν χαρακτηριστικά να κάνουν την ΕΡΤ μετερίζι

των σαμποταριστών και τραμπούκων της Ιερισσού.

Δεν είναι η πρώτη φορά που οι σοσιαλφασίστες μετατρέπουν τους καταραμένους που υποτίθεται θέλουν να βοηθήσουν στα πρώτα τους θύματα. Και δεν μπορούμε να αποκλείσουμε ότι θα πετύχουν να κάνουν το ίδιο με τους 2.500 φημιωμένους και σφαγιασμένους της ΕΡΤ. Εμείς με όλες μας τις δυνάμεις θα προσπαθήσουμε αυτό να το εμποδίσουμε δια φωτίζοντας τους εργαζόμενους της ΕΡΤ και όλο το λαό. Είναι ένας δύσκολος δρόμος αλλά υποχρεωτικός. Αυτοί και τα αφεντικά τους πάνε να μετατρέψουν την ΕΡΤ σε κέντρο της πολιτικής αντίδρασης, όπως έχουν μάθει τόσο καλά να κάνουν εδώ και 60 χρόνια σε όλα τα επαναστατικά και δημοκρατικά κόμματα και κινήματα της γης. Δεν μπορούν όμως μέσα στην ΕΡΤ να σβήσουν με τα κούφια στερεότυπά τους τη φλόγα του δίκιου, της δημοκρατίας και της ανάπτυξης και αυτή μοιραία θα αντιπαλεύει ένα τέτοιο

θανάσιμο εναγκαλισμό και μια τέτοια προβοκάτσια. Αναγκαστικά η ΕΡΤ θα είναι και ένα κέντρο διαφωτισμού, όσο και να το σκεπάζουν με τα ψέμματα και τις παράτες τους. Άλλωστε και η μεγάλη δημοκρατική μάζα δεν δέχεται εύκολα την κούφια και τυχοδιωκτική φρασεολογία της ψευτοαριστεράς στα εργασιακά ζητήματα. Αυτή έχει κλείσει πολλές επιχειρήσεις για να τους εμπιστευτούν τόσο πολύ 2.500 αρκετά ενήμεροι άνθρωποι.

Ο αγώνας θα είναι μακρύς γιατί κατά τη γνώμη μας κρίνονται πάρα πολλά σ' αυτόν. Γι αυτό καλούμε κάθε δημοκρατικό άνθρωπο να σταθεί στο πλευρό των εργαζομένων στην ΕΡΤ παλεύοντας τη δημοκρατική, αναπτυξιακή και πραγματικά ταξική γραμμή διεξόδου και νίκης γι αυτούς, γραμμή που σήμερα με συνεπή και ολοκληρωμένο τρόπο προωθεί η ΟΑΚΚΕ.

Αθήνα 27/6/2013

Θυμίζουμε στους αναγνώστες μας ότι η Νέα Ανατολή κυκλοφορεί πανελλαδικά και μπορούν να την αναζητήσουν στα κεντρικά πρακτορεία σε όλη τη χώρα

ΤΟ ΠΑΚΙΣΤΑΝ ΣΤΗ ΜΕΓΓΕΝΗ ΤΟΥ ΡΩΣΟΚΙΝΕΖΙΚΟΥ ΑΞΟΝΑ ΚΑΙ ΤΩΝ ΗΠΑ ΑΝΑΖΗΤΕΙ ΣΤΗΡΙΓΜΑΤΑ ΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟ ΚΟΣΜΟ

Η πολυδιαφημισμένη από τις αρχές του προηγούμενου Μάη εξόντωση του αρχηγού της Αλ Κάιντα και κατά συνέπεια η επικοινωνιακή του απενεργοποίηση λίγη σημασία έχουν από τη στιγμή που η οργάνωσή του συνεχίζει να δρα προβοκατόρικα και χωρίς αυτόν. Το μόνο πράγμα πάντως που είναι σίγουρο μετά από αυτή την εξέλιξη, είναι ότι καταδεικνύεται τώρα το Πακιστάν από τις ΗΠΑ των ρωσόφιλων Ομπάμα-Κλίντον ως ένα κράτος που υποθάλλει την τρομοκρατία, αφού θεωρείται από αυτές ότι δεν είναι ικανό να την αντιμετωπίσει και μάλιστα ότι δεν θέλει να το κάνει. Από την άλλη οι ΗΠΑ εμφανίζονται και δίκαια στο εσωτερικό του Πακιστάν ως στυγνοί παραβιαστές της εδαφικής ακεραιότητας της χώρας συσπειρώνοντας και γιγαντώνοντας το φιλο-ρωσοκινεζικό στρατόπεδο.

Αν το Πακιστάν περάσει ως φιλικό στην Αλ Κάιντα, όπως θέλουν οι Ομπάμα-Κλίντον τότε θα δικαιολογηθεί η όποια επέμβαση στα εσωτερικά του και όταν εκείνο αντιδράσει σε αυτού του είδους την επιχείρηση η αποσταθεροποίησή του θα λάβει τη μορφή κυρώσεων και μιας σειράς εκβιαστικών ενεργειών από τις ΗΠΑ και τη Δύση γενικότερα. Ήδη σαν μια μορφή οικονομικών κυρώσεων έχει περιοριστεί η χρηματοδοτική υποστήριξη του στρατού του Πακιστάν κατά το 1/3 από τις τακτικές εισροές για την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας. Δεν είναι τόσο ότι αυτά τα χρήματα θα έσωζαν το Πακιστάν αλλά έχουν ενταθεί οι επιθέσεις από τους ισλαμοφασίστες του Πακιστάν και το μέτρο αυτό επικουρικά με την περικοπή της χρηματοδότησης από την Κλίντον για την εγκατάσταση μόνιμης στρατιωτικής συνοριοφυλακής 100.000 ανδρών στα βορειοδυτικά της χώρας -όπως είχε προγραμματιστεί- χτυπάει αμυντικά το Πακιστάν και ευνοεί την αποσταθεροποίησή του.

Για να φανεί ως τρομοκρατικό κράτος το Πακιστάν οι ΗΠΑ δεν αρκέστηκαν να το κατηγορήσουν ότι έκρυβε τον αρχηγό της Αλ Κάιντα αλλά ισχυρίζονται ότι κρύβει και συγκεκριμένα στην πόλη Κουέτα του Πακιστάν τον πλέον καταζητούμενο ηγέτη της πιο πατριωτικής αντιυπερδυναμικής τάσης των Ταλιμπάν -επικηρυγμένο με 10 εκατομμύρια δολάρια- τον Μουλά Ομάρ τη στιγμή που το Ισλαμαμπάντ και οι Ταλιμπάν αρνούνται κάτι τέτοιο λέγοντας ότι αυτός βρίσκεται στο Αφγανιστάν. Οι επιλεκτικές πάντα υπέρ της ρώσικης διπλωματίας διαρροές του Wikileaks αποδεικνύουν ποιόν εξυπηρετούν μέρα με τη μέρα, κομμάτι με το κομμάτι. Την 25-7-11 πιο ειδικά δημοσιεύτηκαν από το Wikileaks 92.000 απόρρητα έγγραφα, τα οποία αφορούν στο χρονικό διάστημα από 2004-2009 και δείχνουν συνεργασία πακιστανικών μυστικών υπηρεσιών (ISI) και των Ταλιμπάν. (Την 26-7-2011 δημοσιεύτηκαν στους *New Yorks Times*, στον *Guardian* και στο περιοδικό *Der Spiegel*). Αυτά τα δημοσιεύματα δικαιολογούν τη διακοπή της χρηματοδότησης προς το Πακιστάν αναφέροντας ότι εκείνο παίρνει τα χρήματα, δηλώνει σύμμαχος των ΗΠΑ στην αντιτρομοκρατία και παράλληλα όμως συνεργάζεται κατά περίπτωση με τους Ταλιμπάν και την Αλ Κάιντα οργανώνοντας μάλιστα τις επιθέσεις τους γενικότερα και πιο πολύ εναντίον των αμερικανών στο Αφγανιστάν και με τους οποίους σχεδιάζει από κοινού και εναρμονισμένα τη στρατηγική του.

Στη συνέχεια τα δημοσιεύματα αναφέρονται στο επιχειρησιακό τμήμα -S wind- των πακιστανικών μυστικών υπηρεσιών, που είναι αρμόδιο για τις εξωτερικές ε-

πιχειρήσεις του Πακιστάν εναντίον της Ινδίας και του Αφγανιστάν και μάλιστα στον αρχηγό του την περίοδο 1987-1989 Χαμίντ Γκιούλ τον οποίο κατονομάζει ως αυτόν που εγκαινίασε την από εκείνη την περίοδο συνεργασία ISI και Ταλιμπάν-Αλ Κάιντα. Το Ισλαμαμπάντ χαρακτήρισε αβάσιμα τα έγγραφα, αλλά απ' την άλλη η κλιτονική διπλωματία δεν τα χαρακτηρίζει ως τέτοια αλλά τα εξετάζει σοβαρά. Αυτό, που ζητά μεταξύ άλλων, άμεσα από το Πακιστάν είναι ονόματα πακιστανών πρακτόρων που είχαν επαφές με τον Λάντεν και ιδιαίτερα της -S Wind- και μάλιστα από την περίοδο της έναρξης της σοσιαλιστικής ρωσικής κατοχής στο Αφγανιστάν μέχρι και σήμερα όπου κανείς δεν μπορούσε να ξέρει τι θα γινόταν ο κάθε Λάντεν. Ζητούν μέσω αυτού του εισοδισμού να λάβουν περισσότερες πληροφορίες και για τη Σαουδική Αραβία σήμερα και να την αποσταθεροποιήσουν και να την απομονώσουν πιο περιτεχνα σε ένα προσεχές χρονικό διάστημα.

Η επιχείρηση αποσταθεροποίησης του Πακιστάν και η για το σκοπό αυτό συνεχής προβοκάτσια έχει ξεκινήσει πολύ πιο δυναμικά από την πτώση του προέδρου του Περβέζ Μουσάραφ και μετά. Από τότε που ο έκπτωτος πρόεδρος κατέφυγε για την ασφάλειά του στη Βρετανία, στο κόμμα της δολοφονηθείσας Μπεναζίρ Μπούτο, στο Λαϊκό Κόμμα Πακιστάν, υπήρξαν φωνές που ανεπίσημα τον κατηγορήσαν ως ύποπτο για τη δολοφονία λόγω του ότι ήταν πρόεδρος και ταυτόχρονα αρχηγός του στρατού και των μυστικών υπηρεσιών και η Μπούτο είχε κατονομάσει τις μυστικές υπηρεσίες ως επίβουλες της ζωής της. Ζήτησαν την έκδοσή του Μουσάραφ στο Πακιστάν για να ανακριθεί κατά την έρευνα της υπόθεσης και έμμεσα κατηγορήθηκε από την ισλαμοφασιστική αντιπολίτευση η Δύση σαν υπεύθυνη και εμπλεκόμενη αφού αυτή μεταξύ άλλων λόγων παρέχει τώρα άσυλο στον υποτιθέμενο και φυγόδικο ενορχη-

στρωτή ή απλά ύποπτο στην καλύτερη των περιπτώσεων, της δολοφονίας. Από την πρώτη στιγμή καλλιεργήθηκε η εκδοχή της Δύσης ως δημιουργού της τρομοκρατίας όπως θα εξηγήσουμε παρακάτω, άποψη που προπαγανδίζει ο άξονας για να δρέψει τους καρπούς της έντασης μέσα στο Πακιστάν και να το διχάσει, έτσι ώστε αποδυναμωμένο να το προσαρτήσει στην αξονική συμμαχία αφού όπως είναι φυσικό πρέπει πρώτα να το αποκολλήσει από την παλιά του συμμαχία, από -τους εχθρούς- του.

Αμέσως μετά την εξόντωση του Λάντεν που έγινε με τρόπο που ποδοπάτησε την κρατική κυριαρχία του Πακιστάν η Χίλαρι Κλίντον πραγματοποίησε ταξίδι α-στραπή στο Πακιστάν και ζήτησε περισσότερη συνεργασία από αυτό στον πόλεμο εναντίον της Αλ Κάιντα και των Αφγανών Ταλιμπάν. Ενώ όμως το Πακιστάν τα τελευταία δέκα χρόνια δίνει τη μεγαλύτερη μάχη που έχει δώσει οποιαδήποτε άλλη μουσουλμανική χώρα ενάντια στην ισλαμοφασιστική τρομοκρατία και ποτέ δεν αρνήθηκε βοήθεια σε αυτό α-

κών μυστικών υπηρεσιών και επιπρόσθετα στενάζει στρατιωτική σχολή και στρατόπεδα. Ο Λάντεν δηλαδή εμφανίστηκε να ζει μαζί με το σκληρό πυρήνα της πακιστανικής εξουσίας άρα, υποτίθεται, και με την κάλυψη αυτής της εξουσίας. Αυτή η ιστορία δείχνει να επιβεβαιώνει τη μαρτυρία του δηλητηριασμένου από τη Κα Γκε Μπε Λιτβινένκο ότι ο πράκτορας της Ρωσίας στην Αλ Κάιντα ήταν ο υπαρχηγός της Ζαουάχρι που πήρε τώρα την εξουσία σαν διάδοχος του Λάντεν.

Ο αμερικανός ναύαρχος Μάικ Μιούλεν (επικεφαλής του επιτελείου των ενόπλων δυνάμεων στις ΗΠΑ) προς άρση κάθε αμφιλογίας δήλωσε ξεκάθαρα πολύ καιρό πριν τα γεγονότα στο Αμπαταμπάντ ότι οι πακιστανικές μυστικές υπηρεσίες στηρίζουν το δίκτυο Χακανί των υπεραντιδραστικών ισλαμοφασιστών πακιστανών Ταλιμπάν (που δεν έχουν καθόλου καλές σχέσεις με τους αφγανούς ταλιμπάν υπό τον εθνοανεξαρτησιακό Ομάρ) που όντως συνεργάζεται με την Αλ Κάιντα και δολοφονεί αμερικανούς στο Αφγανιστάν. Αμέσως ήρθαν στα τέλη Απριλίου δημοσιεύσεις στο διεθνή τύπο του Wikileaks να τον επιβεβαιώσουν. Τα δημοσιεύματα αυτά ανέφεραν ότι η ISI -πακιστανικές μυστικές υπηρεσίες- υπάρχει καταγεγραμμένη στις ΗΠΑ σε έναν κατάλογο του Στέιτ Ντιπάρτμεντ ως οργάνωση που στηρίζει την τρομοκρατία ή είναι τρομοκρατική, μεταξύ 70 άλλων οργανώσεων. Ο αρχηγός του στρατού στον οποίο υπάγεται η ISI, Καγιανί έχει μειώσει την παροχή πληροφοριών προς τη CIA και μάλιστα προσπαθεί τώρα να εξαρθρώσει μέρος του δικτύου της στο Πακιστάν απομακρύνει βρετανούς στρατιωτικούς συμβούλους και μειώνει τους αμερικανούς στρατιωτικούς εκπαιδευτές αρχικά σε 50 από 120 που ήταν μέχρι πρότινος και μέχρι αυτή τη στιγμή έχει απελάσει συνολικά περίπου 100 από αυτούς. Η Wikileaks όμως για άλλη μια φορά αποδεικνύοντας ότι λειτουργεί ως υπομόχλιο της σοσιαλιστικής αξονικής διπλωματίας, δυσφημεί τον Καγιανί και τον παρουσιάζει απέναντι στους σοβινιστές του στρατού ως αμερικανοκίνητο πράκτορα, και πιο συγκεκριμένα ότι ζητούσε από τις ΗΠΑ περισσότερες επεμβάσεις στα εσωτερικά της χώρας με αύξηση των επιθέσεων από μη επανδρωμένα αεροσκάφη της CIA και όχι μείωση των επεμβάσεων όπως ισχυρίζεται αυτός επίσημα καθώς και ότι ζητούσε εμβάθυνση στη συνεργασία για ανταλλαγή πληροφοριών. Για να τεκμηριώσει την άποψη αυτή αναφέρεται σε απόρρητα διπλωματικά έγγραφα από πρεσβείες των ΗΠΑ. Μετά την παράταση όμως της θητείας του Καγιανί το τελευταίο διάστημα για άλλα τρία χρόνια ο άξονας έβγαλε τα 92.000 -απόρρητα- έγγραφα (που αναφέραμε πιο πάνω) στο Wikileaks που πάντα χτυπάει δυό φορές και παραπάνω για να εκτοπίσει τον Καγιανί. Χρησιμοποιεί με λίγα λόγια την κλασικά φασιστική λογική και πρακτική: Ο κατηγορούμενος και συκοφαντούμενος έχει δικαίωμα μόνο να μετανοήσει. Αν θεωρεί τον εαυτό του αθώο, η επίθεση ανα-

πό τις ΗΠΑ -αφού μάλιστα ο ίδιος ο Ομπάμα έχει αναγνωρίσει ότι ο μισός οργανωτικός μηχανισμός της Αλ Κάιντα έχει εξαρθρωθεί στο Πακιστάν- εντούτοις ο Ομπάμα στο διάγγελμά του στο οποίο ανακοίνωσε τη δολοφονία Λάντεν όχι μόνο δεν αναγνώρισε αυτή τη συνεισφορά **αλλά δήλωσε ότι θα προβεί σε παρόμοιες ενέργειες στο μέλλον χωρίς τη συνδρομή των πακιστανικών αρχών παραβιάζοντας με τον τρόπο αυτό και στα λόγια, δηλαδή ωμά, την εδαφική ακεραιότητα και κυριαρχία του Πακιστάν.** Η Κλίντον αν και δήλωσε στα τέλη Μαΐου ότι οι ΗΠΑ δεν έχουν στοιχεία ότι το Πακιστάν γνώριζε για τον αρχηγό της Αλ Κάιντα, απειλεί να διακόψει τη χρηματοδότηση του πακιστανικού στρατού για την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας.

Έχουμε γράψει ότι η Αλ Κάιντα είναι ένα προβοκατόρικο δημιούργημα της Κα Γκε Μπε. Για να ενοχοποιηθεί το Πακιστάν ο ισλαμοναζί Λάντεν φυγαδεύτηκε από το μηχανισμό της ασφάλειας της Αλ Κάιντα που φαίνεται ότι δεν ήταν στα δικά του χέρια και εγκαταστάθηκε στην πόλη Αμπονταμπάντ που βρίσκεται κοντά στο Ισλαμαμπάντ και σ' αυτήν ζούνε απόστρατοι αξιωματικοί του πακιστανικού στρατού και πράκτορες των πακιστανι-